

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

จุดเสียมของสังคมไทยที่นับว่าเป็นอันตราย มี ๒ เรื่อง คือ

๑. เรื่องโยนผักบั้งลอยฟ้า ถ้าวัดคนไทย เจียบกริบ ฝรั่งเศสมือชื้อฮา

แต่ถ้าวัดไม่ได้ คนไทยโห่ฮา แต่ฝรั่งกั๊กน เจียบกริบ

สรุปว่า คนไทยไม่ยอมให้ใครตีเกินหน้า ตัววิชาต้องมาเด่นในหนังไทย

๒. อวดรำอวดรวย อวดสวยอวดหล่อ อวดหน้าใหญ่ใจโตถือว่าดี

แต่ถ้าววดทางที่ดี อวดมีศีลธรรม ถือสั้นโตะ อวดมรรคผล ถือว่าเลว

สรุปว่า อวดรวย อวดเลว...ถือว่าดี แต่อวด สิ่งที่ดี บอกสิ่งที่ดีตามที่จริง...ถือว่าเลว

ก็เลยทำให้คนที่มิดแล้วมาบอกดีที่ตนมีจริง สังคมไทยถือว่าไม่ดี

กลายเป็นว่า อย่าแสดงดี อย่าบอกดี ให้ แสดงแต่ชั่ว อวดชั่วได้

พุทธศาสนาในปัจจุบัน จึงไม่มีอภาลิโก และ เอหิปัสสิโก

เพราะเชื่อว่าคนที่บรรลุมรรคผลได้ไม่จำกัด กาล (อภาลิโก) ไม่มีแล้ว

ไม่สามารถทำทายเป็นมาพิสูจนกันได้ (เอหิ- ปัสสิโก) อีกแล้ว

จึงเท่ากับคุมกำเนิดพระอาริยะให้ดับสูญหายไปจากโลกนี้

ซึ่งขัดแย้งกับพุทธพจน์ที่ว่า **“ตราบใดที่มีผู้ ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ**

ตราบนั้นโลกย่อมไม่ว่างจากพระอรหันต์”

แล้วเราจะเป็นศูนย์กลางของพุทธศาสนาของโลกได้อย่างไร

หากบ้านนี้เมืองนี้ไร้เสียซึ่งพระอาริยะบุคคล มาเกื้อกูลโลกนี้

Putun กับ อาริยชนอวด มีนัยสำคัญต่างกัน

◎ อวดรวยคนรับได้ แต่อวดจนนั้นยาก
อวดสวยอวดเด่นกระซาก
อวดโลกธรรมนี้ไซ้ไร

ง่ายมาก
รับได้
ใจกรืด กั้นเลย
กิเลสล้วนคนหลง

◎ คงยากหากแค่นี้
แจงอวดให้ถึงหมาย
เพราะแก่นมีใช้กาย
ผู้ไม่รู้จิตแม้

อธิบาย
แก่นแท้
คือจิต จริงเป็น
อวดล้วนพึงพาล

◎ การบอกคนอื่นรู้
บอกที่ตนดีมี
เลยถูกจับผิดวจี
เสียงหลีกยากแม้ม้วย

ความดี
เก่งด้วย
ว่าอวด ตนแล
ไปพ้นข้อหา

◎ ถ้ามีให้อวดอ้าง
ดีที่เป็นของตน
อภาลิโกผล
เอหิปัสสิกะให้

ดีคน
ประลุได้
ยื่นหยัด โฉนฎา
โลกยังยืนยล

◎ คนใดหากไร้สัจ
ยอมอวดด้วยภูมิผี
ส่วนอาริยะอวดมี
จึงต่างกันจริงแล้

อวดดี
แน่แท้
ดีปัจ จัดตั้งเว ฯ
เพราะด้วยภูมิธรรม

◎ สำหรับเรื่องอวดอ้าง
อาริยะคือผู้มี
มนัสัญเจตนาครี
วิภวตัณหากว้าง

ความดี
สัตย์สร้าง
สื่อสุข สังคโห
ก่อเกื้อโลกา

“สไมย์ จำปาแพง”
๒ ก.ย. ๒๕๕๓

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๔๓ เดือน ตุลาคม ๒๕๕๓
 เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 ศูนย์ เศรษฐบุณยสร้าง
 สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎษาวิศ

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไทธานี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สีประเสริฐ
 คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
 ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
 กลับแก่น ๖๔๔ ขอยนรินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
 บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

1 นัยปก : ปุณฺชนกัับอารยชนอวด
 มีนัยสำคัญต่างกัน

จริงจ้ง ตามพ่อ
 สไมย์ จำปาแพง

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จำลอง ศรีเมือง

4 คูนิดคิดน้อย

บรรณาธิการ

5 บ้านป่านาดอย

จำลอง

10 สีสันชีวิต (หม่อมหลวงวัลย์วิภา จรูญโรจน์)

ทิม สมอ.

20 ข้าพเจ้าคิดอะไร

สมณะโพธิรักษ์

25 การ์ตูน

วิสูตร

26 บทความพิเศษ (สำหรับ ๑ ประเทศที่น่าเอาอย่าง ?)

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

30 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

32 กำปั้นทุบดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ

36 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โสภสลด

สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมณะโพธิรักษ์

52 พุทธศาสตร์การเมือง

ฉวมพุทธ

54 สุนทรียสนทนา

ท่านจันทร์-ไพศาล พีชมงคล

60 บทความพิเศษ (ชีวิตการต่อสู้ของ ม.จ.สิทธิพร)

ระพี สาคริก

62 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อมเกวียน

65 เวทีความคิด

นายนอก ทำเนียบ

66 สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล

ทศพล นรทัศน์

71 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

ศูนย์ เศรษฐบุณยสร้าง

74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

76 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต
 10

“...เราก็มีใจดวงแค่นี้ เราก็ทำให้สุดหัวใจเรา
 ต้องทำอย่างดีที่สุด อย่างสูงสุด ...ทำสิ่ง
 ที่ที่สุดเลยคะ...”

• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ที่เราเมื่ออายุมากขึ้น ผู้ที่รู้จักชอบพอก็ทยอยกันจากไป อีกไม่นานคงถึงตามบบ้าง เดือนกันยายนที่ผ่านมา ชาวกองทัพธรรม หรือนักปฏิบัติธรรมชาวสันตือโคกต้องสูญเสีย ป้าไปร์ บุตรพริ้ง ซึ่งเป็นกำลังสำคัญไปอีกคนหนึ่งด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก

ผมรู้จักพี่ไปร์มา ๓๐ ปี เป็นนักปฏิบัติธรรมหญิงที่เข้มแข็งอดทน ละทิ้งบ้านช่องร้านรวงเข้าช่วยงานวัดติดต่อกันมานานนักหนา ชาวอโคกมีงานที่ไหนไปที่นั่น ช่วยบุกเบิกป่าช้าจนพัฒนามาเป็นพุทธสถานศาลือโคก สถานที่ปฏิบัติธรรมที่สำคัญแห่งหนึ่ง อยู่ที่อำเภอไพศาลี นครสวรรค์

พี่ไปร์เหมือนกับนักปฏิบัติธรรมหลาย ๆ คนที่อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่อวดเด่น อวดดี ผมเสียอีก บางครั้งไม่อวดก็

เหมือนอวด ตัดสินใจยาก จะพูดดีไหมหนอ ไม่พูดเขาก็ไม่รู้ ไม่ได้ตัวอย่างดี ๆ ไปทำตาม พูดเขาก็จะหาว่าอวด

“การบอกคนอื่นรู้
บอกที่ตนมีดี
เลยถูกจับผิดจวิ
หลักเลี้ยงยากแม้มีวัย

ความดี
เก่งด้วย
ว่าอวด ตนแล
ไปพันข้อหา”

เมื่อถูกตำรวจออกหมายเรียกในข้อหา “(หัวโจก) ผู้ก่อการร้ายและช่องโจร” ทนายพันธมิตรขอให้ผมบันทึกว่ามีดีอะไรเสียหายอย่างไร จากการได้รับหมายเรียกร้ายแรงนั้น ซึ่งมีโทษถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต เลยจำเป็นต้องอวดดีเขียนให้ทนายไปดำเนินการ

บางครั้งผู้คนไม่เข้าใจว่ากฎระเบียบบางอย่างสำคัญจำเป็นอย่างไร เมื่อปีที่แล้วผมพาชาวกองทัพธรรม ๘ คนไปช่วยติดต่อล้างผลิตและขายปุ๋ยอินทรีย์เอเอสทีวี ตราขวัญดิน เอากำไรช่วยเอเอสทีวีห่มด คุณสนธิ ล้อมทองกุล ขอให้ผมนำเงินเอเอสทีวีจำนวนหนึ่งไปบริจาคให้สันตือโคก

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ บอกให้ผมขอบคุณ คุณสนธิ ทั้ง ๆ ที่เอเอสทีวีฐานะยังง่อนแง่นอยู่ยังเป็นห่วงสันตือโคกอีก แต่ต้องยึดถือกฎระเบียบเดิม ปฏิเสธการรับบริจาค จนกว่าผู้บริจาคจะไปวัดสันตือโคกครบ ๗ ครั้ง หรืออ่านหนังสือธรรมะของวัดครบ ๗ เล่ม เสียก่อน

เป็นที่กลางแคลงใจของประชาชนทั่ว ๆ ไป สันตือโคกนอกจากไม่เรียไรแล้ว ใครจะบริจาคยังมีข้อแม้อีก ทั้งนี้เพื่อให้ผู้จะบริจาคไปวัดให้ครบ อ่านหนังสือให้ครบเสียก่อน จนมั่นใจว่าเป็นวัดดี พระดี จึงจะบริจาค ซึ่งจะไม่เกิดปัญหาตามมา ซึ่งถ้าพระนักเทศน์ชื่อดังรูปหนึ่ง ถือเคร่งกฎระเบียบแบบพระสันตือโคกคงจะไม่เป็นข่าวใหญ่โต ถูกกล่าวหา ถูกตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้รับบริจาคเป็นแน่ ๓

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง ศรีเมือง

เอาต้นโกสนใหญ่ ๆ ปลูกในกระถาง ถือเคล็ดว่าปลูกแล้วจะสร้างบารมี เพราะไม้โกสนหมายถึงกุศล จะช่วยคุ้มครองให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อย

➤ ธรรมคาของโลกจะได้ ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ ฟ้าเจริญจิตต์

เมื่อระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ถูกโค่นล้มประชาชนกระโดดเข้ามาบริหารจัดการ จะมีสิ่งใดเป็นเครื่องรองรับ ไม่หลงตามอำนาจแห่งโลกะโทสะ

ไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ !

“เราคิดอะไร” กระเลือกกระสน ยืนยงอยู่รอดมาได้อีกขวบปี ... ครบรอบปีที่ ๑๖ “เรา” อยู่อย่างเจียมเนื้อเจียมตัว ยิ่งนัก ขอโอกาสเพียงสอดแทรกสาระ- ลังจะทวนกระแสให้ปรากฏถูปรอยใน ลังคมบ้าง คาดหวังแค่ดอกหญ้าาระตะ รยทางเท่านั้นแหละครับ

แต่ลังคมก็เอื้ออาทรอ้อมชู “เราคิด- ะไร” รอดชีวิตปีต่อปีตลอดมาจนบัดนี้ “อุปการคุณ” นี้ใหญ่หลวงนัก ในวาระ ครบรอบ ๑๖ ปีนี้ ใครขอการวะ “ผู้อ่าน” ด้วย **“นัยยะที่เราคิด”** ที่อยู่ในมือท่าน ณ บัดนี้

มาเถอะครับ...มาร่วมกันรื้อฟื้นความทรงจำ ระลึกถึงชาติบ้านเมืองของเรา ลังคมไทย...เพื่อนร่วมชาติของเรา ในช่วงหลายปีที่ล่วงผ่านมา นับแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๖ ตลอดมาจนบัดนี้

ลองคิดเล่น ๆ ว่าพุทธศาสนา...ศาสนาประจำชาติไทย มีโอกาสสำแดงพุทธานุภาพ พัฒนาชาติไทยมาน้อยเพียงใด?

พัฒนานักการเมือง ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจไทยได้แค่ไหน โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง ในประเด็นดังต่อไปนี้

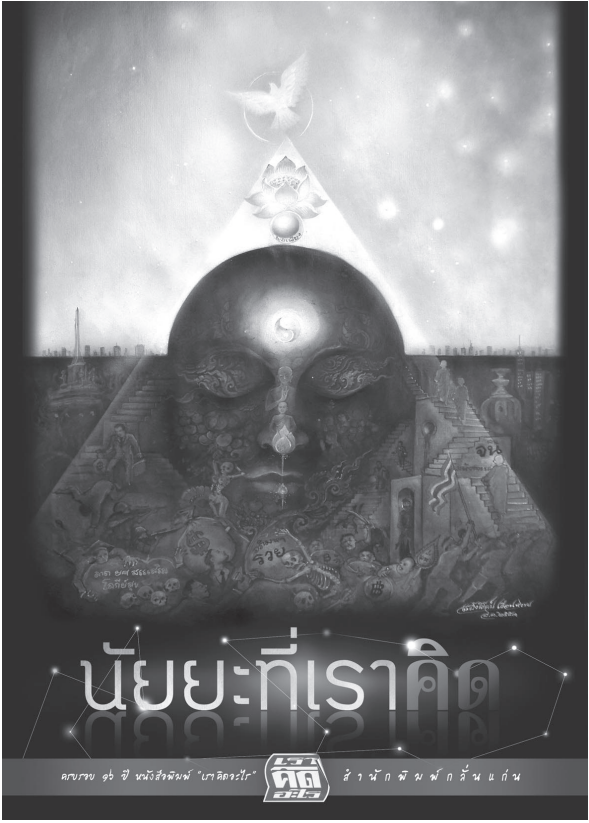
- จงรักภักดีสถาบันกษัตริย์ถึงขีดขั้นด้วยชีวิตจิตใจแท้จริง ใช้เพียงตามจารีต ประเพณี

- ซื่อสัตย์ครบพร้อมด้วยกรรม ๓ ...กายกรรม วาจกรรม มโนกรรม ต่อหน้าที่ ราชการ การเมือง ทั้งตามตัวบทกฎหมายและคุณธรรมจริยธรรม

- เสียสละประโยชน์ตนเพื่อประโยชน์ชาติ แม้กระทั่งเลือดเนื้อ ชีวิตก็พร้อมยอมพลี นอกจาก “ศาสนา” แล้ว ยังมองไม่เห็นสิ่งอื่นใดจักพัฒนาจิตใจของ “คน” ให้ สูงส่งสมเป็น “มนุษย์” ได้เลยครับ

แต่ศาสนาจักศักดิ์สิทธิ์ทรงมหิธานุภาพได้ ก็ด้วย “สงฆ์” ... ผู้สืบศาสนามั่นศีล ทรงธรรมแท้จริง จึงอาจหาญชูประทีปธรรมนำทางได้ถูกต้อง

ครองผ้ากาสาวพัสตร์	ถือครองวัตรอริยสังฆมัย
สืบสานพลังอัศจรรย์	พลังธรรมคุ้มโลกา ๒

ฟันนี่เป็นไปตามคำนิทาน “ฝนตกไม่ทั่วฟ้า” หลายจังหวัดฝนตกหนักมาก น้ำป่าไหลทะลักไปท่วมบ้านเรือน ขนข้าวของหนีน้ำไม่ทัน ท่วมอยู่ตั้งหลายวันกว่าน้ำจะลด อีกหลายจังหวัดฝนน้อยมาก น้อยจนไม่พอรดพืชไร่ซึ่งช่วงหน้าฝนเป็นฤดูเดียวที่จะพึ่งเทวดาได้

โรงเรียนผู้นำเมืองกาญจน์ “ฝนตกไม่ได้น้ำ” ได้เหมือนกัน ไร่รดต้นไม้ แต่ไม่มากพอที่จะไหล

กรรมบทพิเศษที่ ๕
 ค่ายขุนเนร แม่ริม เชียงใหม่
 ถูกคนร้ายยิงเอ็ม ๓๙
 เข้าใส่จำนวน ๕ ลูก
 สมัยนี้นึกจะยิงถล่มที่ไหน
 ไม่ต้องเกรงกลัวใคร
 กรรมบทพิเศษ
 ที่พร้อมจะรบทุกเมื่อ...
 ยังถูกหยาม...

ลงไปรวมในบ่อเพื่อเป็นน้ำใช้สำหรับฤดูแล้งที่จะมาถึง ต้องเตรียมแก้ปัญหาเป็นการใหญ่ ฝนตกน้อยแต่ตกเป็นระยะ ๆ ก็ตีเหมือนกัน มันล่าปะหลังที่มูลนิธิชื่อผมปลูกไว้หลายสิบไร่ กำลังงามสะพรั่ง ทำทนายให้ชาวไร่ละแวกนั้นไปดูได้ว่าใช้ปุ๋ยอินทรีย์ได้อย่างไร

อะไรเกิดในกรุงเทพฯ ก็กระทบไปหมด ยามนี้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน อยู่ในเมืองหรืออยู่ป่าอยู่ดอย ต้องติดตามข่าวบ้านการเมืองตลอดเวลา

คนเสื้อแดงตีฆ้องร้องป่าวลวงหน้าเป็นเดือน ๆ ว่า วันที่ ๑๙ กันยายน วันครบรอบ ๔ ปีของการเกิดรัฐประหาร เขาจะคิดบัญชี จะต้องทำให้เกิดเรื่อง จะชุมนุมใหญ่ที่กรุงเทพฯ และ เชียงใหม่ โดยจะระดมกันไปตีสี่แยกราชประสงค์

เป็นหลัก เพราะเป็นที่ที่เขาหาว่าทหารทำร้ายทำลายพวกเขา

ต้นเดือนกันยายน หนังสือพิมพ์รายวันเกือบทุกฉบับ ลงข่าวพาดหัวตัวใหญ่สุด “สกัดเข้ม ๔๕๔ จุดทั่วกรุง” ผมอยู่มาจนอายุจะขึ้นเลข ๘ ยังไม่เคยมีข่าวที่ชวนให้ชาวประชาหวาดผวาสุด ๆ เท่าครั้งนี้ ปรากฏว่ามีการวางระเบิด มีการยิงด้วยอาวุธสงครามเกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ แต่ไม่ร้ายแรงเหมือนที่ใคร ๆ คาดเอาไว้

สถานีโทรทัศน์เอ็นบีที ช่อง ๑๑ เดิม ซึ่งอยู่ตรงข้ามกรมทหารราบที่ ๑ ถนนวิภาวดี ถูกยิงด้วยเอ็ม ๓๙ ไม่มีใครเจ็บ ไม่มีใครตาย รถที่จอดอยู่ถูกสะเก็ดระเบิดเสียหายไป ๔ คัน

คืนวันที่ ๙ กันยายน กรรมบทพิเศษที่ ๕ ค่ายขุนเนร อำเภอแม่ริม เชียงใหม่ ถูกคนร้ายยิงเอ็ม ๓๙ เข้าใส่จำนวน ๕ ลูก ยุคนี้อายุนี้ก็จะยิงถล่มที่ไหนก็ได้ทั้งสิ้น ไม่ต้องเกรงกลัวใครทั้งนั้น แม้กระทั่งกรมทหารอย่างกรรมบทพิเศษที่พร้อมจะรบทุกเมื่อยังถูกหยาม จะเหลือที่ไหนในบ้านในเมืองซึ่งปลอดภัยไว้ใจได้ ที่พักหลบภัยของนายกรัฐมนตรีนครกรมทหารก็ถ่อย ไม่มีใครประกันได้ว่าสักวันหนึ่งจะไม่โดน โชคดีไม่มีอะไรเสียหาย กระสุนเอ็ม ๓๙ ไปตกบริเวณสนามหญ้าหน้ากองรักษาการณ์

หน่วยข่าวฝ่ายความมั่นคงยืนยันว่า กรรมบทพิเศษที่ ๕ ถูกถล่มจริง ๆ (ไม่ใช่ข่าวโคมลอย และคนร้ายมีจำนวนหลายคนด้วยเพราะกระสุนตก

พร้อม ๆ กันถึง ๕ ลูก เอ็ม ๗๙ นั้นยิงได้ทีละลูกนี่ไม่ใช่ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๕ กันยายนก็ถูกคนร้ายยิงเอ็ม ๗๙ เข้าไป ๒ ลูก แต่ระเบิดเพียงลูกเดียวไม่ถูกคนไม่ถูกข้าวของข้าวจึงเงียบไป

ผู้ก่อความไม่สงบไม่ได้ใช้เอ็ม ๗๙ สร้างสถานการณ์ โดยยิงเข้าใส่สถานที่ราชการและกรมทหารเท่านั้น แต่ยังกระจายไปถึงบ้านช่องเรือนชานของประชาชนทั่วไปด้วย บ้านพ่อตาคุณเนวิน ชิดชอบ ที่เชียงใหม่ก็ถูกยิง แต่ไม่มีใครได้รับอันตราย

เหตุการณ์ทำท่าจะเลวร้ายเหมือน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้เข้าไปทุกที ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติก็แต่งตั้งแล้ว ข้อแก้ตัวที่บอกว่าตำรวจป้องกันได้ไม่เต็มที่ เพราะมีแต่ผู้รักษาการณ์ ไม่มีอำนาจเต็มทีก็อ้างไม่ได้แล้ว เหตุระเบิดที่นั่นที่นี้มีเป็นประจำจนเรียกกันว่า “ระเบิดรายวัน” จะปล่อยให้เป็นอย่างนี้หรือ

นี่จู่ ๆ รองนายก ฯ ฝ่ายความมั่นคงก็ประกาศลาออกไปลงสมัคร ส.ส. ทำเหมือนว่าการรักษาความมั่นคงของชาติไม่มีความสำคัญ ไม่ต้องทำงานอย่างต่อเนื่อง จะลาออกให้ใครเป็นแทนเมื่อไรก็ได้โดยนายก ฯ จะทำหน้าที่แทนอีกตำแหน่งหนึ่งที่แล้วมาเป็นนายก ฯ อย่างเดียวกันก็แยกอยู่แล้วยังต้องมารับหน้าที่รองฝ่ายความมั่นคงอีก

นายกรัฐมนตรีให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับ “ระเบิดรายวัน” ว่าเป็นเพราะปัจจัย ๒ อย่างที่ยังบกพร่องคือ การหาข่าวและการปราบปราม ในฐานะที่เรียนมาทางทหารยืนยันว่าไม่ใช่เรื่องยากหากเอาจริง

สมาชิก “เราคิดอะไร” บางท่านอาจไม่ทราบ ว่า ประเทศไทยมีหน่วยข่าวเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงอย่างเหลือเฟือ ปีหนึ่ง ๆ ใช้งบประมาณมากมายจ่ายกอง กองทัพบก, เรือ, อากาศ, และกองทัพไทย (บก.ทหารสูงสุดเดิม) มีกรมข่าวกองทัพละ ๑ กรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติก็มีหน่วยข่าวของตนเอง หน่วยราชการอื่นที่เกี่ยวกับความมั่นคงก็มีหน่วยข่าวทั้งนั้น เช่น สำนักข่าวกรองแห่งชาติ และศูนย์รักษาความปลอดภัย เป็นต้น

ถ้าหาข่าว “ระเบิดรายวัน” ไม่ได้ผล ก็ควรจะลดอัตรากำลังพล ลดค่าใช้จ่ายหรือยุบกรมข่าวต่าง ๆ ไปเลย การปราบปรามก็เช่นกัน มีผู้คนและเครื่องมืออยู่พร้อม ตำรวจจะมีหน้าที่เกี่ยวกับคดีความต่าง ๆ และการรักษาความสงบ ส่วนทหารจะช่วยได้มาก เรียนมาฝึกมากินเบี้ยเลี้ยงเงินเดือนโดยทำหน้าที่อย่างเดียวคือรักษาความมั่นคงของชาติ

ถ้ายังปล่อยให้ระเบิดรายวัน ก็ไม่รู้ว่ามิตทหารตำรวจไว้ทำไม ทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับรัฐบาลว่าจะเอาจริงหรือไม่ เพราะรัฐบาลคุมหมด หากไม่พร้อมที่จะทำหน้าที่รักษาความมั่นคงก็อย่ามาเป็นรัฐบาล เพราะอาสามาเป็นเอง ไม่มีใครไปขู่บังคับเลย

รัฐบาลกำลังแก้สถานการณ์โดยวิธีอื่น ๆ เช่น ปรับองจักษ์ทำเนียบรัฐบาลเป็นต้น ทำเนียบรัฐบาลเป็นเหมือนหัวใจของรัฐบาล จะแก้ให้เหตุการณ์ดีขึ้นต้องแก้ให้ตรงจุด แก้ที่ทำเนียบภายในรั้วทำเนียบ ต้นไม้ที่ปลูกอยู่เดิมไม่ใช่ไม่มงคล เป็นไม้ไม่ดี บ้านเมืองเลยมีเรื่องยุ่งยาก ต้องขุดย้ายออก แล้วเอาต้นปาล์มมะวา ต้นไทร อังกฤมาปลูกแทน

เอาต้นโกสนใหญ่ ๆ ปลูกในกระถาง ถือเคล็ดว่าปลูกแล้วจะสร้างบารมี เพราะไม้โกสนหมายถึง**กุศล** จะช่วยคุ้มครองให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อย นอกจากนี้ยังปรับเปลี่ยนอย่างอื่นอีก เช่น นำเสาธงสีทองมาตั้งในทิศและจุดที่กำหนด เปลี่ยนเส้นทางเข้าออกของผู้นำรัฐบาลตามหลักองจักษ์ ไม่ให้รถยนต์ของนายก ๆ เข้าประตูหน้า แต่เข้าประตูด้านข้างของทำเนียบแทน

การแก้สถานการณ์ให้บ้านเมืองดีขึ้นโดยการปรับองจักษ์นั้น ถ้าผู้นำรัฐบาลนับถือศาสนาอื่นก็ว่าจะไรกันไม่ได้ เพราะแล้วแต่ความเชื่อของศาสนานั้น ๆ แต่ถ้านับถือศาสนาพุทธแล้วถือเอาการปรับองจักษ์ทำเนียบเป็นการแก้ปัญหาก็จะไม่ตรงหลักการของศาสนาพุทธอย่างแน่นอน

ชาวพุทธหลายคนทราบอยู่แล้วว่า อะไรจะดีหรือไม่ดีนั้นอยู่ที่**กรรม** อยู่ที่การปฏิบัติ อยู่ที่การกระทำ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับสถานที่ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับภูมิทัศน์โดยรอบ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับทิศทางว่าจะอะไรจะต้องหันไปไหน และไม่ได้ขึ้นอยู่กับต้นไม้มงคล ต้นไม้มงคล **วัตถุมงคลในศาสนาพุทธไม่มี**

หลักสูตรผู้นำ ๔ วันสำหรับผู้บริหารจากหน่วยราชการและองค์กรเอกชนนั้น กิจกรรมวันสุดท้ายของการฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำคือ “**การเดินทาง ปีนเขา เข้าถ้ำ เน้นย้ำอุดมการณ์**” พอผู้เข้ารับการฝึกอบรมเดินทางไปถึงชายป่า จะเห็นข้อความมงคลแต่ละข้อของ “**มงคล ๓๘**” ติดเป็นระยะ ๆ ตั้งแต่มงคลข้อ ๑ ไปจนถึงข้อ ๓๘ ซึ่งอยู่ใกล้ปากถ้ำพอดี

ก่อนไปเดินป่า ผมจะบอกนักบริหารที่เข้า

อบรมว่า ขอให้ให้ตีมงคลในศาสนาพุทธไม่มี**วัตถุ**เลย มีแต่การปฏิบัติดีทางกายและทางจิตเท่านั้น ขึ้นต้นด้วยมงคลข้อแรก “**ไม่คบคนพาล**” แล้วตามด้วย “**คบบัณฑิต**” “**บูชาคนที่ควรบูชา**” .....จนจบมงคลข้อ ๓๘ “**มีจิตเกษม**”

มงคลที่เป็นต้นไม้ มงคลซึ่งเป็นสิ่งกราบไหว้บูชา มงคลวัตถุ ไม่มีในศาสนาพุทธเลย ผู้หลักผู้ใหญ่เป็นชาวพุทธเสียงส่วนมาก ก่อนไปบริหารบ้านเมืองน่าจะรู้เรื่องนี้

เห็นกันอยู่เสมอ ๆ รัฐมนตรี เจ้ากระทรวง ทบวงกรม ในวันที่เข้ารับหน้าที่วันแรกจะทำพิธีกราบไหว้ศาลพระภูมิ, ศาลพระพรหม ซึ่งไม่ใช่พิธีที่ถูกต้องของชาวพุทธ ทำตัวอย่างผิด ๆ ให้ประชาชนเห็นจนเข้าใจไปว่าชาวพุทธต้องทำอย่างนั้น

เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาลเมื่อ ๓๐ ปีก่อนนั้น ๓๐ ปีพอดี ๆ รองนายกรัฐมนตรีท่านหนึ่งมีหนังสือเรียนท่านนายก ๆ พลเอกเปรมว่า ข้าราชการทำเนียบขอให้สร้างศาลพระพรหมเป็นที่กราบไหว้บูชา เพราะพระพรหมเข้าฝันว่ายังไม่มีศาล ตากแดดตากฝนอยู่บนหลังคาตึกไทยคู่ฟ้ามานานแล้ว ผมเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี บันทึกนำเรียนท่านนายก ๆ ว่าไม่ควรสร้าง ศาลาพุทธไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อิทธิปาฏิหาริย์ใด ๆ มีแต่**กรรม** ท่านนายก ๆ พลเอกเปรมทราบดีในเรื่องนี้จึงไม่ได้สร้าง

ต่อมาไม่นาน ช่างและม้าที่ทำด้วยไม้ ซึ่งข้าราชการทำเนียบเอาขึ้นไปถวายพระพรหมเกิดไฟไหม้เพราะเทียนที่จุดไฟอยู่ข้าง ๆ เอนไปจุดข้างไม้ม้าไม้ คนงานของทำเนียบต้องรีบขึ้นไปช่วยดับไฟ เป็นเครื่องพิสูจน์ว่า ศาลาพุทธเป็นจริง อะไร ๆ ขึ้นอยู่กับกรรม ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งนั้นสิ่งนี้ ถ้าอิทธิปาฏิหาริย์มีจริง คงดับไฟได้ไม่ต้องรอให้คนขึ้นไปดับ

พอเรื่ององจักษ์ตกเป็นข่าวใหญ่ สถานีโทรทัศน์ช่องหนึ่งเชิญผู้เชี่ยวชาญเรื่ององจักษ์ไปออกรายการ ซึ่งยืนยันกับผู้ชมโทรทัศน์ว่า ตาม

หลักของฮวงจุ้ย ก่อนจะปรับฮวงจุ้ยต้องทำสองอย่างก่อน แล้วปรับฮวงจุ้ยจึงจะได้ผล คือ ชั้นแรกจะต้องมีคุณธรรม ชั้นที่สองต้องมีความกตัญญู ตามด้วยชั้นที่ ๓ ปรับฮวงจุ้ย

เรื่องฮวงจุ้ยจะเชื่อหรือไม่เชื่อ และจะเชื่อได้มากน้อยแค่ไหน คิดเองง่าย ๆ ก็แล้วกัน ประเทศที่เจริญ ๆ (เจริญทางวัตถุ) ตึกสูง ๆ เต็มไปหมด ถ้าจะให้โชคตีมีต้องปรับฮวงจุ้ยกันยำแย หรือ ในอังกฤษ อเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย ไม่เห็นต้องปรับฮวงจุ้ยเลย

เดือนกันยายนที่ผ่านมา การก่อความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้รุนแรงอย่างต่อเนื่อง โจรได้ใช้ปืนเอ็ม ๑๖ ยิงถล่มครูสามัคคีรดาตายคาที่ที่นราธิวาส ส่วนที่จังหวัดปัตตานียิงฆาตโรงกับชาวบ้านตายอนาถ จังหวัดยะลาก็ไม่น้อยหน้าประกบยิงเจ้าหน้าที่อาสาสมัคร (อส.) ดับคาถนบน พร้อมกับยิงถล่มรถตำรวจพังเสียหายตามด้วยเหตุร้ายอื่น ๆ ในสามจังหวัดดังกล่าวติดต่อกัน

ขณะที่สามจังหวัดภาคใต้ กรุงเทพฯ เชียงใหม่ และจังหวัดอื่น ๆ บางจังหวัด มีการยิงด้วยอาวุธสงครามและการวางระเบิดนั้น ก็เกิดเรื่องใหม่ข่าววิตกังวลอย่างยิ่ง เครื่องกระสุนที่ใช้ในสงครามหายไปจากคลังแสงสรรพาวุธจังหวัดลพบุรี มีหัวระเบิดอาร์พีจี ๓๐ ลูก และกระสุนชนิดอื่น ๆ อีกมากมายนับเป็นพันเป็นหมื่นนัด รัฐมนตรีกลาโหมเป็นห่วงว่าจะถูกนำไปก่อ

เหตุร้ายในที่ต่าง ๆ

การแสดงความเป็นห่วงอย่างเดี๋ยวกงแก้ปัญหาอะไรไม่ได้ ต้องสังคายนาการเก็บรักษาอาวุธกระสุนสงครามในคลังแสงต่าง ๆ กันใหม่ ทำไม่ถึงถูกขโมยกันง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่หน่วยทหารมีรั้วรอบขอบชิด มีทหารเฝ้ายาม ๒๔ ชั่วโมง และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งต้องรีบสืบหาว่าได้ส่งต่อไปที่ไหน ที่ชายแดนเพื่อขายให้ชนกลุ่มน้อยหรือเตรียมไว้ป่วนบ้านป่วนเมือง

คงจะไม่มีครั้งไหนในประวัติศาสตร์ที่การรักษาความมั่นคงปลอดภัยอ่อน นยวบ เท่า ค ร ึ่ง นี้ ถ้าถือเป็นสถานการณ์แย่ที่สุดก็ยงดี สำคัญจะมีแย่ยงกว่านี้อีกนะซี

ที่ร้ายอีกอย่างหนึ่ง ก็คือประชาชนทั่วไปมักไม่สนใจความปลอดภัยของประเทศชาติ และความปลอดภัยของตัวเอง กลับไปสนใจเรื่องดาราสาวมีลูกออกมาแล้วดารานุ่มไม่รับเป็นพ่อเด็ก มีการเกยงให้ไปตรวจพิสูจน์พันธุกรรม (DNA) ว่าเป็นลูกดารานุ่มจริงหรือเปล่าหรือเป็นลูกคนอื่นแล้วมาโมเมกล่าวหาเอาดื้อ ๆ แล้วคนสนใจมากกลบข่าวอื่นโดยสิ้นเชิง วิจารณกันทุกแง่มุม เป็นความผิดของใครกันแน่ หนูน้อยผู้รับกรรมคนนั้นโตขึ้นจะเป็นอย่างไร

รัฐบาลและทหารตำรวจเลยรอดตัวไป ไม่มีใครเอาเรื่องเอาราวกับความไม่มั่นคงปลอดภัยอย่างนี้เรียกว่าชอบข่าวที่อยากรู้ แทนที่จะสนใจข่าวที่น่ารู้ คือเรื่องความปลอดภัยของบ้านเมืองและของตัวเอง

ฟังบีมถกลุ่ม! เจ้าของสวนป่าภาคสิบอง
โจรได้ป่วนรายวัน ลอบฟังกับระเบิดหนัก 5 กก. เล่นงานคนไทยพุทธที่ อ.ธารโต หน่มเจ้าของสวนยางพาราดวงชาย ★ มีต่อหน้า 19

โจรได้ร้ออาก้าสังหาร ผอ.โรงเรียนปัตตานี บีมทหารดูแลครูเจ็บ
เหตุรุนแรงในพื้นที่ 3 จังหวัดภาคใต้ยงเกิดขึ้นรายวัน โดยเมื่อเวลา 7.00 น. วันที่ 21 กรกฎาคม พ.ศ.๑.๕๕๕๕ วงศ์สุนะ ผกก.สภ.หนองจิก จ.ปัตตานี รับแจ้งมีเหตุยงกันบนถนบน ต่อ : โจรได้ - หน้า 7

ปะภาบีมข่าจุกเกิม ค.ค.ไปตรวจป่าภาค
สุดสลด 'ส.ต.ท.' พลิชีพไปทำงานเก็บกู้วันแรก โจรได้สลดโหดก่อนเหตุป่วน 3 จังหวัด เปิดฉากประมงอาจารย์ ★ มีต่อหน้า 10

● ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

รัฐบาลแอบขึ้นเงินเดือนให้ ส.ส. และ ส.ว. ส.ส.หนีประชุมเป็นประจำ
 สภาล่มไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เมื่อขาดประชุมเป็นอาฉิม
 น่าจะปรับ ส.ส. เป็นลูกจ้างรายชั่วโมง ชั่วโมงไหนไม่มาประชุมก็อดได้เงิน
 จึงจะยุติธรรมต่อประชาชนเจ้าของเงินภาษีอากร
 นี่ยิ่งซีเกียจยิ่งได้ตีมตีที่ไหนบ้างในโลกนี้

เรื่องการเมืองยังวุ่น ๆ เหมือนเดิม ไม่มีอะไรดีขึ้น เป็นไปอย่างที่ผมและผู้สนใจข่าวคราวบ้านเมืองคาดเอาไว้ก่อน การออกหมายเรียกข้อหาก่อการร้ายและช่องโหว่แรก ๓๙ คน รุ่นที่ ๒ อีก ๔๕ คน เพื่อจะออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้ผู้ต้องหาการร้ายจริง ๆ และตำรวจที่ฆ่าพันธมิตรให้พ้นผิด โดยอ้างว่านิรโทษกรรมให้ทั้งหมดพร้อม ๆ กัน ทั้งเลื้อแดง ตำรวจ และเลื้อเหลือง พันธมิตรไม่เห็นด้วยมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ผิดก็ว่ากันไปตามผิด เราไม่ผิดจะออกกฎหมายนิรโทษกรรมให้ทำไม

เรื่องการออกกฎหมายนิรโทษกรรมโดยพรรคภูมิใจไทย และสนับสนุนอย่างแข็งขันโดยพรรคชาติไทยพัฒนา จะให้ผ่านออกมาเป็นกฎหมายยากมาก ขัดต่อรัฐธรรมนูญบางมาตรา และเป็นการทำลายกระบวนการยุติธรรมอย่างสิ้นเชิง

อีกเรื่องหนึ่งที่น่ารังเกียจคือรัฐบาลแอบขึ้นเงินเดือนให้ ส.ส. และ ส.ว. ส.ส.หนีประชุมเป็นประจำ สภาล่มไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ทั้ง ๆ ที่การประชุมเป็นหน้าที่โดยตรงของสมาชิกรัฐสภา ส.ส. รับเงินเดือนเต็มที่แต่ทำงานเต็มที่ ทั้งเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเดิมได้ถึงเดือนละ ๑๐๔,๓๓๐ บาท ยังได้เพิ่มอีกเดือนละ ๙,๒๓๐ บาท รวมได้ขึ้นเป็นเดือนละ ๑๑๓,๕๖๐ บาท ทำไมเอาเปรียบคนอาชีพอื่นมากนักเล่า

เมื่อขาดประชุมเป็นอาฉิม น่าจะปรับ ส.ส. เป็นลูกจ้างรายชั่วโมง ชั่วโมงไหนไม่มาประชุมก็อดได้เงิน จึงจะยุติธรรมต่อประชาชนเจ้าของเงินภาษีอากร นี่ยิ่งซีเกียจยิ่งได้ตีมตีที่ไหนบ้างในโลกนี้

บ้านเมืองวุ่นวายหลายเรื่องหลายราว นับวันจะหนักขึ้นเรื่อย ๆ สมดังที่ท่านอาจารย์พุทธทาสเทศน์ไว้ว่า

“ศีลธรรมไม่กลับคืนมา โลกจะวินาศ” ☹

บทนำ
กว่าจะหล่อหลอมมาเป็นนักสู้ (เพื่อความถูกต้อง)
ต้องผ่านการบ่มเพาะและทดสอบ
แกร่งเกินบุคลิกหวาน ๆ เรียบร้อยที่เห็น
มากมายหลายระดับ
ฝีมือมีโชคช่วย ทั้งมีโชคเพราะมีชาติกำเนิดสูง
แต่คือความตั้งใจทำงานให้เกิดประโยชน์สูงสุด

❖ ราชสกุล

โชคดีที่สืบสายตระกูลได้ว่าใคร
เป็นใคร ถึงต้องทำอะไรไม่ให้เสียชาติ
ตระกูล ต้นราชสกุลสืบสายมาจาก
พระปิ่นเกล้า (ปู่ชวด) วังหน้า ทรง
เป็นพระราชบิดาของพระองค์เจ้า
จรรยาโรจน์ เรื่องศรีหรือกรมหมื่น
จรัสพรปฏิภาณ (ชวด) ประสูติแต่
เจ้าจอมมารดาช้อย ทรงเป็นต้น
ราชสกุลจรรยาโรจน์ ต่อลงมาจากนั้น
เป็นท่านปู่ หม่อมเจ้าจรัลยา
จรรยาโรจน์กับหม่อมศรีสอาด (ย่า)
แล้วจึงเป็นคุณพ่อคือหม่อมราชวงศ์
ทางคุณแม่เป็นคนชะอำ จ.เพชรบุรี
แล้วจึงเป็นหม่อมหลวงวัลย์วิภา
จรรยาโรจน์ เป็นรุ่นที่ ๕

อาจารย์หม่อมหลวง
วัลย์วิภา จรรยาโรจน์

❖ การบ่มเพาะ

มีพี่น้อง ๗ คน เราเป็นพี่คนโต อยู่ที่ชะอำจนจบ ป.๔ ชีวิตเหมือนทะเลโมนเลย เพื่อนเรายังไงเราก็อย่างนั้น หม่อมย่าไปเจอเข้าทนมไม่ไหว บอกว่าต้องเอามาเลี้ยงที่กรุงเทพฯ ๑ ไม่ได้อยากมาเลยกรุงเทพฯ ๑ เพราะต้องห่างพ่อห่างแม่ เป็นความฝืนใจ แต่ว่าเป็นคนที่อดทน เพราะฉะนั้นสิ่งที่ไม่ชอบ เราจะต้องรู้สาเหตุหรือเหตุผลว่าทำไมเขาจึงทำอย่างนี้ เราต้องฟังตัวเอง ตัดสินใจด้วยตัวเองมาตั้งแต่เด็ก

มาอยู่กรุงเทพฯ ๑ หม่อมย่าก็สอน ท่านปู่ก็เล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ให้ฟัง มีหม่อมชวดด้วย (แม่ของหม่อมย่า) ท่านอายุยืน พ่อของหม่อมชวดเป็นครูละคร หม่อมชวดนี้นั่งรำทั้งวันเลย แล้วเล่าเรื่องเก่า ๆ ให้ฟัง ท่านเกิดสมัยรัชกาลที่ ๕ โตสมัยรัชกาลที่ ๖ ก็ร้องรำละคร ท่องบทกลอน พระอภัยมณี ท่องบทละครรวมเกียรติ ลูกหลานมาก็รำ ก็เลยชอบ รำได้ ตีบตีได้แบบครูพักลักจำ ไม่ได้ไปเรียนกับครูหรอก พอมาทำงานที่ธรรมศาสตร์ อาจารย์ศีกฤทธิมาเริ่มฝึกโขนธรรมศาสตร์ไว้ ไป ๆ มา ๆ เลยเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโขนธรรมศาสตร์มาร่วม ๑๐ ปีแล้ว

ทางบ้านท่านปู่และหม่อมย่าเป็นราชสกุล การประพฤติปฏิบัติ วัฒนธรรม รสนิยมก็เป็นแบบหนึ่ง พอปิดเทอมกลับไปอยู่ต่างจังหวัดกับคุณยายที่เลี้ยงมาก็อีกแบบหนึ่ง เราก็เลยรู้วัฒนธรรมทั้งสองอย่างว่าเป็นอย่างไร ควรหรือเหมาะสมที่จะใช้แบบไหนในสถานการณ์อย่างไร ถือว่าเป็นกำไรชีวิต

เรียนอนุบาลที่โรงเรียนท่านขุน ท่านขุนเป็นเพื่อนท่านปู่ อยู่กระทรวงศึกษาฯ พอเกษียณอายุก็ตั้งโรงเรียนอนุบาลที่ชะอำ เราก็ไปเรียนตั้งแต่ ๓ ขวบ ท่านขุนยังใส่หมวกกะโล่ ทุ่งโจงกระเบน มันแปลกมากเลย แล้วเรายังเจอทั้งชาวประมง ทั้งชาวนา เพราะชะอำเป็นเมืองผสมวัฒนธรรม แล้วเจออะไรที่แตกต่างหลากหลายแบบนี้อีกเยอะ

อาจารย์หม่อมหลวงวัลย์วิภา จรุงโรจน์

การศึกษา

- ศิลปศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมดี ประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๑๕
- อักษรศาสตรมหาบัณฑิต ประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๙

ประสบการณ์การทำงาน

- นักวิจัยสมทบ ศูนย์จีนศึกษา สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับมหาวิทยาลัยซุน ยัต เซน สาธารณรัฐประชาชนจีน โครงการวิจัยเรื่องชาวจีนแต่จิวในภูมิภาคเดนมาร์ก (๒๕๒๘)
  - นักวิจัยรับเชิญ สถาบัน IDE โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น (๒๕๓๐)
  - นักวิจัยรับเชิญ ศูนย์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น (๒๕๓๐)
  - นักวิจัยรับเชิญมหาวิทยาลัยโคเบ ประเทศญี่ปุ่น (๒๕๓๘)
  - Research Fellow. Institute of Culture and Communication, East-West Center, Honolulu, Hawaii ; (1988)
  - กรรมการผู้ชำนาญการตรวจรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โครงการโครงสร้างพื้นฐานและอื่น ๆ (๒๕๔๓-๒๕๔๕)
  - นักวิชาการภาคประชาชน โครงการเหมืองแร่โพแทชจังหวัดอุดรธานี (๒๕๔๖)
  - ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย เรื่อง การบริหารจัดการบ้านเมืองและสังคมที่ดีด้านสิ่งแวดล้อม (๒๕๔๗)
  - ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย เรื่อง การประเมินผลกระทบทางสังคม โครงการวางท่อก๊าซ จังหวัดสมุทรสาคร สมุทรสงคราม และราชบุรี (๒๕๔๘)
  - หัวหน้าคณะวิจัย การประเมินผลกระทบทางสังคม โครงการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนไทย-ลาว (๒๕๕๐)
- ### การทำงานปัจจุบัน
- นักวิจัยผู้เชี่ยวชาญ สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
  - ผู้ประสานงานภาคีเครือข่ายผู้ติดตามสถานการณ์ปราสาทเขาพระวิหาร
  - อนุกรรมการส่งเสริมภาคประชาชนป้องกันการทุจริตและตรวจสอบการดำเนินการของรัฐ ในคณะกรรมการการศึกษา ตรวจสอบเรื่องการทุจริต และเสริมสร้างธรรมาภิบาล วุฒิสภา
  - คณะผู้รับใช้เครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ

อ่านหนังสือเป็นตั้งแต่ ๓ ขวบ เรียนเตรียม ป.๑ ก็ไปอ่านของ ป.๑ หมด ครูก็เลยจับไปอยู่ ป.๒ อายุไม่ถึง ๘ ขวบจบ ป.๔ หม่อมย่าพามาต่อ ป.๕ ที่กรุงเทพฯ โรงเรียนศึกษาวัฒนา เป็นโรงเรียน คริสต์ ความคิดของผู้ใหญ่คงคิดว่าถ้าเอาไปอยู่ โรงเรียนที่เป็นฝรั่งหน่อยคงเก่งภาษาขึ้น เพราะ เรามาจากต่างจังหวัดไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษมา เลย ต้องมากวัดให้ทันเขา อยู่โรงเรียนนี้จนจบ ป.๗ แล้วมาต่อ ม.ศ.๑ โรงเรียนศึกษานารีจนจบ ม.ศ.๕ ก็สอบเข้าคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ ตอนจบปริญญาตรี อาจารย์ก็ คัดเลือกให้ทำงานที่มหา'ลัยเลย อาจารย์เตรียม เรามา แล้วมีโอกาสได้ต่อโทที่จุฬาฯ ไปด้วย

❖ เบ้าหลอมและต้นแบบชีวิต

คนเราถ้าคิดอะไรเพื่อส่วนตัวกับส่วนรวม คิด ว่าคิดกันมาตั้งแต่เด็ก จากการอบรมสั่งสอนของ พ่อแม่ด้วย พูดถึงที่บ้าน คุณยายและหม่อมย่า เป็นผู้หญิงที่มีอิทธิพลต่อเรามาก เราซึมซับโดยไม่รู้ตัว ตอนยังเด็กบางทีก็ร้องไห้ นะ ที่หม่อมย่าสอน เพราะเราไม่ใช่แบบนั้น ยังไม่เข้าใจว่าทำไม

โตขึ้นคิดย้อนหลังไปแล้ว เรารู้สึกขอบคุณว่า ทำไมจึงสอนแบบนี้ หม่อมย่าจะบอกว่าเราต้องรู้ ว่าเราเป็นใคร ควรวางตัวอย่างไร ทำไมถึงทำ ตัวอย่างนั้นไม่ได้ นี่เป็นเหตุผลของท่าน จะถูก หรือผิดตอนนั้นเราไม่รู้ แต่นี่คือโลกทัศน์หรือ

ค่านิยมของท่านที่อยากจะให้หลานเป็นแบบนี้ ถึง ไปเอาเรามาจากต่างจังหวัด

อยู่ต่างจังหวัดไปโรงเรียนเขาไม่ใส่รองเท้ากัน แล้วผมยาว เหาเต็มเลย เหมือนเป็นหัวโจก มี เด็ก ๆ มาเป็นลูกน้องเยอะ เขาก็มาฟ้อง ว่าพวก พี่ ๆ ชี้โก่ง พอฟ้องบ๊อบเราไปถึงที่บ้านเลย ไปถึง เขานั่งอยู่ ตบเขาดกเก้าอี้เลย ทีเดียวเลยนะ แล้วไม่พูดอะไรด้วย จนพ่อแม่เขาเอาตัวลูกมา บอกคุณยาย คุณยายมาถามว่าไปทำเขาทำไม ก็ เลยบอกว่าเขาโก่งน้อง พูดคำเดียวแค่นี้ เป็นคน ลักษณะอย่างนี้

คุณยายเป็นตัวต้นแบบ อ่านหนังสือไม่ออก เขียนหนังสือได้คำเดียวคือชื่อคุณยาย ชื่อคุณ ยายป่วน น้ำเป็นพยาบาล อยู่ต่างจังหวัดก็ เหมือนเป็นหมอ และมีร้านขายยาทั้งยาไทยและ ยาฝรั่งให้ยายนั่งขาย ยายก็ขายได้หมด ยาย เป็นคนช่างจำ คนเขามาซื้อยา ชื่ออะไร ๆ เข้า ยาย ก็ารู้คนนั้นคนนี้ไม่สบาย เสร็จแล้วยายก็บอกให้ เราช่วยถือของ ยายมีข้าวหม้อ แกงถ้วยหนึ่ง เอาไปให้คนที่ไม่สบายอยู่บ่อย ๆ รวมทั้งคนจน ลูกมาก เราก็ซึมซับว่ายายเป็นผู้หญิงธรรมดา คนหนึ่ง อ่านหนังสือไม่ออก แต่มีความเมตตาจึงเลย

สิ่งที่ประทับใจ คือมีเด็กจากกรุงเทพฯ เขาหนีจากบ้านมีปัญหาท้องมา ยายรับไว้ทั้ง ๆ ที่ไม่ รู้จักเลย ให้ที่อยู่ที่พักจนเขาค่อยๆ ช่วยเลี้ยงลูก เขาไว้ ให้เขากลับไปเคลียร์กับพ่อแม่ แล้วมารับ ลูกไป ซึ่งกรณีนี้ใหญ่มาก เพราะมันไม่ใช่ค่านิยม ไม่ใช่ประเพณี แต่ยายกล้าที่จะทำเพื่อรักษาเด็กไว้ และให้เวลาได้ทำใจกัน

พอเรามาอยู่กรุงเทพฯ เห็นลักษณะมันต่างกัน ก็เกิดการเปรียบเทียบกันมาตลอด เหมือนคน ๒ โลก ๒ วัฒนธรรม ๒ ค่านิยมที่ไม่เหมือนกัน เห็น แล้วได้คิด และรู้จักที่จะใช้ให้เป็นประโยชน์ เช่น ให้รู้จักคำว่าความเรียบร้อยคืออะไรและสถานการณ์ ไหนเด็กควรจะใช้ความเรียบร้อยที่สุด ไม่ที่สุด

อย่างคุณแม่เป็นครูใหญ่ ต้องทำเองหมดเลย ทั้งโรงเรียน ในโรงเรียนมีครูแค่ ๓ คน สอน ๕ ชั้น

ภารโรงก็มาช่วยเป็นครูด้วย แม่ชอบต้นไม้ เป็นคนตัดต้นไม้พวกตะโก เอาลวดมาใส่ ก็ช่วยกันทั้งครูใหญ่ทั้งภารโรง เราเลยเห็นว่า โห...ลำบากนะ ตอนอยู่มหา'ลัย ปิดเทอมก็กลับไปช่วยสอนเป็นประจำ จนกระดาษหน้าเดียวไปให้เด็ก ๆ ใช้เด็ก ๆ เขาจะรู้ว่าครูคนนี้สอนแล้วใช้กระดาษเปลือง แม่ให้สอนชั้น ป.เตรียม ที่เขียนหนังสือยังไม่ได้ เราก็ให้เด็กฝึกมือ ทำกลม ๆ ๆ ๆ เขียนในกระดานก่อนแล้วมาเขียนในกระดาษ ก็บอกว่าวาดอย่างนี้แล้วต่อขาเป็นลูกโป่งก็ได้ พอต่อมาเขาจะเขียนเป็น ง.งู ก็ได้ ข.ไซ ก็ได้ เป็นอะไรก็ได้ตั้งหลายตัว เด็กก็ชอบ เพราะเหมือนการวาดรูปฝึกทักษะมือ แล้วให้การบ้านไปเขียนในสมุด ที่นี้เด็กก็ชอบ เขียนสมุดหมดเล่มเลย สมุดเล่มหนึ่งเล่มละ ๕๐ ตั้งค์ก็จะหมด จนผู้ปกครองมาเป็นกลุ่มเลยมาฟ้องครูใหญ่ก็คือแม่เราบอกครูตุ๊กตานี้ทำให้ลูกเขาใช้สมุดเปลือง ตอนนั้นเรายังไม่เข้าใจ ๕๐ ตั้งค์ของชาวบ้านเขาเนี่ยมันขนาดไหน แล้วเขาก็บอกว่า ดุชิ ครูไม่ได้สอนอะไรเลย ให้เด็กวาดวงกลม ต่อแข่งต่อขาทั้งเล่มเลย บางทีวันละเล่ม เพราะลูกชอบทำ คือมันไวไปสำหรับตรงนั้น ตอนแรกตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าเป็นการฝึกทักษะ ไม่ได้เรียนครุมาเลย ตอนนั้นบึ้งออกมาว่าทำไมเราไม่ฝึกกลม ๆ อย่างนี้ แล้วต่อขาต่อแขน แล้วเด็กเขียนหนังสือเร็วมาก เสร็จแล้วพ่อแม่เด็ก ๆ ก็เข้าใจ เพราะในที่สุดลูกตัวเองเขียนได้เร็ว เลยมีความคิด เราจะทำอะไรที่ เราจะใช้จ่ายอะไรอย่างหนึ่งมันก็คิดเรื่องสมุดเล่มละ ๕๐ ตั้งค์ของเด็ก ๆ เป็นหลักคิดตลอดว่า สำหรับตรงนี้ไม่มีค่าอะไร แต่สำหรับตรงนั้นคือสมุดเล่มหนึ่ง

❖ ศิษย์รุ่นแรกสถาบันไทยคดีศึกษา

ตอนจบธรรมศาสตร์ใหม่ ๆ เป็นช่วงที่ประเทศไทยมีอะไรก็ต้องไปอ่านหนังสือฝรั่ง ฝรั่งก็มาทำเรื่องไทย จนอาจารย์ที่ธรรมศาสตร์ คือ อาจารย์คึกฤทธิ์ อาจารย์นิออน อาจารย์เสน่ห์ อาจารย์เกษม และอาจารย์อดุล วิเชียรเจริญ คิดว่าทำไม

เราจะต้องไปเอาทฤษฎีฝรั่ง เอาแนวความคิดของฝรั่งมา ทำไมไม่เรียนรู้ตัวเอง ไม่รู้จักตัวเอง แล้วก็จะได้ให้เหตุผลในการกระทำจากตัวเอง ไม่ใช่จากทฤษฎีเมื่อนอก ก็พยายามตั้งสถาบันหรือวางหลักสูตรอะไรที่เป็นเรื่องของไทยขึ้นมา เลยเอาพวกเรามาเป็นศิษย์รุ่นแรก สอนให้รู้จักวิพากษ์วิจารณ์สังคมอะไรต่ออะไร ก็มาตั้งเป็นสถาบันไทยคดีศึกษาเป็นสถาบันวิจัย

คืออาจารย์เขาจะดูคะแนนตั้งแต่ปี ๑ ว่าศิลปศาสตร์คนไหนได้คะแนนอะไรดี พอดีเราได้คะแนนดีทางด้านพื้นฐานอารยธรรม จนเขาอยากดูตัว ก็หมายหัวเลยคะ ว่าคนนี้ควรจะต้องมาเรียนอย่างนี้ แล้วอาจารย์ก็ฝึกให้

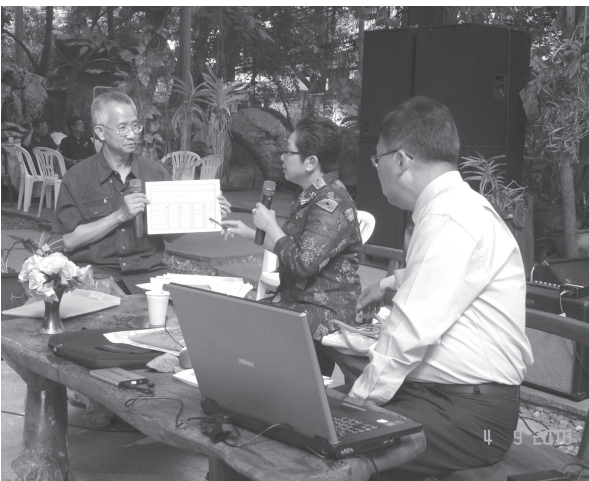

พอปี ๒ อาจารย์จับมาเข้าสาขาประวัติศาสตร์ที่ธรรมศาสตร์จะเน้นประวัติศาสตร์ไทย ต้องเรียนสัมมนา หัดทำภาคินพนธ์ เรียนเข้มเลย เช่น ให้ไปอ่านหนังสือแล้วมาวิจารณ์ ว่าคนไหนบ้างที่เป็นนักประวัติศาสตร์ คนไหนไม่ใช่ เพราะเหตุใดไม่ได้สอนว่าสงครามไทยรบพม่าก็ครั้งตั้งแต่ พ.ศ.อะไร ไม่ใช่แบบนั้น ครูให้เราคิดวิเคราะห์เป็นเหตุผล ว่าความจริงคืออะไร การใช้หลักฐานต่าง ๆ ทำได้อย่างไร แม้แต่หนังสือพิมพ์จะเอามาเป็นหลักฐานได้มัย เหมือนกับเรียนกระดาษให้มันมีชีวิต

อาจารย์สอนการตีความการใช้หลักฐาน ก็ฝึกมาตั้งแต่ชั้นปี ๓ แล้วปี ๔ นี้หนักเลย ให้เข้า

กองจดหมายเหตุแห่งชาติเลย เป็นหลักฐานทางราชการที่เขาเก็บมาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระยาตากสินมา ทรงตั้งขึ้นมา ไปถึงราชบุรีเต็มเลย เราต้องรู้วิธีที่จะใช้เอกสารจากกองจดหมายเหตุแห่งชาติ จะเปิดแต่ละหน้าต้องมีหลักในการเปิด เอากระดาษประกบทั้งสองด้านแล้วค่อย ๆ เปิด เพราะบางทีกระดาษข้างในเป็นกระดาษบาง ต้องเอากระดาษประกบแล้วค่อย ๆ พลิก กว่าจะได้ดูทีละหน้า ๆ แล้วก็เช็ดราไปด้วย

อย่างวิชาภาษาไทย เขาไม่ได้มานั่งอ่าน ไวยากรณ์ภาษาไทย อาจารย์บอกว่าวันนี้เขามีสัมมนา ไปฟังนะ ที่ศาลเขาจะพิพากษาเรื่องนี้ ๆ

ให้ไปฝึกเลย ไปนั่งฟังแล้วกลับมาสรุป นี่คือวิชาภาษาไทย ให้ไปสรุปความ ไปเก็บความ แต่เรื่องราวเป็นเรื่องจริงในสังคม ที่ธรรมศาสตร์เขาปูกันมาแบบนี้ เราเป็นคนในช่วงนั้นพอดี ในยุค ๑๔ ตุลา รุ่นธีรยุทธ บุญมี ช่วงนั้นไปชุมนุมตลอดพอดีเพิ่งจบปี ๔ มีสตางค์เท่าไรหมดเลย เพราะว่าตอนนั้นมันเป็นเรื่องของนักศึกษารวมกลุ่มกัน เหมือนกับว่าเราอยู่ด้วยกัน ร่วมมือร่วมใจกัน มีอะไรกินเท่าไรก็เสียสละกัน

ช่วงนั้นอาจารย์ในมหา'ลัยที่เป็นรองอธิการบดี เราเป็นลูกศิษย์ท่าน มีอะไรก็ไปคุย ก็จะพยายามแลกเปลี่ยนกัน โดยส่วนตัวมีความคิดว่า มีอะไรที่เราสามารถจะพูดได้ เพียงแต่ว่าบางครั้งครูกับเราอาจจะไม่เข้าใจกัน อย่างเช่น ครูเขาเคยสอน

ว่ามันต้องมีรัฐบาล คือแนวความคิดตรงนั้น เหมือนกับว่าอะไรก็ตามที่รัฐบาลทำ มันเป็นความจำเป็น แต่ความคิดของเราทำไมต้องมีรัฐบาล บางครั้งเราไม่เห็นด้วยกับการกระทำของรัฐบาล ก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องมีรัฐบาลเลย

ตอนนั้นเราไม่เข้าใจคำว่าเอ็นจีโอ เพราะเอ็นจีโออย่างไม่มี เราเถียงอย่างนี้กับครูอยู่ตลอด ครูก็ออกจะอายุมาก ก็ไม่พอใจว่าเด็กคนนี้พูดไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจว่าทุกคนมีเจตจำนงที่จะมาผลการสละเจตจำนงร่วมกัน พยายามอธิบาย แต่ในความเป็นจริง เราไม่ได้คิดว่านักศึกษาไม่ได้รับความเป็นธรรมจากพวกครู แต่เราจะคิดในแง่ว่าของบางอย่างในสังคมมันไม่เป็นธรรม รัฐบาลเป็นฝ่ายบริหาร เป็นฝ่ายจัดการอยู่ตลอดเวลา อย่างนี้เราจะไปสละเจตจำนงทำไม ทำไมเราไม่ทำกันเอง ความคิดอย่างนี้เป็นมาตั้งแต่สมัย ๓๐-๔๐ ปีมาแล้ว มาสมัยนี้ก็ยิ่งเหมือนกัน มันไม่ได้ต่างอะไรกันเลยบ้านเมืองนี้ แสดงว่ายังไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย

อาจารย์ก็ถามว่าจบแล้วจะทำอะไร ก็บอกว่าคงกลับไปสอนเด็ก เพราะตอนนั้นยังไม่คิดอะไร คิดแต่ว่าอยากเป็นครู อาจารย์บอกว่า อย่าเลย คือคิดว่าเขาเล็งมาแล้วแหละ เพราะอาจารย์ไปดูคะแนนตั้งแต่ปีหนึ่ง อาจารย์ก็มาถามว่าระหว่างสอนกับเขียนหนังสืออยากทำอะไร แต่ว่าเขาฝึกเรามาให้เป็นคนเขียนหนังสือ แล้วตอนนั้นคำว่านักวิจัยไม่ฮิต ไม่มีใครรู้จัก มีแต่ใคร ๆ เขาก็เป็นอาจารย์

อาจารย์ท่านนี้ก็เลยบอกว่าอยากให้มาเป็นนักวิจัย เป็นคนเขียนหนังสือ บอกว่าลัทธิศักดิ์ศรีมันไม่ต่างกันหรอก อาจารย์คาดหวังเราอย่างนี้ ให้โอกาสเราอย่างนี้ เราก็กินดีเป็นอย่างที่อาจารย์แนะ ก็บอกว่าจะพยายามเรียนรู้ จะเป็นนักวิจัยให้ได้

❖ งานวิจัยชิ้นแรก

เรื่องแนวพระราชดำริทางการเมืองของ

รัชกาลที่ ๗ คือช่วงนั้นเป็นช่วงที่ทั้งการเมือง แนวความคิดของผู้คนแตกแยกกันมากเลย ต่าง แนวความคิดเลย เหมือนสมัยนี้ ในพวกตัวเองก็ แตกกันมาก แต่ละตระกูล แล้วการสืบสันตติวงศ์ ก็มีความร้าวฉานกันอยู่ข้างใน ครูเขาคงดูแล้ว ใครสนใจ เราบอกว่าเราสนใจเรื่องแนวความคิด ทางการเมือง ครูก็เลยบอกขึ้นมาทำรัชกาลที่ ๗ เพราะมีเอกสารเกี่ยวกับพระราชวงศ์เยอะหน่อย แต่จะทำได้ก็ต้องดูตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๕ เป็นต้น มาเหมือนกัน

แล้วยังเป็นงานประวัติศาสตร์แบบนี้ สมัย ก่อนวิชาการเพื่อวิชาการ ศิลปะเพื่อศิลปะ ศิลปะ เพื่อชีวิต แต่ก่อนมันมีหนังสือออกมาเลยศิลปะ เพื่อชีวิต หรือศิลปะเพื่อศิลปะ ฉันทัดฉันนั้น วิชาการก็เหมือนกัน วิชาการเพื่อวิชาการ หรือวิชาการเพื่อชีวิต นั่นเป็นแนวความคิด วิชาการเพื่อ วิชาการต้องทำให้แม่นยำ แม่นยำพอเมื่อไรจะได้ รู้จักนำมาประยุกต์ใช้เพื่อประโยชน์ของสังคม เป็นวิชาการเพื่อชีวิต

❖ สาเหตุที่บ้านเมืองไม่เปลี่ยนแปลง

สมมุติว่าเราถูกสอนมาว่าระบบของเราคือ ระบบรัฐสภา เราอยู่ในระบอบประชาธิปไตย เราก็เรียนรู้อยู่กันมาอย่างนี้ แต่พิจารณาในรายละเอียดเขาอาจจะตั้งคำถาม จะให้ ส.ส.ไปเป็น ฝ่ายบริหารหรือรัฐมนตรีได้ไหม ตอบว่าได้หรือไม่ได้ ก็ไปกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ให้เป็นตามคำตอบ นั้น “ประชาธิปไตย” ก็เป็นไปตามรัฐธรรมนูญทั้งหมด การเมืองเราจึงมาจากรัฐธรรมนูญ ไม่ได้ มาจากหลักความคิดเรื่อง “ประชาธิปไตย” มีความรู้สึกเลยว่า ๓๐-๔๐ ปี เหมือนกับที่เรา เรียนมาว่ารัฐธรรมนูญเขาเขียนอะไร จนในที่สุด เราอาจจะไม่เข้าใจว่าประชาธิปไตยเป็นอะไร เป็นแค่เรารู้จักรัฐธรรมนูญว่า รัฐธรรมนูญเขียน หรือไม่เขียนอะไรไว้เท่านั้น เนี่ยเหมือนกันตลอด มาเลยตั้งแต่เด็กมา เพราะเราถูกฝึก ถูกทำให้ เข้าใจ ถูกทำให้ยอมรับ แต่เราไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า

ประชาธิปไตยคืออะไร หรืออะไรจะเป็นหลัก ประกันในชีวิตได้ เอาแค่นี้ก็แล้วกัน

ความเป็นธรรมคืออะไร ตรงนี้ ทั้ง ๆ ที่เรา เป็นสังคมพุทธศาสนาด้วยซ้ำ เราถูกสอนมาโดย ตีไม่แตกในคำเหล่านี้ เพราะรัฐธรรมนูญเป็นตัว กำหนดมาตรฐาน ต่างคนต่างก็ไม่ได้เข้าไปศึกษา ศาสนากันจริง ๆ ก็บอกมาอย่างนี้ ค่านิยมเป็น อย่างนี้ เราก็ก่อนหน้านี้ เราต้องศึกษาอีกเยอะ ศึกษาในที่นี้คือศึกษาทางสังคม ทางธรรมด้วย

❖ จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติภาคสนาม

มันก็ต่อมาจากในชีวิต เราถูกฝึกมาเป็นพิเศษ ในบางเรื่อง พอเราไปเจอ เราได้กลิ่นหรือผัดกลิ่น ขึ้นมา เราก็คิดว่ามันต้องมีเรื่องแน่ เราจะรู้สึก อย่างนั้น อย่างเราเรียนประวัติศาสตร์มา ประวัติศาสตร์สอนให้เรารู้จักการใช้เหตุผล นี่เป็น หลักสำคัญ ตรงวิธีการทางประวัติศาสตร์นี้แหละ ที่สำคัญ เราคิดว่าเราได้สิ่งนี้ แก่นของ ประวัติศาสตร์เป็นธรรมะในหัวใจอย่างหนึ่งที่จะ บอกเราว่าอะไรจริงหรืออะไรไม่จริง เพราะเขา ศึกษาว่าอะไรคือ ข้อเท็จจริง โดยให้ใช้วิธีการทาง ประวัติศาสตร์เป็นตัวสืบค้น กับการที่ถูกอบรม เลี้ยงดูมาจากทางบ้านโดยเฉพาะอย่างยิ่งยอด คุณยาย ทำให้เราเป็นคนมีจิตสาธารณะคนหนึ่ง

เวลาที่มาจับเรื่องที่เรานสนใจที่เราถูกฝึกฝนมา ปรากฏว่าเราถูกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้โดยที่ เราไม่รู้ตัว ตอนหลังจะมีชื่อเป็นผู้ประเมินผล กระทบทางสังคมตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๔๐ เป็นต้นไป เพราะว่าบ้านเรามีการพัฒนาให้เป็นระบบ ทุนนิยมมาก ๆ บ้านเมืองจึงมีการเตรียม โครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ไว้รองรับ อย่างเช่น ที่ อ.จະนะ จ.สงขลา มีการวางท่อก๊าซจากไทยส่งไป มาเลเซีย หรือส่งน้ำมันทางท่อดูดมาจากทะเล แล้วเอามาขึ้นฝั่ง แม้จะแยกไปขายคือเอามาเข้า ราชบุรี หรือจะแยกไปขวาไประยอง ทั้งหมดคือ เรื่องโครงสร้างพื้นฐานทั้งนั้น ที่นี้เราเป็นนัก ประเมินผลกระทบทางสังคม เรื่องเหล่านี้มันจะ

เป็นเรื่องความขัดแย้งทั้งนั้น เพราะโครงการขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นโครงการของโครงสร้างพื้นฐานจะไปลงในชุมชน หมู่บ้าน จึงเป็นเรื่องการเป็นผู้มีส่วนได้เสียระหว่างคู่กรณี ต้องมีคนได้ และมีคนเสีย ลักษณะของคนได้คนเสียมันมีลักษณะเชิงซ้อนด้วย ตามบทบาทและหน้าที่ของคนที่มีอยู่ในสังคม เราถูกเข้าไปอยู่ตรงนั้นโดยปริยายโดยการทำงาน เราต้องไปประเมินผลได้ผลเสียตรงนี้ ประเมินว่าใครเป็นผู้ได้ใครเป็นผู้เสียด้วย มันก็เห็นอยู่กับตา เราก็เลยพยายามที่จะพัฒนาการแก้ปัญหาความขัดแย้งตรงนั้นว่าจะทำยังไงดี คนที่เสียคือคนด้อยโอกาส ยังไงก็ตามเขาไม่มีทางที่จะเท่าเทียมกันกับผู้ที่มีส่วนได้

แล้วทฤษฎี win win ที่บอกว่าก็ถอยไปคนละก้าวสิ ก็จะไม่มีการได้เปรียบ-เสียเปรียบ เราก็จะเถียงว่ามันจะถอยไปคนละก้าวได้อย่างไร เพราะว่าผู้ที่มีส่วนเสียนี้ก้าวมันสั้นกว่าผู้ที่มีส่วนได้ ยังไงมันก็ไม่เป็นธรรม ตรงนี้เราก็เลยพยายามที่จะบอกว่าทำอย่างไรเราอยากให้อำนาจของโครงการหรือนายทุน หรือรัฐ หรือแม้แต่ตัวนักวิชาการเอง ที่เข้าไปมีส่วน เข้าไปศึกษาตรงนั้น ต้องมีบทบาทไม่ใช่ศึกษาอย่างเดียว ทำยังไงเป็นตัวกลาง เพราะเมื่อเวลาคุณไปศึกษาตามโครงการหรือเจ้าของหรือนายทุน เขาก็ต้องเชื่อคุณ ถ้าคุณทำให้เห็นว่าคุณแคร่ในเรื่องความเป็นธรรม

เพราะเขาไม่มีใครทรอก เขามีคุณเท่านั้นแหละ

ทำอย่างไรที่เราจะพูดกับ ๒ ฝ่ายนี้ดี ๆ ให้เขาอยู่ร่วมกันได้ อย่างเช่น ปตท. คุณก็ต้องขายก๊าซขายน้ำมัน ขายท่อ นี่คือของที่คุณจะขาย แต่คุณจะต้องมาอยู่ในหมู่บ้านของเขา คุณต้องอยู่กับชาวบ้าน คุณถึงจะทำมาหากินของคุณต่อไปได้ ๒ คนระหว่าง ปตท.กับชาวบ้าน ถ้าเราจับมือกันอะไรที่มันลดหย่อนผ่อนปรนกันได้ หรือผิดตกยกเว้นยังไง คุณต้องคุยกันเอง คุณต้องมี dialogue ไม่ได้คิดในแง่ win win เลย ไม่เชื่อในทฤษฎี win win แต่คุณจะต้องคุยกันให้ได้ เขาเรียกว่ามี social dialogue นักวิชาการยีนดีจะเป็นตัวกลางให้ ก็เลยพัฒนาความรู้ของตัวเองว่าการเป็นตัวกลางจะทำอย่างไร

❖ อุปสรรคคือบ้านโด

เริ่มจากโรงไฟฟ้า ๓ โรง ที่ ทับสะแก บ้านกรูด และบ่อนอก จ.ประจวบ ฯ ที่เข้าไปหาข้อมูล และทำให้เกิดการพูดจากันทั้งชาวบ้านและฝ่ายทุน ก็เจออะไรมาเยอะ เจอทั้งฝ่ายชาวบ้านและเอ็นจีโอที่เข้ามาอยู่ข้างชาวบ้าน เจอทั้งฝ่ายทุน และทั้งฝ่ายรัฐ ฝ่ายไหนที่ไม่ได้สนใจเขาก็จะมีวิธีการหลาย ๆ อย่าง ทำให้เราพัฒนาการทำงานของเราขึ้น พบอุปสรรคต้องหาทางข้ามอุปสรรค

ตอนที่ไปทำเรื่องโรงไฟฟ้า กฟผ.มาว่าจ้างมหา'ลัยธรรมศาสตร์ ที่จริงเขาใช้คำหว่ามาขอให้มหา'ลัยธรรมศาสตร์เป็นที่ปรึกษา มหา'ลัยก็แต่งตั้งนักวิจัยลงไปดูข้อมูลอะไรต่ออะไร คือเราลงไปถึงขนาดที่เราเข้าใจนะ เราพยายามเข้าใจว่าชาวบ้านเป็นยังไง เอ็นจีโอเป็นยังไง ฝ่ายรัฐเป็นยังไง ฝ่ายผู้ประกอบการเป็นยังไง บางทีฝ่ายผู้ประกอบการไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐ เขาไม่รับผิดชอบในเรื่องของการลงทุนหรือการที่คุณจะปล่อยทุนหรืออะไรต่ออะไรไป

เรารู้สึกชาวบ้านเองยิ่งกว่านั้นอีก ไม่มีความรู้อะไรเลย เขาต้องตะเกียกตะกายหาความรู้เองที่จะลุกขึ้นมาบอกเหตุผลว่าสิ่งนี้มันไม่ดี บางที

ใครจะไปเข้าใจปล่อยน้ำร้อนปล่อยน้ำเย็นมีค่า เป็นกรดเป็นด่าง ชาวบ้านไม่ได้เข้าใจอะไร แต่ทำไมชาวบ้านเขาถึงต้องมาเข้าใจ เข้าใจมากกว่า นักวิชาการที่จะเข้าใจซะอีก ทำไมชาวบ้านจะต้อง พกหนังสือรัฐธรรมนูญ

แม้คำกล่าวขมขื่น ทอด ๆ กันอยู่ พอค่อยกัน เรื่องนี้บีบคั้นรัฐธรรมนูญขึ้นมาดูกันมาตรฐานนี้ ๆ นี่มันเป็นอย่างนี้แล้วในชุมชน มันไม่ใช่เล็กแล้ว แต่ละฝ่ายก็ไม่ได้สมประกอบทั้งนั้นเลย จะบอกว่า ฝ่ายหนึ่งเลวสุดขีดก็พูดไม่ได้ ฝ่ายหนึ่งดีสุดขีดก็พูดไม่ได้แต่ทำอย่างไรที่จะประสานตรงนั้นแต่ไม่ใช่ win win ต้องประสานกันตามสิ่งที่ตัวเองมีตาม พื้นฐานของตัวเอง

จากอันนั้นมาก็ทำให้เข้าใจว่า เอ็นจีโอเป็น ยังไง เข้าใจชาวบ้านแต่ละแห่ง เข้าใจแต่ละ แหล่งโรงไฟฟ้า โรงไฟฟ้าเอกชนเป็นยังไง โรงไฟฟ้าของรัฐเป็นยังไง มันคือรายละเอียด แล้วเป็นคนทีพอเห็นอะไรแล้วก็ต้องพูด เลยทำให้ได้มา เป็นผู้ชำนาญการในการตรวจวิเคราะห์ผลกระทบ ทางสังคมหรือ SIA ของ สผ.สำนักงานนโยบายและ แผนสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม เมื่อปี ๒๕๔๓-๒๕๔๕

❖ **ขัดผลประโยชน์เท่ากับอันตราย**

บางทีลงไปชาวบ้านยังไม่รู้จักเรา เราลงไปกับ สผ. ลงไปตามหน้าที่ คือไปตรวจพื้นที่ ปรากฏว่า ชาวบ้านมาล้อม มาเขย่าวกตุ้เลย เราก็อยู่ในนั้น เขาก็มาแย่งเอกสาร เพราะเขาไม่รู้จักจริง ๆ ว่าเรา เป็นใคร ซึ่งอันตรายเราก็รู้ แต่เป็นเพราะว่า ทำงานอย่างนี้มาตลอด แล้วไม่ได้เป็นคนขี้กลัว อันนี้ถึงต้องบอกลูกศิษย์เหมือนกัน ถ้าจะทำเรื่อง SIA เรื่องที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับชาวบ้านหรือผลประโยชน์ของคน คุณจะต้องมีลักษณะพิเศษอยู่ อย่างหนึ่งคือคุณต้องไม่กลัว อย่าให้อิทธิพลของ สิ่งแวดล้อมมากำหนดว่าคุณจะต้องห่อหิ้ว หรือจ้อย ไม่ใช่ คุณจะต้องเป็นตัวของคุณเอง มากที่สุด นี่คือ SIA ที่จะได้ผล

❖ **สองอย่างที่สยบความกลัวได้**

หนึ่ง ความรู้ทำให้เราองอาจ เราต้องแม่นใน ความรู้ของเรา

สอง เราต้องคิดว่าสิ่งที่เราทำถูกต้อง เรา กล้าไปเถอะ ทุกคนต้องกลัวความจริง ความจริง จะทำให้เขากลัว

ถึงบอกว่าอย่าให้บรรยากาศภายนอก บรรยากาศของสิ่งแวดล้อมมากดดันเรา เราต้อง เป็นตัวของเราเอง สิ่งเหล่านี้เราฝึกได้

ก่อนจะทำเรื่องเขตแดน มันเกิดความขัดแย้งระหว่างชาวบ้านกับหน่วยงานของรัฐ คือ กระทรวงต่างประเทศกับกรมแผนที่ทหาร เราทำวิจัยเรื่องชายแดนไทย-ลาวอยู่ แล้วทุกอย่างเป็น ความลับหมด พอมาเจอเรื่องเขมรบีบ ที่คุณ นพดล ปัทมะ บอกว่าลับ เอาอีกแล้ว แม้ตอนนั้น เราไม่ได้ทำวิจัยเรื่องเขมรแต่ว่าขอมาดูสักนิดเถอะ แล้วก็เห็น

เริ่มต้นเองเลยคะ ไม่ต้องรอให้เป็นงานวิจัย แล้วตอนหลังใช้วิธีอย่างนี้คะ เพราะเราคนเดียว มันไม่ไหวแล้ว ต้องมีผู้ช่วย เพิ่งจะมาทำเป็น โครงการวิจัยเมื่อไม่นานมานี้เอง การมีผู้ช่วยเป็น สิ่งที่ดีคือ ทำให้คนคนหนึ่งมาเรียนรู้จากเรา ต้อง คิดอย่างนี้ด้วยนะ

ก็พยายามสร้าง แต่คนที่เราสร้างมาเหล่านี้ ไม่ได้บรรจุเป็นข้าราชการ หรือเป็นพนักงานของ รัฐ มีลูกศิษย์ดี ๆ หลายคนที่ทำเรื่อง SIA แต่เมื่อถึงเวลาที่ต้องปล่อยเขาไปเหมือนกัน

❖ **ทายาทตัวจริง**

แต่ตอนนี้ไม่ต้องสร้างทายาทอีกแล้ว ประชาชนนี่คือที่สุดของเป้าหมาย เพราะไม่ใช่เรา กับผู้ช่วยวิจัย แต่กลายเป็นประชาชนเข้าใจ แล้วเราก็ได้รับความเมตตา กรุณา ความไว้วางใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งขอเรียนเลยคะ พ่อท่าน คือเรา ผ่านอะไรมาเยอะมาก บางทีเป็นการเมือง ไม่ใช่ ว่าเราไม่รู้ แต่บางครั้งเราต้องการให้ข้อมูลของเราเผยแพร่ บางทีจำเป็น คือเราไม่ได้หวงข้อมูล

เลย แต่ว่าเมื่อทุกคนเอาข้อมูลไปใช้ จงเอาไปใช้ ให้เป็นประโยชน์ แล้วอย่าทำตัวเป็น ฮัมไดร์ฟ คุณต้องคิดด้วย ต้องสร้างสิ่งที่จะต้องแก้ไข การเมืองไม่สามารถมาแก้ไขปัญหาได้ อย่าทำทุกอย่างให้เป็นการเมือง แต่ปัญหาจะแก้ได้ด้วย การที่เราลงไปแก้ปัญหา เราจึงรู้สึกถึงความเป็นปิติ ยินดี ที่มาเป็นคนร่วมงานคนหนึ่งที่นี่

ไม่ใช่เพราะเราคนเดียว เพราะความไว้วางใจกัน เพราะความไว้นือเชื่อใจกัน ที่นี่คือสันติโคศก มีบทบาทมาก เมื่อเราไปอยู่หน้ารัฐสภา (วันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๓) เรารู้กันอยู่ว่า การเมืองวิ่งเข้ามาชนอะไรยังไง เราต้องคิดยังไงทุกขณะจิต ถ้าเราไม่มีคนที่จะแก้ปัญหามันเมืองอย่างจริงจัง คนนั้นจะต้องมีบุคลิกที่เหนือจากเราไป คือมันจะต้องมีต่อ ๆ กันไป มิฉะนั้นมันจะมาโยงกันไม่ได้ เหมือนเป็นบุญของแผ่นดิน ต่อ ๆ กันไปตาม บารมีของแต่ละท่านที่ได้เข้ามาช่วยเหลือตรงนี้

❖ สิ่งทดสอบนักสู้

ท้อบ่อย แต่ว่าไม่ปล่อยให้ข้ามคืน ถ้าข้ามคืน แล้วเรา sick ฉะนั้นไม่ได้เลย บางทีเห็นคนอื่นไม่ใช่เราไม่เคยเป็น มันตีบตันตันทีเลย เราเข้าใจ พวกเราจะเป็นอย่างนี้กัน แต่ว่าเราต้องให้กำลังใจกัน

❖ กำลังใจ

ก็ทุกคนแหละคะ ลูกเต้าครอบครัว เขาก็จะรู้ว่าเราทำอะไร คือบางที่เขาเห็นเรา sick ไปอย่างนี้ เขาก็มีวิธีที่จะทำให้เราดีขึ้น แม้แต่พวกเรากันเอง บางทีประชาชน ถึงไม่รังเกียจการรับโทรศัพท์ บางทีตีหนึ่งเขาโทรมาแค่บอกว่าอย่าท้อนะ เขาคงเห็นเราเหมือนที่เราเห็นคนอื่นท้อ แค่นั้นเอง บางทีก็ส่ง message มา แค่นี้ก็เป็นการให้กำลังใจ นิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้นแหละ เราไม่ได้ต้องการอะไรมาก

พอมานี้ FMTV เหมือนกับทุกคนรู้จักกันมานานเท่าไรแล้ว แค่อ้อมให้กัน อาจารย์เหนื่อยมัยหายแล้ว เราต้องทำตัวง่าย ๆ คนทำงานอย่างนี้

ต้องให้ง่ายที่สุดเลยในการที่เขาจะเข้าถึงเรา แล้วเราจะเข้าถึงเขา

❖ เป้าหมายที่ตั้งไว้

ทำมาหลายเรื่องมาก ถ้าคิดในแง่นักวิจัย เข้ามาอยู่ตรงนี้จนกลายเป็นนักวิจัยในแง่เชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมก็ได้ แล้วเราโชคดีมากเลยที่เกิดมาเป็นนักวิจัยเพราะว่าตอนที่เรานักวิจัยใหม่ ๆ ตอนที่เราเองยังไม่รู้เลยว่าเราจะไปทำอะไร เราคิดว่านักวิจัยนี่เป็นกระเปาะกลมก็ได้ นะ ถ้าอยากรู้เรื่องรถเมล เพราะฉะนั้นถ้าเราอยากรู้เรื่องอะไร เราก็ต้องทำตัวอย่างนั้น เป็นนักวิจัยจะมีโอกาสได้เรียนรู้อะไร ๆ หลายสิ่ง ตอนเด็ก ๆ คิดแค่นี้แหละ

ตอนแรกวิจัยเพื่อวิชาการ วิชาการเพื่อวิชาการ เน้นนอนครูเขาฝึกเรามาต้องให้เข้มตรงนี้ ก่อน เรายังคิดเลยว่านี่นะพลังของมันสามารถทำได้ถึงขนาดนี้

เป้าหมายของเราคืองานแต่ละอย่างมันก็คือความคิดที่ทะลุแล้วของเราแต่ละอย่าง เพราะเราไม่รู้หรือว่ามันจะมีอะไรใหญ่กว่านั้น ๆ เราทำเรื่องโรงไฟฟ้า เราก็นึกว่านั่นเรื่องใหญ่แล้ว พอขยายมาเป็นท่อก๊าซไทย-มาเลเซีย ซึ่งจริง ๆ เราก็ไม่รู้ว่ามันจะใหญ่ขึ้นมาเป็นร่วมทุนกับต่างชาติ แต่โดยลักษณะงานมันก็ใหญ่ขึ้น ๆ

จนกระทั่งวันนี้เป็นเรื่องของแผ่นดิน มันใหญ่สุดในชีวิต แต่ก็ไม่ได้นึกถึงอย่างนั้น นึกถึงแต่ว่าเราก็มองใจดวงแค่นี้ เราก็มองให้สุดหัวใจเรา ต้องทำอย่างดีที่สุด อย่างสูงสุด คือเราเป็นอย่างไรมา เราก็มองอย่างนั้น เราจริงใจต่อเรื่องอะไรเราก็มองอย่างนั้น เราพยายามยังไงเราก็มองอย่างนั้น ทำถึงที่สุดเลยคะ

❖ อุปสรรคมีไว้ให้ก้าวข้าม

ใช่คะ เราต้องเป็นนักแก้ปัญหา คิดอย่างนั้น มันถึงจะทำอะไรได้ ครั้งหนึ่งเราบอกว่าข้อมูลของเรา เราอยู่คนเดียว ทำยังไงคนอื่นต้องรู้เอา

ไปทำ แต่ว่าเราทำได้แค่คนอื่นรู้เท่านั้น แต่เอาไปทำมันหาได้น้อย จนมาถึงระยะหนึ่งทุกคนที่รู้จักกลายเป็นธัมไตร์ฟหมดเลย เหตุการณ์ที่หน้ารัฐสภาเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ทำให้เราทบทวน

คำของพ่อท่านเป็นคำที่ทำให้เราทบทวน พ่อท่านบอกว่า**ให้ทุกคนกลับไปตั้งสติ** แล้วก็ไม่ได้ล้มเลิกความตั้งใจของเรา แต่กลับไปตั้งสติ เพราะว่าเราได้เห็นแล้วถึงบางอย่างที่เราไม่พร้อม บางอย่างที่ถูกทำให้ไม่พร้อม เราก็ไปตั้งสติ อันนี้ความคิดเกิด

ในที่สุดเราคิดว่า เราเห็นว่าอุปสรรคของเราต่าง ๆ บางคนไม่ได้ไปแก้ปัญหาเป็นธัมไตร์ฟ ใช้คำว่าเป็นธัมไตร์ฟดีกว่าใช้คำว่าแย่งชิงการนำ ซึ่งหลายคนอยากแย่งชิงการนำด้วยสื่อ แม้กระทั่งทางวิชาการ แต่ว่าถ้าแย่งชิงการนำทางวิชาการแบบนี้แล้ว คุณก็เป็นได้แค่ธัมไตร์ฟ เลยคิดว่าทำยังไงที่จะต้องยกระดับการต่อสู้ เพราะในที่สุดถ้าทุกคนแย่งกันเป็นธัมไตร์ฟทั้งหมด แล้วมันไม่ไปไหนเลย ฝ่ายที่เขาอยู่ตรงข้ามกับเราเขาก็หัวเราะเยาะว่าเขาทำลายพวกเราได้ ก็เลยมาคิดว่า เราสามารถพัฒนาวันนี้ได้

ในเมื่อเราวิงวอนขอร้อง หรือพยายามทำให้ผู้มีอำนาจฝ่ายบริหารทำอย่างนี้ ๆ เราไม่สามารถทำให้เขาเชื่ออย่างนั้นได้ ก็ต้องหาวิธีอื่น ตอนนี้เราร่วมมือกับนักกฎหมายระหว่างประเทศ ช่วยกันมาบอกเพื่อให้เห็นว่าสิ่งที่คุณ(ผู้มีอำนาจฝ่ายบริหาร) ทำอย่างนี้ ๆ เป็นทางมิดทางบอดอย่างไร เป็นจุดเสียวอย่างไร คุณจะฟังมั๊ย

คือทางผู้มีอำนาจฝ่ายบริหารคิดว่าการที่ไปทำประชาพิจารณ์อย่างที่เขากำลังทำอยู่ คือวิ่งไปวิ่งมาตอกแต่กอย่างนั้น มันคือการแก้ปัญหา มันไม่ใช่ เขาจะรวมทุกคนให้อยู่ในอวย แล้วเขาจะได้ทำอะไรต่อไปได้ เรบอกนั้นไม่ใช่ ไม่ถูกต้อง เรบอกเราต้องการแก้ปัญหาจริงๆ เราอยู่ในอวยของคุณไม่ได้ เราอยู่นอกอวยแล้ว ถ้าคุณไม่ทำฉันไม่สนใจแล้วนะ ฉันจะไปใช้กลไกอื่น ๆ แล้วแต่เราไม่ได้แย่งชิงอำนาจรัฐนะ นี่เรากำลังหา

ทางออกอย่างอื่นค่ะ ที่สามารถมาแก้ปัญหาของบ้านเรา เช่น เมื่อผู้มีอำนาจฝ่ายบริหารไม่ทำ ประชาชนจะทำเพื่อยืนยันสิทธิพลเมืองว่าสามารถทำแทนได้

หลายคนเห็น สงสัยหวาน ๆ เรียบร้อย ๆ (มีคนเคยพูดอย่างนี้) เขานึกไม่ออกใจจะว่าเวลาที่เรารู้สึกละเมียดลิทธิ เรายอมมาถึงมีวงจำกัดแล้ว คุณก้าวข้ามวงมานี้ไม่ได้แล้วนะ พอเวลาเรบอกไม่ได้นี่ เราจะบู๊ใจ เราทนได้ เราฝึกความอดทนมา แต่ว่าพอเลยขีดตรงนี้ ก้าวเข้ามาในวงที่เราบอกว่ายืดได้แล้วนะนี่ พอเรา say no เมื่อไหร่เราจัดการเลย

❖ ผากสุดท้าย

จริง ๆ แล้วการพิจารณาชีวิตนี้เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราไม่ท้อ เมื่อเราจะท้อ เราจะมาคิดว่านี่เรากำลังใช้ชีวิต ไม่ท้อเลยคะ เราประมวลสิ่งที่เราทำ เราจะก้าวข้ามสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ได้อย่างไร มันคือการใช้ชีวิตจริง ๆ สิ่งนี้ไม่ทำให้คนท้อหรอกคะ แต่เราต้องมีสิ่งที่ยึดคือคำสอนที่นี้ (สันตือโคก) เป็นวัดแรกที่เข้า อันนี้สำคัญ ทุกคนล่องลอยไม่ได้หรอก ถ้าล่องลอยอัตโนมัติมันจะสูง เมื่อถึงเวลาสิ่งดี ๆ จะโคจรมาเจอกันคนดี ๆ ก็จะมารวมพลังกัน ถึงบอกว่าเราต้องยึดถืออะไรเหมือนกันภายใต้การรวมกัน ๓

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 242)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น“อริยชน” กับ“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”ของ“ปัญญาโลกิยะ” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“ปัญญาโลกุตระ” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“อริยบุคคล”ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“สัมมาทิวฐิ” นั้น ยิ่งบรรลุดุคธรรม“โลกุตระ” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“สัมมาอาชีพ” ชนิดเป็น“บุญนิยม” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“อริยบุคคล”จะมี“ปัญญาโลกุตระ” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“บุญนิยม” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“บุญ”จึงไม่เพียงเป็น“บุญ” แค่“โลกิยธรรม”เท่านั้น ยังมี“บุญ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งมีคุณพิเศษของ*โลกุตระสังคัจจะ* อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“โลกุตระธรรม”จะไม่มี“บุญ”แบบโลกิยธรรม *โลกุตระธรรม*นั้นมีทั้ง“บุญ”ที่เป็นคุณลักษณะของ*โลกุตระสังคัจจะ* และมีทั้ง“บุญ”แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“โลกุตระธรรม”จะต้องเป็น“บุญ”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“แนวคิด”เล่นๆ หรือเป็นแค่“ตรรกะ”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“บุญนิยม” ข้อ ๑ ต้องเป็นโลกุตระธรรม และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“ความแตกต่าง”ของ“ทุนนิยม”กับ“บุญนิยม” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ *“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”* [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราย่างอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึบมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

จริงๆนั้น**พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า**ท่านเกิดเป็นพระโพธิสัตว์อุบัติมาในโลกนับชาตินับกาลป์ไม่ถ้วน ได้สอนคน ได้รื้อขนสัตว์ตามภูมิพระโพธิสัตว์มามากมาย

กว่าท่านจะพัฒนาขึ้นมาถึงภูมิชั้น“พระพุทธเจ้า” ต้องมี ภูมิอารยะตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปตามลำดับ โสดาบันก็มี ภูมิอารยะสอนคนตามสัจจะที่ตนเป็นตนมีได้แล้ว จะ มากหรือน้อย จะเก่งหรือไม่เก่งก็เป็นเรื่องแต่ละคน เป็น แต่ที่ว่าท่าน**ไม่ได้อุบัติมาประกาศศาสนาพุทธในโลกมนุษย์ ให้ปรากฏเป็นที่สุดเท่านั้น** จึงชื่อว่า **พระปัจเจกสัมมา สัมพุทธเจ้า** ฉะนั้นเองคือ ความเป็น**“พระพุทธเจ้า”** แต่เพียง**“เฉพาะตน”**(ปัจเจก)

เพราะผู้บรรลุ“พุทธธรรม”แค่มีภูมิ“โสดาบัน”ก็เริ่ม มี“สัจธรรม”ที่ตนบรรลุเอามาบอกมาสอนคนอื่นได้เป็น “ของจริง” ซึ่งผู้มี“ของจริง”แท้ๆในตน จะบอกคนอื่น ด้วยภาษาสื่อให้คนอื่นรู้ ก็ต้องบอกจากภาวะจริงที่ตนมี นั้นๆได้ทุกภาษา ไม่ว่าจะ ไทย จีน ฝรั่งเศส ฯลฯ ยิ่งมีความรู้ ภาษาทางวิชาการ ก็ยิ่งดี แม้ไม่รู้ภาษาวิชาการก็บอกได้

ดังนั้น **อารยชนตั้งแต่โสดาบัน**ไปจนกระทั่งถึงชั้น “อรหันต์” หรือยิ่งสูงถึงชั้นระดับที่ชื่อว่า**“พระปัจเจก พุทธเจ้า”**นั้นล้วนต้องได้บรรลุธรรมจนมี**“ความรู้ที่เป็น อารยธรรมหรือโลกุตระธรรม”**มาจากผู้เป็น**“ปัจเจกอื่น”** หรือจาก**“สัจ อภิญญา”**อื่น หรือจาก**“สัจมกุ”**อื่นมา ทั้งสิ้น จะ**“รู้ขึ้นมาเอง”หรือขบคิด“พุทธธรรม”ขึ้นมาเอง ไม่ได้** เพราะผู้จะบรรลุ“พุทธธรรม”ได้นั้นต้องเป็น “สาวก”(ผู้ฟังมาจากผู้ที่เป็น“ปัจเจก”คนก่อนๆ) เป็น**“เหตุต้น”**

อารยบุคคล หรือ คนที่บรรลุธรรมชนิดนี้ เป็นคน **“โลกใหม่”** เรียกโลกนี้ว่า **โลกุตระ** อันเป็น**คนละโลก** กับโลกที่ปุถุชนทั้งหลายอาศัย วนเกิดเวียนตาย-วนสุข เวียนทุกข์กันอยู่ ที่ชื่อว่า **โลกียะ**

“โลกุตระ” จึงเป็น**“โลกอื่น”**หรือ**“ปรโลก”** อันเป็น **“ปรโลก”**ตาม**“ความรู้อีกชนิดหนึ่งที่เรียกว่าอเทวนิยม”**

“ความรู้ชนิดนี้” มีลักษณะ**“ทวนกระแส”**(ปฏิโลตัง) กับ**“โลกียะ”** จึงต้อง**“ได้ฟัง”**จากผู้ที่มีภูมิโลกุตระบอกให้ จากนั้นถ้าได้ศึกษาจน**“สัมมาทิฐิ”**ครบ ๑๐ ตาม ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มหาจิตตารีสกสูตร”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) คนที่**“สัมมาทิฐิ”**แล้วพากเพียร **สัมมาปฏิบัติ**กระทั่งสามารถบรรลุโลกุตระธรรมสำเร็จจริง ญาณของผู้บรรลุ**เกิดใหม่**จริงๆ จิตวิญญาณในตัวคน เป็นๆ-ยังไม่ตายนี้แหละ**“เกิดจริงเป็นจริง”** เรียกการเกิด

ชนิดนี้ว่า **“โอบปาติกโยนิ”** ซึ่งเป็น**“การเกิดของวิญญาณ”** ที่ยังอยู่ในตัวคนเป็นๆ ที่ร่างกายยังไม่แตกตายไป(กายัสส เกท)นี้เอง แต่จิตวิญญาณของคนผู้บรรลุธรรมนี้**เกิดใหม่ ใน“ปรโลก”**(แบบอเทวนิยม)แล้ว ชื่อโลกนี้คือ **“โลกุตระ”** [ซึ่งเป็น“ปรโลก”ชั้น**ปรมัตถ์** ไม่ใช่“ปรโลก”แบบเทวนิยมเท่านั้น]

ผู้สามารถเกิดใน**“โลกใหม่”**(โลกุตระ)ด้วยการ**“บรรลุ ธรรมชนิดนี้”**ได้ จะต้องอาศัย**“ฟัง”**(สวะ)จาก**ผู้รู้ที่ สัมมาทิฐิ**และต้องเข้าใจอย่างถูกต้องถูกถ้วนก่อน แล้ว ค่อยนำไปปฏิบัติให้**“สัมมา”**(ถูกต้องถูกถ้วน)จึงจะบรรลุได้

เนื่องจาก**“เหตุ”**ที่ต้อง**“ได้ฟัง”**จาก**ผู้รู้สัมมาทิฐิ** มาก่อนจึงจะ**“มีความรู้ชนิดนี้”** เพราะ**“รู้ขึ้นมาเอง”**ไม่ได้ ดังนั้นแหละ ปุถุชนและทั้งกัลยาณชนจึงชื่อว่า **สาวกภูมิ** หมายความว่า **ผู้ยังอยู่ในภูมิของ“ผู้ฟัง”**(สาวก) จะต้อง **“รับฟัง”**มาจาก**ผู้รู้ที่สัมมาทิฐิ**อื่นจึงจะ**“รู้ได้”** จึงจะ **“มีความรู้ชนิดนี้”**ขึ้นมาในตน อยู่ในฐานะ**“รู้เอง”**ไม่ได้ **“มย”** มีความหมายสำคัญ ๒ อย่าง ได้แก่

๑. เกิดขึ้น หรือสำเร็จ

๒. เรา หรือ ข้าพเจ้าเอง

สุดมยปัญญาเท่ากับ**เรามีความรู้**(ชนิดนี้)เกิดขึ้นจากฟัง แต่ยังไม่**มีภูมิชั้น“ปัจเจก”**(คือ ผู้ปฏิบัติจนมีความรู้ บรรลุอารยธรรม จนมีผลสำเร็จในจิตตนจริงแท้แน่นอนแล้ว กระทั่งเป็น**“ความจริงในตน”** เกิดขึ้น**เฉพาะตน** ไม่ใช่แค่รู้)

และยังมี**ผู้มีภูมิระดับสูงขึ้นไปกว่านั้นอีก** คือ **“สัจ อภิญญา”**[หมายถึง ผู้มีปัจเจกภูมิที่ได้สะสมสัมมา วัตตนา”(การดำเนินสัมมาอารยผลใส่ให้เจริญขึ้นยิ่งๆ)มาโดยตนเอง ถึงขั้นต้องถือได้ว่า**“ความรู้ชนิดนี้เป็นของตนเอง”**อย่างยั่งยืนแล้ว]

สูงที่สุดแห่งที่สุดของ**“ความรู้ชนิดนี้”**ที่คนสามารถ มีได้**“เป็นของตนเองเฉพาะตนกระทั่งหาที่สุดมิได้อีก แล้ว”**เรียกขั้นนี้ว่า**“สัจมกุ”** ซึ่งสุดยอดใน**“ความเป็นของ ตนเองโดยตนเองสุดสูงที่สุดๆ”** นั่นคือ **“สัมมาสัมพุทธะ เต็มที่ สูงสุดอันเป็นของพระพุทธเจ้า”**เท่านั้น

เพราะฉะนั้น ผู้ใดที่ยังไม่เคย**เกิด“ความรู้ชนิดนี้ ในใจของตนเอง”**มาก่อนเลย ก็คือ ผู้ยัง**ไม่มีความเป็น “ปัจเจกตั้ง”**มาก่อนเลย

แม้จะ**“รู้”**อะไรๆอย่างอื่นอย่างไรดีมามากสารพัด และ ยาวนานปานใดๆก็ตาม ก็ไม่ชื่อว่า **“ปัจเจกตั้ง”**ในบริบทนี้

“**ความรู้ชนิดนี้**” ได้แก่ การรู้ “ความเป็นพุทธ-ธรรม-สงฆ์” หรือ “ความเป็นโลกุตระธรรม” หรือ “ความเป็นอเทวนิยม” อย่างเป็น “**อัญญา**” กล่าวคือ “ปัญญา” มันกลับกระแสหรือมันทวนกระแส(ปฏิโสด)จาก “ความเห็นหรือความเชื่อ” (ทัญญู) กระแสเดิมไปเป็นทิศตรงกันข้ามกันเลย กับกระแสปัญญาของคนปุถุชนทั่วไปในโลกีย์

เมื่อผู้ละสม “**ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ**” กระทั่งมี “**ความรู้ชนิดนี้**” จนเป็นของ **เฉพาะตน**” คือ มัน **เกิดขึ้น** แล้วในตน ไม่ใช่เพียงแค่ “**รู้**” แต่เกิด “**ความเป็นความมี**” ภาวะจริงปรากฏขึ้นในตน **เฉพาะตน**” (ปัจจัยตั้ง) แท้จริง ถึงขั้นเป็น “**ภาวธรรม**” **เกิดขึ้น-สำเร็จ** (มย) มีลักษณะนั้นๆ เป็นจริงใน **เรา** (มย) ที่กำลังพูดถึงกันขณะนี้ว่า “**ปัจจัยตั้ง**” นี้เอง

ซึ่ง “**ปัจจัยตั้ง**” ก็คือ พหุณาการของ “**อธิปัญญาสิกขา**” ที่ก่อวิวัฒนาการขึ้นมาจาก “**รู้**” แค่เพียง “**ฟัง**” (สุต) หรือจาก “**รู้**” แค่เพียง “**คิด**” (จินต) หรือจาก แม้จะ “**ขบคิดผกผันด้วยเหตุด้วยผล**” จนกระทั่งได้ผลสุดยอดของการขบคิด ออกมาก็ตาม ก็ยัง **ไม่เข้าข่าย “เป็นของตนเอง-เป็นของเฉพาะตน**” (ปัจจัยตั้ง) จึงยัง **ไม่เข้าข่ายว่า “เรา”** (มย)

จนกว่าจะ **เข้าข่าย “ปัจจัยตั้ง**” ขึ้นเริ่ม ขึ้นแรก เจริญก้าวข้ามพ้น “**เพียงแต่ความรู้**” ขึ้นสู่ “**ความเป็น(ภาว)ความมีภาวนั้น**” ปฏิสนธิในจิตวิญญาณของตนจริง (เข้าสู่ปรมาตถธรรม) แม้จะชั่วขณะหนึ่งๆ ก็ตาม

เมื่อสั่งสมความเป็น “**ปัจจัยตั้ง**” เพิ่มขึ้นๆ มากขึ้นๆ กระทั่งครบแน่นเป็นเนื้อหาแท้ของตนตกผลึกยิ่งๆ ขึ้นในตน จนแข็งแรงตั้งมั่นถาวรขึ้นก็ “**เป็นของตนเอง-เป็นของเฉพาะตน**” ถึงขั้นนี้จึงจะเรียกกันว่า “**ปัจเจก**” ซึ่งท่านผู้รู้แปลกันว่า เฉพาะ ผู้เดียว เดียว เฉพาะบุคคล เฉพาะตัว เฉพาะคน เฉพาะผู้เดียว คนเดียวต่างหาก ส่วนบุคคล แยก หลายอย่าง ต่างกัน

ผู้มีสภาวะธรรมหรือมีภูมิธรรมขั้นนี้ของตนเองจริง จะ “**รู้ภาวะในตนเอง**” และถ้าจะพูดจะบอกแก่คนอื่น ก็จะบอก “**ความจริง**” ในความเป็น “**ปัจเจก**” นี้ได้ เท่าที่ผู้นั้นจะมีนิติปฏิภาณสาธยายออกมาสู่คนอื่นฟังได้ แล้วผู้ “**รับฟัง**” ก็รับไปเป็น “**สุตปัญญา**” แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นเป็น “**สุตมยปัญญา**” แล้วจึงจะพัฒนาเป็น “**ปัจจัยตั้ง**” และแล้วก็เจริญขึ้นเป็น “**ปัจเจก**”

แล้วจึงจะวิวัฒนาการขึ้นเป็น “**สยง อภิญญา**”

จนสูงสุดแห่งที่สุดก็เป็น “**สยัมภู**” ซึ่งเป็น “**มย**” แห่ง พระสัพพัญญุตญาณเฉพาะสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น “**ความรู้ชนิดนี้**” ที่เรากำลังกล่าวถึงกัน อยู่ขณะนี้จึงเป็น “**ความรู้**” ชนิดพิเศษจริงๆ ที่ต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจกันอย่างสำคัญจริงๆ

จึงจะเข้าใจคำว่า “**มย**” หรือ “**มย้ง**” ได้อย่างถูกต้อง ถูกแท้ถูกถ้วนได้ เพราะเป็น “**พันธุ์พิเศษ**” ที่ต้อง “**สืบเผ่าต่อพันธุ์**” มาจาก “**ต้นพันธุ์**” จะ “**เกิดเอง-เป็นเอง-รู้เอง**” **ไม่ได้** ต้องเป็น “**สาวก**” ก่อน คือต้องได้ “**ฟัง**” (สาว) มาจากผู้มี “**ความรู้ชนิดนี้**” อันเริ่มจาก “**ปัจจัยตั้ง**” มาเป็น “**ปัจเจก**” แล้วจึงจะเป็น “**สยง อภิญญา**” ที่สุดจึงเป็น “**สยัมภู**”

แม้ความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ก็ไม่ใช่ผู้ “**ตรัสรู้**” ได้เอง โดยไม่ได้รับ “**เชื้อพันธุ์**” สืบทอดจาก “**ฟัง**” มาจาก “**พุทธแท้**” ผู้ยังเข้าใจความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ไม่ถูกต้องถูกแท้ ถูกถ้วน จึงยังอธิบายความเป็น “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” ผิดเพี้ยนกันอยู่ในวงการพุทธ

เช่น อธิบายว่า “**ปัจเจกพุทธเจ้า**” คือผู้ตรัสรู้ได้ เฉพาะตนเอง สอนใครไม่ได้ ซึ่งเป็นความเชื่อกันมาผิดๆ พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ เป็นผู้มีภูมิสูงรองจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ท่านสอนใครต่อใครได้ แต่พระโสดาบันก็สอนคนให้สัมมาทิฏฐิได้แล้วตามภูมิของท่าน พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้ามีภูมิธรรมรองจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปานนั้น จะมีอะไรไปห้ามกันให้ท่านสอนใครไม่ได้ ความหมายของคำว่า “**เฉพาะตน**” ของพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น หมายถึง ผู้ได้บรรลุเป็น “**พระพุทธเจ้าเฉพาะตน**” แล้วท่านก็ปรินิพพานไป ท่านไม่ได้เป็น “**พระพุทธเจ้าของโลก**” เพราะท่านไม่ได้เป็นผู้สร้างศาสนาพุทธให้แก่โลก ท่านเป็น “**สัมมาสัมพุทธเจ้า**” “**เฉพาะตน**” เท่านั้นเอง ความเป็น “**ปัจเจกภูมิ**” จึงมีพิสดารปานนี้ทีเดียว คือต้องเริ่มได้ “**ฟัง**” เป็น “**สาวกภูมิ**” มาก่อน ดังนั้น ในที่นี้ก็ขอสรุปว่า ปุถุชนทุกคนจะ “**รู้ความรู้ชนิดนี้**” (พุทธธรรมที่เป็นโลกุตร) **เอง** ไม่ได้ ยิ่งงูๆก็ไม่ได้อีกจนกว่าจะ “**ได้รับฟัง**” มาจาก “**ผู้มีภูมิธรรมที่สัมมาทิฏฐิ**” จน **สำเร็จการฟัง** เป็นเบื้องต้นเรียกว่า **สุตมยญาณ**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

แย่งชิงกว่าสมัยทักษิณ...

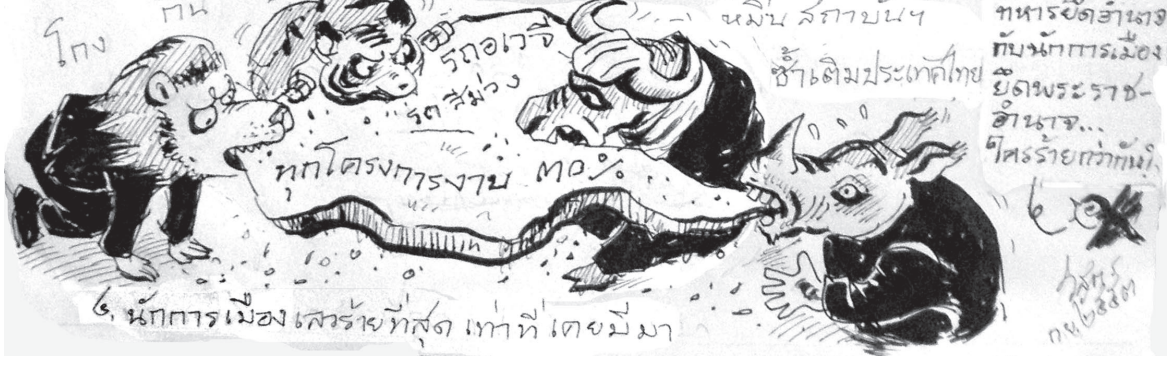
๑. คอร์อบตรฐไทยยุคนี้ถือคติ "ทางโจร-ทางมัน"

๒. มีหนี้สินมากที่สุด จ.อ. ล้านล้านบาท

๓. แหกแตกที่สุดกว่ายุคใดๆ

๔. นักการเมืองเสารชที่สุดเท่าที่เคยมีมา

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัชณ์ ชูโต

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

สหรัฐ ฯ : ประเทศที่น่าเอาอย่าง ??

ต่อจากฉบับ ๒๔๒

ข้อมูลข้างต้นคงจะช่วยให้รู้จักและรู้เท่าทัน “วิถีอเมริกัน” ได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ในตอนนี้จึงขอ นำผลการสำรวจและวิจัยขององค์กรระดับโลก และของสหรัฐ ฯ เช่น ธนาคารโลก (World Bank) องค์การอนามัยโลก (World Health Organization) องค์กรสหประชาชาติ (United Nations) องค์กรความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization of Economic and Development-OECD) และสำนักงานสำมะโนประชากร (Census Bureau) ของสหรัฐ ฯ รวมทั้งผลการศึกษาวิจัย

ของนักเศรษฐศาสตร์ นักรัฐศาสตร์ และนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงอีกหลายคนมาให้พิจารณา ๑๑ หัวข้อ ดังนี้ :

๑. การมีอายุยืนยาว : ในประเทศยากจน การพัฒนาเศรษฐกิจในระยะแรกช่วยให้ประชาชนมีอายุยืนยาวขึ้นเนื่องจากรายได้เพิ่มขึ้น แต่เมื่อพัฒนาจนร่ำรวยจนสามารถใช้ชีวิตอย่างหรูหราและฟุ้งเฟ้อ ชีวิตของประชาชนก็ไม่ได้ยืนยาวขึ้น จะเห็นได้ว่าประชาชนในประเทศที่มีรายได้ต่อหัวต่ำและมีความแตกต่างของรายได้ต่ำหลายประเทศ เช่น คอสตาริกา ชิลี มอลตา คิวบา หรืออูรุกวัย

ต่างก็มีอายุยืนยาวเท่า ๆ กับชาวอเมริกัน ขณะเดียวกัน ประเทศที่ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวสูงแต่มีความแตกต่างของรายได้ต่ำ เช่น ญี่ปุ่น สวีเดน สเปนหรือนอร์เวย์ ประชาชนก็มีชีวิตยืนยาวกว่าชาวอเมริกันด้วย ทั้ง ๆ ที่ชาวอเมริกันใช้เงินด้านสุขภาพสูงที่สุดในโลก (กว่า ๖,๐๐๐ ดอลลาร์ ต่อคนต่อปี)

๒. รายได้และความสุข: การพัฒนาเศรษฐกิจมีความจำเป็นสำหรับประเทศยากจน แต่เมื่อรายได้เฉลี่ยสูงถึงจุดจุดหนึ่ง ความสุขของประชาชนโดยเฉลี่ยก็จะอยู่ในระดับคงที่ การสำรวจพบว่าชาวอเมริกันโดยเฉลี่ย (มีความแตกต่างด้านรายได้สูงมาก) ไม่ได้มีความรู้สึก “อยู่ดีมีสุข” สูงกว่าประชาชนในอินโดนีเซีย แทนซาเนีย เวียดนาม เอลซัลวาดอร์ ไนจีเรีย ฯลฯ ทั้ง ๆ ที่ชาวอเมริกันมีรายได้เฉลี่ยสูงกว่าประชาชนในประเทศเหล่านั้นประมาณ ๑๐ เท่า ฉะนั้น ตัวชี้วัดความสุขในสังคมคือการที่ประชาชนมีรายได้ “พอมีพอกิน” และสังคมไม่มีความแตกต่างของรายได้มากนัก ในหมู่ประเทศร่ำรวย ชาวนอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก และแคนาดา ซึ่งผู้คนในสังคมมีความเท่าเทียมกันมากที่สุดมีความสุขกว่าชาวอเมริกัน

๓. สุขภาพและปัญหาสังคม : ทศวรรษที่ ๖๐ ปัญหาทั้งสองเกิดขึ้นโดยตรงจากความขาดแคลนทางวัตถุ เช่น บ้านเก่าและเล็ก อาหารไม่ดี โอกาสทางการศึกษาดำเนินสิ่งที่ไกลจากความเป็นจริง เพราะทั้งผู้ใหญ่และเด็กในประเทศที่ร่ำรวย แต่ประชาชนมีความแตกต่างด้านรายได้สูงมาก เช่น สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร นิวซีแลนด์ และออสเตรเลีย กลับอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่ที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศร่ำรวยอื่น ๆ แต่มีความแตกต่างของรายได้ต่ำ เช่น นอร์เวย์ สวิตเซอร์แลนด์ เดนมาร์ก สวีเดน และเนเธอร์แลนด์ ในสหรัฐฯ ปรากฏการณ์เช่นเดียวกันนี้ก็ปรากฏขึ้นในการศึกษาเปรียบเทียบระหว่าง ๕๐ มลรัฐด้วย

๔. ความไว้วางใจกันในสังคม : การ

สำรวจเพื่อตอบคำถามที่ว่า “คนในสังคมมีความไว้วางใจกันหรือไม่และเพียงใด ?” พบว่าสังคมที่สมาชิกมีความแตกต่างของรายได้สูงจะมีความไว้วางใจกันต่ำกว่าประเทศที่มีความเสมอภาคของรายได้มาก ประชาชนในสิงคโปร์ ปอร์ตุเกส สหรัฐฯ สหราชอาณาจักรและอิสราเอลต่างไม่เห็นด้วยกับคำกล่าว “คนส่วนใหญ่ไว้วางใจได้” ในขณะที่ชาวสวีเดน เดนมาร์ก นอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ และฟินแลนด์ส่วนใหญ่ต่างเห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว ในสหรัฐฯ ความไว้วางใจกันของอเมริกันลดลงจากร้อยละ ๖๐ ในปี ๒๕๐๓ เหลือเพียงร้อยละ ๔๐ ในปี ๒๕๔๗ ผู้ที่เชื่อใจคนอื่นเป็นคนที่มีมองโลกในแง่ดีและมีความสามารถในการควบคุมชีวิตของตนเอง นอกจากนี้ การอบรมเลี้ยงดูยังมีส่วนสร้างทัศนคติในเรื่องนี้ด้วย คนที่ไว้วางใจคนอื่นมักยินดียินดีบริจาคให้การกุศล จะเห็นได้ว่าประเทศที่ประชาชนมีความเท่าเทียมกันในด้านรายได้มากและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกันสูง เช่น นอร์เวย์ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ และเดนมาร์ก จะมีการบริจาคให้การกุศล และให้ความช่วยเหลือต่างประเทศมาก ในขณะที่สหรัฐฯ ปอร์ตุเกส ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอิตาลี ซึ่งมีความแตกต่างในสังคมมาก และมีความไว้วางใจกันและกันน้อย ต่างมีการบริจาคเพื่อช่วยเหลือต่างประเทศน้อย

๕. สุขภาพทางจิตและการใช้ยาเสพติด: เด็กชาวอังกฤษ ๑ ใน ๑๐ ที่มีอายุระหว่าง ๕- ๑๖ ปี ถูกประเมินว่า “ป่วยทางจิต” สรุปได้ว่าเด็กอังกฤษจำนวนหนึ่งล้านคนต่างมีปัญหาทางจิต และจำนวนกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในสหรัฐฯ เด็กร้อยละ ๑๐ ของเด็กอเมริกันอายุ ๓-๑๗ ปี ยังมีปัญหาด้าน “อารมณ์ สมาธิ พฤติกรรม และการเข้ากับผู้อื่น” ในระดับปานกลางด้วย นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่าผู้ใหญ่ชาวอังกฤษ ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์กว่า ๑ ใน ๕ และ ๑ ใน ๔ ของชาวอเมริกันเคยป่วยทางจิตในปีที่ผ่านมา และกว่าร้อยละ ๕๐ เคยป่วยทางจิต

ในตอนใดตอนหนึ่งของชีวิต ในปี ๒๕๔๖ ใช้เงินถึง ๑๐๐ พันล้านดอลลาร์ในการรักษา “โรคทางจิต” อีกเช่นเคย ประชาชนในประเทศที่มีความแตกต่างในสังคมสูง เช่น สหรัฐฯ ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร นิวซีแลนด์ และแคนาดาต่างมีความเจ็บป่วยทางจิตสูง ในขณะที่ชาวญี่ปุ่น เบลเยียม เยอรมัน และเนเธอร์แลนด์ ซึ่งสังคมมีความเสมอภาคกว่าต่างมีการเจ็บป่วยทางจิตต่ำไปด้วย

สำหรับเรื่องยาเสพติด สำนักงานยาเสพติดและอาชญากรรม (Office on Drug and Crime) ขององค์การสหประชาชาติรายงานว่า “ภายในสหรัฐฯ ๓ มลรัฐที่มีความแตกต่างของรายได้สูงจะมีอัตราการติดยาเสพติดและการเสียชีวิตจากการเสพเกินขนาดสูงด้วย” สรุปได้ว่าความแตกต่างกันของรายได้ส่งผลให้ชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สหราชอาณาจักร และแคนาดา มีอัตราการใช้ยาเสพติดสูง ในขณะที่ชาวญี่ปุ่น สวีเดน ฟินแลนด์ นอร์เวย์ และฝรั่งเศส ซึ่งมีความเสมอภาคในสังคมสูง มีการใช้ยาเสพติดในอัตราที่ต่ำ

๖. สุขภาพทางกาย : ในศตวรรษที่ ๑๙ ชาวโลกเสียชีวิตจากโรคจากเชื้อโรคต่าง ๆ น้อยลงมาก เนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจและการปรับปรุงที่อยู่อาศัย การกำจัดขยะ การสุขาภิบาล การปรับปรุงอาหารให้ปลอดภัย ฯลฯ อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติอุตสาหกรรมได้นำโรคใหม่ ๆ มาให้ เช่น โรคมะเร็ง โรคหัวใจ โรคเบาหวาน โรคทางจิต โรคกระเพาะอาหาร ฯลฯ โรคเหล่านี้มีอัตราสูงมากในหมู่ประชาชนทั้งผู้ใหญ่และเด็กที่มีความแตกต่างด้านรายได้สูง เช่น ชาวอเมริกันซึ่งใช้จ่ายเพื่อสุขภาพสูงที่สุดในโลก ในขณะที่ชาวญี่ปุ่นและสวีเดนซึ่งมีความแตกต่างน้อยกลับมีสุขภาพดี และมีอายุยืนกว่าชาวอเมริกัน ตัวเลขที่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนคือ เด็กที่เกิดในสหรัฐฯจะมีอายุยืนน้อยกว่าเด็กที่เกิดในประเทศกรีก ๑-๒ ปี และเด็กที่เกิดในสหรัฐฯ ๓ มีความเสี่ยงที่จะตาย

ภายในหนึ่งปีแรกของการเกิดสูงกว่าเด็กในกรีกถึง ๔๐% ทั้ง ๆ ที่ชาวกรีกใช้จ่ายเพื่อสุขภาพน้อยกว่าชาวอเมริกันเกือบ ๓ เท่าของประชาชนมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่ำกว่าชาวอเมริกันมากก็ตาม

๗. การมีน้ำหนักเกินและโรคอ้วน : สิ่งที่เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับความไม่เสมอภาคของรายได้ก็คือการมีน้ำหนักเกินหรือโรคอ้วน องค์การยูนิเซฟ (UNICEF) รายงานว่าเด็กสหรัฐฯ ๓ มีน้ำหนักเกินถึงร้อยละ ๒๐ ของเด็กทั้งหมด และรัฐเท็กซัสเป็นรัฐที่มีผู้ใหญ่มีน้ำหนักเกินสูงสุดถึงร้อยละ ๓๔ การวิจัยครั้งแล้วครั้งเล่ายืนยันว่าการมีน้ำหนักเกินเกิดควบคู่กับความแตกต่างด้านรายได้สหรัฐฯ ๓ สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และกรีก ซึ่งมีความแตกต่างในสังคมต่างมีอัตราการมีน้ำหนักเกินของประชาชนสูง ในขณะที่ญี่ปุ่น นอร์เวย์ สวีเดน เนเธอร์แลนด์ และเบลเยียมซึ่งมีความเหลื่อมล้ำต่ำ ก็มีอัตราการมีน้ำหนักเกินของประชาชนต่ำไปด้วย ข้อสำคัญก็คือสหรัฐฯ ๓ เป็นประเทศแรกที่คนยากจนเป็นโรคอ้วน (กินแป้งไขมันและน้ำตาลมาก)

หนังสือพิมพ์ “วอลสตรีตเจอร์นัล” ซึ่งมีอิทธิพลในวงการธุรกิจและการเงินของสหรัฐฯ เคยลงบทความชื่อ “อาหารแห่งความตาย” โดยสรุปว่าคนที่อพยพไปอยู่สหรัฐฯ ๓ มักทอดทิ้งอาหารที่พวกตนเคยกินสมัยที่อยู่ประเทศเดิม เช่น ข้าว ถั่ว ผักและปลา แล้วหันไปกินแฮมเบอร์เกอร์ ฮ็อตดอก พิซซา ไอศกรีม รวมทั้งน้ำดื่มเป็นประจำ เพราะคิดว่าการทำเช่นนั้นเป็นวัฒนธรรมการกินชั้นสูง โก้เก๋ และมีอารยธรรม เมื่อถูกสัมภาษณ์พวกเขาต่างกล่าวว่า “เรารู้สึกดีเยี่ยมเมื่อไปกินอาหารที่ร้านเหล่านั้น เรารู้สึกว่าเราเป็นชาวอเมริกัน เราอยู่ที่นี้และเรารู้สึกว่าเราเป็นของที่นี่”

คนไทยโดยเฉพาะเยาวชนจำนวนมาก แม้อาศัยอยู่ในประเทศไทยซึ่งอยู่ห่างไกลจาสหรัฐฯ ๓ กว่า ๑๐,๐๐๐ กิโลเมตร ก็นิยมชมชื่นอาหาร “จานด่วน” ของชาวอเมริกัน เพราะคิดว่าเป็นอาหารที่สูงส่งทันสมัย และก็กำลังมีน้ำหนักเกิน

และเป็นโรคอ้วนมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับชาวอเมริกัน

๘. ผลการเรียนรู้ : การวิจัยพบว่าคนที่มีการศึกษาสูง สร้างผลผลิตทางเศรษฐกิจมากกว่าคนที่มีการศึกษาต่ำ นอกจากนี้ พวกเขายังมีรายได้สูงกว่า มีโอกาสหางานน้อยกว่า มีสุขภาพดีกว่า และมีโอกาสประกอบอาชีพการรรมน้อยกว่าด้วยโดยปกติ เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้และมีการศึกษาสูงมักจะมีผลการเรียนดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าผู้ปกครองเอาใจใส่และสนับสนุนในเรื่องตำราหนังสืออ้างอิง การจัดสถานที่ให้เหมาะสมและอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ปัจจัยชี้ขาดที่สำคัญต่อผลการเรียนได้แก่ความแตกต่างของรายได้ของผู้คนในสังคม ผลการศึกษารายปีใน ๔๓ ประเทศทุก ๆ ๓ ปี ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ซึ่งครอบคลุมเด็กอายุ ๑๕ ปีจำนวน ๔,๕๐๐-๑๐,๐๐๐ คน พบว่าผลการเรียนวิชาการอ่าน การคำนวณ วิทยาศาสตร์และการรู้หนังสือของเด็กในประเทศที่มีความแตกต่างกันในสังคมมาก จะต่ำกว่าเด็กในประเทศที่มีความเสมอภาคทางสังคมสูง สำหรับสหรัฐ ฯ ผลการเรียนของเด็กอเมริกันในวิชาตั้งกล่าวข้างต้นต่ำจนเกือบจะร่วงทำย เมื่อเทียบกับเด็กในประเทศร่ำรวยอื่น ๆ อีก ๒๒ ประเทศ และเมื่อเทียบกับระหว่างมลรัฐในสหรัฐ ฯ ผลก็ปรากฏเช่นเดียวกันว่าผลการเรียนของเด็กในรัฐที่มีความแตกต่างกันของรายได้สูง เช่น นิวเจอร์ซีย์ แคลิฟอร์เนีย และลอสแอนเจลิส ต่ำกว่าในรัฐที่มีความเท่าเทียมสูงกว่าอย่างเห็นได้ชัด ในเรื่องนี้ รัฐบาลในยุคของนายบอร์ช บุช จึงได้ประกาศโครงการ “ไม่มีเด็กล้าหลัง” (No Child Left Behind) เพื่อปรับปรุงการศึกษาของเด็กอเมริกันอย่างขนานใหญ่

สำหรับประเทศที่นักเรียนทำผลงานได้ดี ๕ อันดับแรกในหมู่ประเทศร่ำรวย ได้แก่ ฟินแลนด์ เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น สวีเดน และเบลเยียม ประเทศเหล่านี้เป็นประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมกันในสังคมน้อย... ผลการเรียนของเด็กไทยต่ำกว่าเช่นเดียวกับเด็กอเมริกัน เพราะประเทศไทย

มีความไม่เสมอภาคในสังคมสูงเช่นเดียวกับสหรัฐ ฯ??

อนึ่ง องค์การยูนิเซฟ (UNICEF) รายงานด้วยว่าในประเทศที่มีความไม่เสมอภาคสูง คนจนและคนชั้นแรงงานจะมีความรู้สึกต่อต้านการศึกษาในระบบ แต่มีความทะเยอทะยานและความคาดหวังในชีวิตสูง อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ค่อยคนที่ประสบความสำเร็จ เพราะความทะเยอทะยานของพวกเขาเป็น “ความเพ้อฝัน” มากกว่า “ความใฝ่ฝัน” เนื่องจากเป็นความฝันที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความเป็นจริงแต่อย่างใด คุรุระดับประถมชาวอเมริกันที่ชื่อ กิลเลียน อีแวนส์ กล่าวว่า “พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาอยู่ในระดับชั้นแรงงาน พวกเขาไม่รู้ว่าจะออกจากโรงเรียน จึงจะตระหนักว่าความฝันตั้งแต่วัยเด็กของพวกเขาไม่มีทางเป็นจริงได้”

๙. การเป็นแม่ในวัยรุ่นและการทำแท้ง : ในสหรัฐ ฯ การเป็นแม่ในวัยรุ่นของกลุ่มคนที่พูดภาษาสเปนและชาวอัฟริกัน-อเมริกันสูงกว่าในกลุ่มวัยรุ่นผิวขาวเกือบสองเท่า และความสัมพันธ์กับวัยรุ่นชายที่เป็นพ่อของทารกมักจบลงด้วยการไม่แต่งงาน ในสหรัฐ ฯ สหราชอาณาจักรและนิวซีแลนด์ วัยรุ่นหญิงและชายที่เป็นแม่และพ่อของเด็กเพียงร้อยละ ๒๕ จบลงด้วยการแต่งงานกัน ขณะที่ในญี่ปุ่นอัตราการแต่งงานกันมีสูงถึงร้อยละ ๘๖

สรุปได้จากผลการสำรวจขององค์การยูนิเซฟ (UNICEF) ว่าวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง ๑๕-๑๙ ปีในประเทศที่มีความไม่เท่าเทียมสูงเช่นสหรัฐ ฯ สหราชอาณาจักร ปอร์ตุเกส ออสเตรเลีย และคานาดา มีอัตราการเป็นแม่และการทำแท้งสูง นอกจากนี้ยังมีอัตราการแต่งงานกับพ่อของเด็กต่ำด้วย ส่วนประเทศที่มีความเสมอภาคกันในสังคมสูง เช่น ญี่ปุ่นสวีเดน เดนมาร์ก ฟินแลนด์ และเบลเยียม ปรากฏการณ์ในทางตรงกันข้ามเกิดขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

เพราะเหตุไม่รู้สัจจะ
ไม่ละกล่าวโทษศาสดา
หลงแก่งอวดเบ่งอวดตา
เที่ยงหนานรกรอคอย

อารยชนอวด มุขชนอวด

(โลมทั้งสชาติก)

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพำนักอยู่ที่ป่าภูทิวา เมืองเวสาลี นครหลวงของแคว้นวัชชี ทรงกล่าวถึงเรื่องราวของภิกษุ **สุนัขขัตตะ (โอรสของเจ้าลิจฉวี)** ดังนี้

นับตั้งแต่ ภิกษุสุนัขขัตตะได้บวชอยู่ในพระพุทธศาสนา ได้ฟังธรรมของพระศาสดา ได้อุปัฏฐาก (ดูแลรับใช้) พระศาสดา ได้ถือบาตรและจีวรคอยตามเสด็จเสมอ

แต่...พอได้ไปฟังธรรมของ **ปริพาชก (นักบวชพวกหนึ่งชอบสัจจรไปที่ต่าง ๆ เพื่อแสดงทัศนะปรัชญาทางศาสนาของตน)** นามว่า **โกรักขัตติยะ** ก็บังเกิดความเห็นผิดพอใจธรรมนั้นอย่างยิ่ง ถึงกับขอลาสิกขา (สึก) ถวายบาตรและจีวรคืนพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วไปศึกษาอยู่กับ **โกรักขัตติยปริพาชก**

ไม่นานนัก เมื่อ **โกรักขัตติยปริพาชก** เกิดเป็น **อสุรพวกกาลัญจิกะ** ไปแล้ว **สุนัขขัตติยปริพาชก** จึงสึก กลับคืนสู่เพศคฤหัสถ์ โดยมีความเห็นของตนเป็นใหญ่ เทียบอวดแก่งอวดกล่าวโทษพระศาสดาไปทั่วเมืองเวสาลีว่า

“**อุดตริมนุสสรธรรมคือ ธรรมวิเศษอันยิ่งยวดของมนุษย์ ที่พอแก่ความเป็นพระอริยเจ้าของพระสมณโคดม**นั้น ไม่มีดอก พระสมณโคดม

แสดงธรรมที่ตนกำหนดนึกเอง คั่นคว้าเอาตามที่ไต่ถามไล่เสียงมาเป็นปฏิภาณ (ไหวพริบ) ของตนเอง และธรรมที่สมณโคดมแสดงนั้น ก็ไม่ได้นำไปสู่ความสิ้นทุกข์โดยถูกต้อง แก่ผู้ปฏิบัติตาม”

ครานั้น **พระสารีบุตรเถระ** เทียบบิณฑบาต ได้ยินคำกล่าวโทษเหล่านี้ พอกลับจากบิณฑบาตแล้ว จึงกราบทูลพระศาสดา พระองค์ทรงสดับแล้วตรัสว่า

“ดูก่อน **สารีบุตร** **สุนัขขัตติยฉวีบุตร** เป็นคนมักโกรธ เป็นโมฆบุรุษ (คนสูญเปล่า) กล่าวอย่างนี้ด้วยอำนาจความโกรธเท่านั้น

เขากล่าวว่าธรรมของเราตถาคต ไม่ได้นำไปสู่ความสิ้นทุกข์โดยถูกต้อง แก่ผู้ปฏิบัติตามนั้น ก็ **เพราะเหตุที่เขาไม่รู้จริง จึงกล่าวโทษเราอยู่ตลอดเวลา**

และเขาก็เป็นโมฆบุรุษ จึงไม่รู้คุณของเราเลย ที่แท้คุณวิเศษที่ชื่อว่า **อภิญญา ๖** (ความรู้อันวิเศษยิ่ง ๖ อย่างที่ทำให้กิเลสหมดไป) ของเราก็มี **ทศพลญาณ ๑๐** (พระญาณอันเป็นกำลัง ๑๐ ประการ) เราก็มี่ **เวสัชชญาณ ๔** (พระญาณอันแก้กลัวล้าไม่ครั้นคร้าม ๔ ฐานะ) เราก็มี่ **ญาณที่กำหนดรู้กำเนิดทั้ง ๔ (โยนิ ๔)** เราก็มี่ **ญาณที่กำหนดรู้ความเป็นไปของชีวิต ๕ แบบ (คติ ๕)** เราก็มี่

ฉะนั้น ผู้ใดกล่าวว่า อุดตริมนุสสรธรรมของพระสมณโคดมไม่มี หากผู้นั้นไม่ละคำกล่าวนั้น ไม่เลิกความคิดนั้น ไม่ถอนคืนความเห็นนั้น ก็ **เที่ยงแท้ที่จะตกนรก**

เราได้ยินมาว่า **สุนัขขัตตะ** เลื่อมใสใน **มิจจาตปะ (ความเที่ยงเฉาผลาญกิเลสที่ผิดทาง)** ในการกระทำสิ่งที่ทำได้ยากของ **โกรักขัตติยะ** เมื่อ

เลื่อมใสอย่างนั้น ก็ยอมไม่เลื่อมใสเราแน่นอน
ที่จริงแล้ว แม้เราก็เคยทดลองมีจิตตบะ
ของลัทธิภายนอก เพื่อจะรู้สาระในตบะนั้นมีจริง
หรือไม่ อยู่บำเพ็ญพรตหมจรอย่างยิ่งยวด
ยิ่งกว่าใคร จนกระทั่งกล่าวได้ว่า

๑. เราเป็นผู้บำเพ็ญตบะยิ่งกว่าใคร
๒. เราเป็นผู้ประพฤติศรัทธามองยิ่งกว่าใคร
๓. เราเป็นผู้เกลียดบาปยิ่งกว่าใคร
๔. เราเป็นผู้อยู่สงบยิ่งกว่าใคร

มีจิตตบะอันประกอบด้วยองค์ ๔ นี้ เราเคย
กระทำมาแล้วทั้งสิ้น”

ตรัสถึงตรงนี้พระเถระกราบทูลอาราธนา
(นิมนต์) ให้ทรงเล่าเรื่องการบำเพ็ญมีจิตตบะ
เหล่านี้ พระศาสดาจึงทรงเล่าเรื่องราว

ใน.....
อดีตกาล เราเป็นพระโพธิสัตว์ ได้บังเกิด
ความคิดว่า

“การทรมานตนด้วยตบะทั้งหลาย จะทำให้
บรรลुरुทรมอันวิเศษพาพันทุกข์ได้ ยิ่งทรมานตน
ให้ได้รับทุกข์มากเพียงใด ก็จะมีบรรลुरुทรมวิเศษ
มีความสุขได้มากเพียงนั้น”

จึงบวชเป็นอาชีวก (นักบวชชีเปลือยพวก
หนึ่ง) ไม่นุ่งผ้า เนื้อตัวคลุกเคล้าด้วยฝุ่นละออง
อยู่สงบเพียงลำพังผู้เดียว หากเห็นมนุษย์แล้ว จะ
วิ่งหลบหนีทันที จากป่าไปสู่น้ำ อยาได้เห็นคน
เหล่านั้นเลย

มีชีวิตอยู่อย่างง่าย ๆ บริโภคได้แม้ขี้วัวของ
ลูกวัวอ่อน พอถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะออกมา
ก็บริโภคอุจจาระกับปัสสาวะของตนเองเป็นอาหาร

ในฤดูหนาวที่มีหิมะตก ก็จักพักอยู่ในที่แจ้ง
ตลอดคืนอันหนาวเหน็บ ส่วนกลางวันจะพักอยู่ใน
แนวป่า

ถ้าเป็นฤดูร้อน ก็จักพักอยู่ในที่แจ้งตลอดวัน
อันแดดร้อนจัด ชุ่มโชกด้วยหยาดเหงื่อ ส่วน
กลางคืนจะพักอยู่ในแนวป่า

เราประพฤติมีจิตตบะเหล่านี้ ด้วยความ
เห็นผิดไปว่า

● ภาพจากอินเตอร์เน็ต

“เราอยู่ผู้เดียวในป่าที่น้ำกล้ว เป็นคนเปลือย
มีกายเร่าร้อนเปียกชุ่มด้วยเหงื่อ หรือแม้มีกาย
ถูกความหนาวเหน็บเบียดเบียนอยู่ ก็ไม่ผิงไฟ
เป็นมุนี (ผู้มีปัญญารู้แจ้งเข้าถึงธรรม) ขวนขวาย
แสวงหาการประพฤติธรรมอันประเสริฐอยู่”

แม้ปฏิบัติอย่างไม่มีใครสู้ได้ ด้วยความเพียร
ที่กระทำได้แสนยาก แต่ก็ไม่ได้บรรลुरुทรมอันยิ่ง
ของมนุษย์ ที่เป็นญาณทัสสนะ (ความรู้แจ้ง
เห็นจริง) อันวิเศษที่พอแก่ความเป็นพระอาริยะ
(ผู้มีใจสูงประเสริฐไกลจากกิเลส) ได้เลย

ในที่สุด ก็เล็งเห็นกลางนรกปรภาภูษัต รู้ได้ว่า
การบำเพ็ญมีจิตตบะนี้ไร้ประโยชน์ ไม่ใช่ทาง
บรรลुरुทรมแน่แท้ จึงล้มเลิกเสีย แสวงหาทางอื่น
เพื่อการตรัสรู้ต่อไป

.....
พระศาสดาตรัสเล่าเรื่องนี้แล้ว ทรงย้ำอีกว่า
“**อาชีวกในครั้งนั้น ก็คือเราตถาคตในบัดนี้**”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ “มหาสิหนาทสูตร”
ข้อ ๑๕๙ พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๙๔
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๓๔๓)

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

เหล่าเก่าในขวดใหม่

เมื่อพายเรือในอ่างการเมืองน้ำเน่า เราจึง พังพินาศจนคาดไม่ถึงกับพฤษภามิคลล์ญูญี่ ๕๓ สี่ปี ให้หลัง

ย้อนหลังไปถึงพรรคไทยรักไทย ที่แจ้งเกิด คิดใหม่ทำใหม่โดนใจผู้คน ก็เพราะประชาธิปไตย ล้มเหลวล้นดี มีชี้โก่งตามน้ำแต่ทำงานไม่เป็น ไม่เห็นแก้ปัญหา อ้างว่ายังไม่ได้รับรายงาน คน ถึงเบื่อชวนเชื่องช้าเต็มทน

ฝ่ายทักษิณถึงจะกินโก่งบ้างยังมีผลงานให้ ชาวบ้านที่รัฐบาลไม่เคยเหลียวแล ชวนแพ้วตรงจุด นี้เอง

นำโลดเสียงข้างน้อย ดึงเสียงมากอยากเห็นคล้อย ?

เฉื่อยแฉะและฉาวโฉ่

ภาวะวิปริตผิดเพศตำหุต้าตารอบทิศบ้านเมือง ณ กาลนี้ ยังจะเลยเถิดเปิดเปิงไปถึงไหนไม่รู้ซึ่ ทั้ง ๆ ที่ ในหลวงทรงเตือนภัยไว้หลายครั้งว่า **ชาติกำลังใกล้ล่มจมเต็มที** พร้อมทั้งยังทรงชี้แนะ ฝ่ายตุลาการเป็นต้น ให้ใช้อำนาจปฏิบัติตามหน้าที่ เพื่อนำพาความสงบเรียบร้อยปกตีสุขกลับคืนมา

สถานการณ์เหมือนจะดีขึ้นบ้างบางช่วง พลันร่วงหลุดเหลวแหลกตามคาด เช่น ปฏิวัติ ๑๙ กันยา มหาชนเฮสงยิ้มให้ดอกไม้ ประหลาดติ ทัวไทยโอเคทีโล่เผด็จโก่งทักษิณพันแผ่นดินพ่อ

จากนั้นอดุตสำห้แก่ รธน. ๔๐ ให้ดีขึ้น เป็น รธน.๕๐ ผ่านประชามติกว่า ๑๔ ล้านเสียง เพียง แก้กฏหมายกตึกา แต่ไม่ยกแก้ตัวนักการเมือง ชาติชั่ว โสหัวให้พันไป เลือกตั้งก็ทีหนีไม่พัน

ทักษิณฉลาดทำสวนผักชีประชานิยม พาเล่น หวยรวยหุ้่น มอมเมาอบายมุขฟุ้งเฟ้อหลงเป็นหนี ท่วมหัว คนไม่รู้ทันก็คิดว่าเขาเป็นเทวดาเก่งเป็นบ้า หารู้ไม่ว่า แค่ห้าปีทักษิณรวยลันก็แสนล้าน ถ้าเขาไม่เป็นนายกฯ ทักษิณจะรวยชิบโห่งได้หรือ...

คตินิยม โกงบ้างไม่เป็นไรขอให้ทำงาน ผล พวงมิจฉาทัศนจากยุคทักษิณ มาถึงวันนี้เชื่อซั่ว แพร่กระจายทั่วเหมือนไฟลามทุ่ง เห็นตัวใหญ่โก่ง ได้โก่งดี ตัวเล็กตัวน้อยยิ่งอยากโก่งตามอย่าง แม้ ไม่มีทางยอมปล้นลึ้ชโยมตามโอกาสของโจร กระจอก โฉนเลยจักเทียบชั้นโจรกินเมืองยี่ห้อย นึ่งเรือพายของนายหล่อหลักลอยจากท่าดีทีเหลว จะทำยังงั้ดินะกะผีเน่ากับโลงศพนี้

จริงอยู่ เฉพาะนายอภิสิทธิ์ แม้จะสะอาดไม่มี ชี้โก่งเหมือนพรรคพวก ก็ดีที่ตัวเองไม่โกงเงิน

แต่โก่งอำนาจชี้ตลาดผิดพลาดหน้าที่ร้ายแรง
ซ้ำซาก ดูดีแต่พูดโก้ไปวัน ๆ ทำจริงเฉื่อยแฉะคน
ละเรื่อง ช้าเชื่องหัวโง่เรื่องหลงตัวเอง เกิดผู้นำ
ทำเสียหายแสนสาหัสแล้ว ๆ เล่า ๆ เขาน่าจะ
ลาออกไปตั้งนานแล้ว ช่างดันทุรังทุ้ออยู่ได้ ยังมี
หน้าอ่อนขนนังเป็นอีกสมัย...เวรกรรมประเทศไทย

คนดี ๆ พอมิ ส่วนคนกล้าทำหายากจัง หาก
คนเห็นฝีมือทำจริงไม่พึงเสื่อห้อยไม่ถอยเสื่อแดง
ชาวเมืองเขาเรียกร้องให้เป็นต่อเองแหละ
นายก ๆ หน้าอ่อนจะต้องร้องขอแก้ไอเหมือนเด็ก
ทำไมเนอะ ชายขี้เท่ออายุเขาเสียหล่อหมด

เลยจำนนเหมือนเป็นกบเลือกนาย เมื่อผู้นำ
แต่ละรายไม่ยี้ก็แหยแยะเหลือทน

ลากเหลือมั่วแดง แอบแฝงนิรโทษ

นายเนวิน ชิดชอบ เจ้าพ่อพรรคภูมิใจไทย
ประกาศผลักดันร่างกฎหมายนิรโทษกรรมผู้ทำผิด
ในการชุมนุมทางการเมืองระหว่าง ๑๙ ก.ย.๕๙ ถึง
๓๑ พ.ค. ๕๓

ร่างกฎหมายนี้พิลึก จงใจเขียนคลุมไปไกลถึง
ปฏิวัติ ๑๙ กันยา ๕๙ มันเกี่ยวอะไรก็เปล่า แม้
เหมาเอาพันธมิตร ฯ เข้ามาเป็นเหยื่อข้ออ้างด้วย
ก็ไกลเกิน ชาวเลื้อเหลืองชุมนุม ๑๙๓ วันโดยสงบ
สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ จึงไม่ยี่หระกับโทษ
กฎหมายในการแสดงอารยะขัดขืนตามวิถี
รัฐธรรมนูญ คดีคงไม่หนักหนาอะไร ในเมื่อเจอ
การปราบด้วยอาวุธสงคราม ลอบยิงระเบิดจน
เสียชีวิตพิการ บาดเจ็บนับร้อย ยังสู้เสียสละ
สาหัสมาแล้ว ก็ไม่เห็นตกใจจนต้องไปปล้นบ้าน
เผาเมืองฆ่าใคร เปล่าเลย

แบบอย่างพันธมิตรฯ นับเป็นผู้ก่อการดี จน
นายตำรวจสอบสวนคดี พล.ต.ท.วุฒิ พัวเวส
สรุปความ อย่างนั้น

ครั้นแล้วทำไปทำมาเปลี่ยนตำรวจคุมคดีเป็น
พล.ต.ท.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง พันธมิตร ฯ กลับโดน
ข้อหาก่อการร้าย ถูกหมายจับกว่าร้อย โม่เม
เหมาเอาง่าย ๆ ในขณะที่เลื้อแดงแฝงดำโดนจับ

ไม่ก็ليبเอง ไม่เลือกปฏิบัติแล้วคืออะไร

แปลกแต่จริง เมื่อเลื้อเหลืองช่วยไล่รัฐบาล
ทรราชทักษิณและอีกสองนอมินีสมัครกับสมชาย
สุดท้ายไม่วายโดนใส่ร้ายป้ายสีว่าเป็นตัวป่วน
เหมือนเลื้อแดงไปฉิบ โยเล่นกวาดทิ้งอารยะขัดขืน
เท่า ๆ กับวิถีเถื่อนถ่อยดิบของเลื้อแดงซึ่งแสรัง
สันตืออหิงสา ไม่ทันไรก็ผุดหน่วยโจรสลัดทหาร ที่สุด
ปล้นเผาเมืองก่อนจาก

เมื่อแกล้งเหวียงแหงจับตะเลื้อเหลือง เพียง
หาเรื่องเป็นเพื่อนเลื้อแดงใช้อ้างเหตุนิรโทษทุกฝ่าย
ด้านพันธมิตร ฯ มันใจชุมนุมบริสุทธิ์จริง จึงไม่
กลัวขึ้นศาลพร้อมदानกม.นิรโทษฆ่มั่วนี้มนของสภาที่
มุ่งตัดหน้าตุลาการล้มข้อแปรตามใจชอบของคดี

อนึ่ง ความบริสุทธิ์ของคน ควรให้ศาลเป็น
ผู้พิสูจน์ ไม่ใช่ให้สภามาออกกฎหมายยกโทษ

ประเด็นสำคัญของร่างกฎหมายอันน่าคิด เช่น
หมายยกโทษผู้ชุมนุมโดยสุจริตแบบคนไปดู แต่ไม่
รวมตัวการผู้ใช้จ้ำจวนและปลุกกระดมให้คนทำผิด
แนวคิดข้างต้นพอฟังขึ้นแค่ไหนเชียว ในเมื่อ
นายก ฯ อภิลิทธิวิจารณ์ถึงว่า...

“จริง ๆ แล้ว คนไปดูมันไม่มีความผิด เพราะ
ฉะนั้น ขณะนี้ถ้าการบังคับใช้กฎหมายมีปัญหาว่า
ไปทำให้คนที่ไม่ควรจะผิด แล้วโดนข้อหาควรจะใช้
วิธีการทางฝ่ายบริหารแก้ไขมากกว่า มิฉะนั้น
จะเกิดความสับสนมากกว่าจะกำลังนิรโทษกรรมใคร
เอื้อประโยชน์ให้ใครหรือไม่...(ผจก.รายวัน ๒๒
ก.ย.๕๓)

สรุป ร่างกฎหมายของเนวิน อ้างเพื่อเลื้อ
เหลืองเลื้อแดง มันแค่เป่าล่อลวงพราง เป่าจริง
เหนื่ออื่นใด คือหมายช่วย พล.ต.อ.พัชรวาท วงษ์-
สุวรรณ ในคดีสลายชุมนุมเจ็ดตุลาทมิพโดยเฉพาะ
ชะมากกว่า

อย่างไรก็ดี กรณีเนวิน เจ้าก็เจ้าการออกโรง
ดันกฎหมายนิรโทษหัวชนฝา เท่ากับจันจ้านใน
พรรคภูมิใจไทยทั้ง ๆ ที่ถูกตัดสินโทษทางการเมืองเป็น
๑ ใน ๑๑ หรือว่า กกด.เป็นหัวหลักหัวตอ
กฎหมายถึงไร้ผลบังคับกับนายเนวินอีกครั้งหนึ่ง

เสียงน้อยควรชวนเสียงมาก

วัวควายต้องจูง ผู้คนต้องนำ คำกล่าวนี้ ถูกตีไม่มีผิดยังงัยบ้าง จริงอยู่ คนไม่ใช่ควาย ลักหน้อย จะปล่อยให้ใครลากจูงจุมุกคงไม่ไหว หรือทำได้ตามใจคือไทยแท้ ก็ยังยุ่งไม่ถูกใหญ่

คือ ชื่นเอาแต่ใจถูกชอบให้กิเลสตัณหาพาขึ้น ช้างลงม้า มั่นทานรทันทตาเห็นตายหะ เคยเป็นไหม

ถ้าถือว่าทำดีได้ตั้งใจหรือพูดได้ตั้งใจคือไทยแท้ อันนี้พอฟังขึ้น เมื่อรู้ประมาณเราเขากาลเทศะ เป็นต้น

ตกลงว่าอิสรชนคนไท ฟังเกิดศรัทธาด้วย ปัญญาฆ่าพาตัวเองเดินหน้า มั่นหนีไม่พันต้อง เลือกลงถูกผิดชั่วควรมิควร ต้องเลือกหมู่ผู้ เพื่อนพ้องน้องพี่ฟังฟังอาศัย ต้องเลือกชีวิตตาม ผู้รู้แจ้งประจักษ์จริง

ใคร ๆ ควรเลือกตามทำหรือนำพา ให้ถูก ทำนองคลองธรรมตามภูมิปัญญาสัมมาทิฐิจะฟังมี

สังคมไทยอยู่ที่ผู้นำดีชั่วจะพารุ่งพาร่วงโดยเฉพาะการเมือง

มันไม่ผิดดอกที่เกิดเปลี่ยนแปลงแบ่งหมู่เหล่า เหลือง แดง ขาว น้ำเงิน หลากหลาย เพียง แตกต่างไช้ต้องแตกแยกทำลายล้างกัน

พ่อท่านสอนว่า *สามัคคีต้องมีขัดแย้งพอเหมาะ เป็นธรรมดาที่ดี*

แรกเกิดพันธุมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ก็มาจากปรากฏการณ์สนธิ ลิ้มทองกุล ออก รายการเมืองไทยรายสัปดาห์สัญจร เพื่อลากไล่ ทักษิณ จนความจริงประจักษ์แจ้งทุกแห่งหนผ่าน สื่อเอเอสทีวี

ทำไปทำมาจากสนธิหนึ่งเดียว กลายเป็น มวลชนพันธุมิตรฯ เลือเหลือง มีผลงานเสียสละ ปฏิรูปประเทศให้เห็นเป็นตัวอย่างนำร่องโดยวิถี สันติ อหิงสา

สำหรับเลื้อแดงจะแข่งดีให้ขึ้นหน้าเลื้อเหลือง บ้าง จะเป็นไรไป ก่อนจะมาเป็น นปช. ก็แปลงร่าง จาก นปก. ซึ่งเคลือบไหวไม่ทันเป็นไล่เป็นพาย เหมือนท่าจะฝอหมดฤทธิ์ด้วยซ้ำ มากลับล่าได้

น้ำเลี้ยงดีหรือไร กลายมาเป็น นปช.ยึดสีแดงแข่ง บารมี ถือธง สันติ อหิงสา ขึ้นมาทำงานใหญ่บ้าง

ความจริงวันนี้ เห็นแจ้งแดงแจ้ กว่าจะเป็น แดงทั่วแผ่นดิน ก็เกิดจากลิวลื้อได้ท่อน้ำเลี้ยง ทักษิณปลุกกระดม พาคนล้มตายจนสลายนุ่มน่ม ไม่กลับบ้านมือเปล่า ปล้นเผาตามใบสั่งโจรจรจกเปรต

เสร็จแล้วยังมีหน้ามาฉลองสี่เดือนรำลึกราช- ประสงค์ ใส่ร้ายรัฐบาลผู้นำกระตุกอ่อน ปาวร้อง ท้องคาถาทหารฆ่าประชาชน โดยไม่ดูต้นน้ำใคร ฆ่า ทหารถือแค่โล่กระบองละ ใครกันแน่ฆ่า ผู้ชุมนุมกันเอง ทั้งหมดจะบ๊วยว่าแดงเทียมแล้ว ใจเอ๋ย

แม้กระทั่งปีปฏิวัติ ๑๙ กันยา อันแก้ปัญหา เฉพาะหน้าได้งดงาม สงบ เรียบร้อย จนต้องมอบ ดอกไม้ให้คุณ เสียตายที่ส่งลูกต่อตั้งนายก ฯ ผิดคน จนลิวลื้อผีเปรตอาละวาดไม่เสร็จทุกวันนี้

นำสังเวชที่เลื้อแดงหรือนักวิชาเกิน ชอบ ถล่มปฏิวัติ ๑๙ กันยา โดยไม่ดูต้นเหตุทักษิณ โคตรโกงเลวชาติขนาดไหน เผด็จการโค่นเผด็จ โกงได้ก็สมน้ำสมเนื้อ คมช.ปฏิวัติเสร็จคืนอำนาจ เขาไม่ได้เอาอะไร ดีทีเดียว

ที่ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ โดดมาเด่นยุให้จุด ประกายไฟลามทุ่งมุ่งไล่รัฐบาล ประจានสีปีแห่ง ปฏิวัติที่บ้านเมืองยังเดือดร้อนสาหัส หรือแม้ยิ่ง กว่าก่อนหน้า จะโทษใครไหนพันคนชื่อทักษิณ เครือบริวารทำอะไรไว้ ตั้งแต่ไทยรักไทย พลัง ประชาชน จนถึงเพื่อไทย ไม่เว้นภูมิไจไทยดาวโจร จอมแสบ ตลอดประชาธิปไตย ไซ้เลยล้วนเป็น ดาวร้ายต่างระดับน้อยใหญ่ ไม่ก็ดาวเฉาเหมือน ผีเนากับโลงผุ

ปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงเป็นมา ก่อเกิด จากชนส่วนน้อยเป็นปluss ค่อยสั่งสมขยายผลจน เติบโตใหญ่ตามลัทธิธรรม น้ำย้อมไหลไปหาน้ำ น้ำมัน ย่อมไปหาน้ำมัน สันดานชั่วยอมมีสมุนสารเลว ว่ากันไป ดีไม่ดี ภูเขาเอ็งได้ไม่รับรอง ทางใคร ทางมัน อย่างนั้นแหละ

ปัญหาแตกต่างจนหลงแตกแยกทั้งมวล ขึ้นอยู่ที่ความจริง เมื่อใครลือจะเปิดเผยให้มหาชนรู้ทั่วแผ่นดินไทย โผเป็นโผ คำตอบอยู่ที่ความจริงหนึ่งเดียวนี้เอง

ผู้นำทำถึงจริงยิ่งสำคัญ

แม้ว่าประชาธิปไตยจะตัดสินปัญหาตรงคือเสียงข้างมาก เป็นหลักยุติอันชอบธรรมพื้นฐานข้อนี้รู้กันดีทั่วไป

ในส่วนธรรมวินัย ตรงกับหลักเบญจสิกขา ยุติด้วยเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์ ซึ่งอันนี้ยังเป็นแค่ ๑ ใน อธิกรณสมณะ ๗ เท่านั้น มิใช่เอะอะจะตัดสินปัญหาใด ๆ ด้วยพวกมากลากไปลูกเดียวเหมือนดังกฎหมายนิรโทษที่จะดันออกไม่เลิกราซักที โดยไม่ทันชำระพิสูจน์จริงเท็จผิดถูก เพื่อเอาคนผิดติดคุกตามระเบียบให้เรียบร้อยก่อน

สำหรับพระวินัยก็มีหลักตลปายปิยสิกา ให้รับโทษไปตามความผิดหนักเบา ครั้นจะไม่เอาเรื่องถือสาพ้ออมขอมกันได้ ย่อมเป็นกรณีอื่นอันแตกต่าง ที่เข้าข่ายติณวัตถารกวินัย กลบเกลื่อนเหมือนไม่มีอะไรบาดหมางกลางแกลง ปรึบความเข้าใจสนิทสนมกลมกลืนปกติ จะปรองดองเช่นนี้ต้องไม่ล้มล้างหลักข้อแปดพลอยหมดความหมาย

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยจึงไม่ใช่สูตรสำเร็จเด็ดขาดสมบูรณ์โดยลำพัง ยังมีเบื้องหน้าเบื้องหลังต้นกลางปลายอันควรคำนึงสำคัญ

ถึงมีหลักปกครองด้วยเสียงส่วนใหญ่ โดยเคารพเสียงส่วนน้อย (MAJORITY RULES MINORITY RIGHTS)

คือเสียงส่วนใหญ่ นับเป็นเพียงพื้นฐานทั่วไป โดยอนุโลมหลักรัฐศาสตร์

สำหรับมติเสียงส่วนน้อยนั้น เมื่อเป็นไปเพื่อประโยชน์ส่วนรวมตรงเป่า ทั้งสอดคล้องทำนองคลองธรรม โดยผ่านกระบวนการประมวลตามภูมิปัญญาสัตบุรุษเห็นจริงด้วยทัศนชนส่วนน้อยดังว่านี้ ย่อมมีสิทธิ์เป็นความชอบธรรมเต็ม ๆ ในที่สุดหลังคนส่วนใหญ่เข้าใจดีทั่วหน้า

เสียงข้างมากข้างน้อย จึงไม่เที่ยงตายตัวพอเหตุปัจจัยเปลี่ยนแปลงเสียงข้างน้อย สามารถกลับเป็นเสียงข้างมากถมเถไป เสียงส่วนใหญ่เดิมอาจผันเป็นเสียงส่วนน้อยก็บ่อยอยู่

โดยเฉพาะจะเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ใด ๆ อันสวนกระแสนิยมมหาชน กว่าแรงต้านจะลดน้อยจนยอมรับกันส่วนใหญ่ ต้องอาศัยพิสูจน์ความจริงแจ้งประจักษ์ขึ้นเรื่อย ๆ

อนึ่ง พ่อท่านโพธิรักษ์เคยเทียบให้เห็นง่ายวิสัยที่คนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียวย่อมถูกต้องชอบธรรมเหนือชั้นกว่าภูมิปัญญาปุถุชนทั่วไปนับแสนนับล้านคน

เพราะฉะนั้น แม้ทุกคนจะมีสิทธิ์เท่าเทียมกันหนึ่งคนหนึ่งเสียง ONE MAN ONE VOTE แต่มันก็ไม่มีอะไรเท่ากันหมดจริง ๆ เลย

เช่น หัวย่อมใหญ่ สูงกว่าหาง ผู้นำย่อมสำคัญกว่าผู้ตาม สัตบุรุษน่าเชื่อมั่นกว่าพาลชน ปัญญาชนรู้ทันเจ้าเล่ห์เหลี่ยมกว่าชาวรากหญ้า กระทั่งตุลาการย่อมเป็นชนส่วนน้อย คอยตัดสินปัญหาปวงชน

เลื้อยแดงคิดแทรกแซงตุลาการ จะเสนอเป็นคณะลูกขุน ระวังสมุนเจ้าพ่อมาเพี้ยเรียงแถวนั่งบัลลังก์ด้วยจะชวยตายหะใหม่เนี่ย!

หรือเลือกตั้งส่งเดช พวกมากจะลากใครเข้าสภาย่อมใช้ได้ สภาถึงถ้อยเถื่อนรองรับรัฐบาลสามัญดังเห็นเช่นเป็นอยู่

ดังนั้น มิฉฉาประชาธิปไตยพวกมากลากพรรคมารไรรวมภิบาล ย่อมสามัญสันติ

ต่อเมื่อใดองค์พระประมุขทรงปกครองโดยธรรมเต็มสามารถ เปิดประตูของธรรมาธิปไตยเป็นใหญ่ในแผ่นดินพุทธเท่าไร สัมมาประชาธิปไตยได้แจ้งเกิดให้คุณเท่านั้นแล

อนิจจา อนาถา...การเมืองไทยไรรวมนำหัวคน หนีไม่พ้นการเมืองโจรชิงหมาเกิด...

เมืองใดไรรวมอำไพ เมืองนั้นบรรลัยแน่เอย (พระราชนิพนธ์ ร.๖)

๒

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผู้รับใช้ตัวจริงของชาวอโศก
พร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของทุก ๆ คน
โดยเก็บใจของตน (ไม่เอาตามความคิดของตนเป็นหลัก)
แต่พร้อมที่จะเอาตามกุศลธรรมที่ทุกคนจะทำได้เป็นหลัก
พ่อท่านพร้อมจะไปด้วยกับทุก ๆ คน
อาจทำให้นักลอบบี้เข้าใจผิดได้
โดยคิดว่ามาคุยแล้ว พ่อท่านก็เออออห่อหมกด้วย
แต่เมื่อเวลาประชุมจริง
พ่อท่านก็พร้อมจะเอาตามข้อตกลงของที่ประชุม

ไม่ว่าเชื่อก็ต้องเชื่อว่า บ้านนี้เมืองนี้คนชั่วจะรวมตัวได้ง่ายแสนง่าย แต่คนดีจะรวมตัวกันแต่ละที่ยากแสนยากกว่า และสิ่งที่ยากยิ่งกว่านั้นก็ คือ การที่คนดีจะเข้ามาทำงานร่วมกัน โดยไม่มีอัตราค่าจ้างใด ๆ ตอบแทน แต่ก็ดูเหมือนว่า อัตราค่าจ้างจะเล่นได้ง่ายกว่าการจ่าย “ค่าอัตรา” ให้แต่ละคนที่ดี ๆ เหล่านั้นพึงพอใจได้

ยิ่งภารกิจของชาติมีหลายอย่างที่จะต้องกระทำและรับผิดชอบ ทำให้พี่น้องพันธมิตร ฯ ต้องแยกย้ายกันทำ ต่างฝ่ายต่างออกไปรับผิดชอบ

ในภารกิจเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้ก็ยิ่งจะทำให้แต่ละท่านได้รับข้อมูลข่าวสารแตกต่างกัน ความเข้าใจผิดที่จะทำให้เกิดติดใจกัน นับวัน ๆ ก็ย่อมจะมีมากขึ้น

ถึงกระนั้นก็ดี อุดมการณ์และเป้าหมายของพี่น้องพันธมิตร ฯ ทั้งหลาย ก็ยังยึดมั่นในชาติ ศาสน์-กษัตริย์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และหัวใจของทุกคนก็ยังคิดฝันเหมือนกันว่า ทำอย่างไร พวกเราจะกลับมารวมตัวกันได้อีก ถ้าใครเชื่อว่า ปาฏิหาริย์มีจริง อันดับแรกก็คือช่วยให้หมู่มวล

พันธมิตร ๆ ควรจะหันหน้ามาปรองดองกันให้ได้ก่อน ถ้าปาฐกถารีย์เบื้องต้นนี้เกิดขึ้นได้แล้ว พระพุทธเจ้าทรงรับรองเอาไว้ว่า

“ความพร้อมเพรียงของปวงชนผู้เป็นหมู่ย่อมยังประโยชน์ใด ๆ ให้สำเร็จได้ทั้งหมด”

อย่าผูกขาดความรักชาติ อย่าเห็นว่าใครมองต่างจากเรานั้นแล้ว

การเคลื่อนไหวของพันธมิตร ๆ ในภาค ๑ และภาค ๒ ที่ผ่านมา ต้องยอมรับว่าจุดอ่อนที่สังคมภายนอกมองเข้ามานั้นก็คือ ใครที่เห็นต่างจากพันธมิตร ๆ คิด จะถูกถล่มและเป็นโจ๊กไปเลย ทำให้เราไม่ได้แนวร่วมสักเท่าไร แต่งานนี้มีปัญหาการทวงคืนแผ่นดินไทยที่ถูกเขมรยึดครอง นับเป็นเรื่องใหญ่ที่เราจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันมากกว่า ซึ่งต้องอาศัยเลือดรักชาติที่เข้มข้นออกมากอบกู้ช่วยกัน แต่ไม่น่าเชื่อว่าเลือดรักชาติที่เข้มข้นเท่าไรกลับมีปัญหาอยู่ในตัวของมันเองมากเท่านั้น เพราะยังรักชาติมากก็ยิ่งจะผูกขาดความรักชาติเอาไว้อยู่ที่ตัวเองคนเดียว จนทำให้ใครคิดต่างจากตัวเองออกไป กลายเป็นพวกขายชาติหรือพวกไม่รักชาติ

เลือดรักชาติที่เข้มข้น ยึดจัดอัดตาแรงเช่นนี้ คงไม่ต่างจากชายแก่ที่มีเมียสาว ยิ่งสาวยิ่งสวยก็ยิ่งจะหึงหวง ใครเข้ามาใกล้ก็จะระแวงไปหมด ตอนแรก ๆ ก็ระแวงแนวร่วมของตนก่อน ต่อมาก็คะระแวงคนใกล้ชิด และพวกเดียวกัน สุดท้ายแล้วก็เลยจะทำงานร่วมกับใครไม่ได้

ความรักชาติจะมีประโยชน์อะไร ถ้าได้แผ่นดินคืนมา แต่ในขณะที่เดียวกันเกิดความแตกแยกของคนไทยเต็มไปหมด ถ้าหากไม่มีแผ่นดิน แต่มีความรักใคร่กลมเกลียวกันของคนไทยเป็นอย่างดี ตัวเลือกที่ ๒ นี้ น่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่า ความรักชาติจึงต้องรวมทั้งรักแผ่นดิน และรักคนในชาติไปด้วยกัน มิฉะนั้นแผ่นดินไทยจะกลายเป็นทุ่งสังหารที่เต็มไปด้วยกับระเบิดเหมือนแผ่นดิน

เขมร ที่เขมรต้องมาไล่ฆ่าเขมรเผ่าพันธุ์เดียวกัน เพียงเพราะต่างฝ่ายฝ่ายยึดความคิดของตนเป็นใหญ่นั้นเอง

ความก้าวหน้าของภาคประชาชน

การรวมตัวกันของคนไทยหัวใจรักชาติจาก ๕๐ เครือข่ายได้ขยายตัวเป็น ๗๐ เครือข่าย และจากแกนนำหรือประธานก็ได้เปลี่ยนมาเป็น ผู้รับใช้แทน เพื่อให้แกนนำเกิดความสำนึกว่า ตัวแทนประชาชนต้องเป็นผู้รับใช้ ไม่ใช่เจ้านายของประชาชน ซึ่งนักการเมืองทั้งหลาย ต่างได้เป็นใหญ่เป็นโตแล้ว สุดท้ายก็พากันตกหลุมดำ ซึ่งไม่สามารถหลุดพ้นการเสพติดในอำนาจและลาภ ยศ สรรเสริญได้

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ นับว่าเป็นตัวอย่างของผู้รับใช้ตัวจริงของชาวอโศก ท่านพร้อมที่จะรับฟังความคิดเห็นของทุก ๆ คน โดยเก็บใจของตน (ไม่เอาตามความคิดของตนเป็นหลัก) แต่ท่านพร้อมที่จะเอาตามกุศลธรรมที่ทุกคนจะทำได้เป็นหลัก ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นแม้ท่านจะไม่เห็นด้วยก็ตาม แต่ท่านก็เข้าใจในอินทรีย์พลังที่แต่ละคนจะทำได้ และการที่พ่อท่านพร้อมจะไปด้วยกับทุก ๆ คน อาจทำให้นักลอบบี้ทั้งหลายเข้าใจผิดได้ โดยคิดว่ามาคุยกับพ่อท่าน พ่อท่านก็เออออห่อหมกไปกับเราเรียบร้อยแล้ว แต่เมื่อเวลาประชุมจริง พ่อท่านก็พร้อมจะเอาตามคำตัดสินของที่ประชุมที่ได้ตกลงกัน หมู่เอาอย่างไรพ่อท่านก็พร้อมที่จะเอาตามมติของเสียงส่วนใหญ่ที่ออกมา

ความเป็นผู้รับใช้ของพ่อท่านจึงไม่มีการพินิจไว้ก่อน มีแต่ลับจริงให้ละเอียด พ่อท่านมักจะพูดอยู่บ่อย ๆ ว่าท่านไม่ได้เป็นหมอดูแต่ท่านนิยมดูหมอ ท่านไม่ทำนายทายทักล่วงหน้า แต่ท่านจะเก็บเอาเหตุการณ์ที่ผ่าน ๆ มาประเมินว่าเกิดผลดีผลเสียอะไรบ้าง

ดังนั้นพ่อท่านจึงเป็นนักทำงานที่ โนแพลนนิ่ง (NO PLANING) โนโปรเจคต์ (NO PROJECT) และ

โนพรอมแพลม (NO PROBLEM) เมื่อไม่มีการตั้งธงล่วงหน้า ท่านจึงสามารถเก็บเอาทุกเหตุการณ์ทุกดวงจิตวิญญาณที่ได้มาทุ่มเทเสียสละกัน มาเป็นประโยชน์และคุณค่าได้หมด ท่านจึงยินดีกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะท่านยืนอยู่กับการเป็นผู้รับใช้ที่ท่านถือว่าเริ่มต้นจากจุดศูนย์ จึงสามารถเก็บเอาประโยชน์จากทุก ๆ คนได้หมด แต่ผู้อื่นที่อยู่บนจุดของการเป็นผู้จัดการ คอยใช้อำนาจจัดการคนนั้นคนนี้ ซึ่งยิ่งใช้อำนาจมากเท่าไรก็ยิ่งจะได้ความพินาศและทุกข์ทรมานมากเท่านั้น

งานนี้พิสูจน์ของจริง

คุณสนธิได้พูดถึงนักเขียนอาวุโสท่านหนึ่งที่พาดพิงกับบรรดามวลอดมาว่า ใคร ๆ ก็คิดว่าเป็นของจริง แต่ตอนหลัง ๆ ที่มีการเขียนยกย่องนักการเมืองประเภทเขี้ยวลากดินอยู่บ่อย ๆ ทำให้นักต่อสู้อย่างคุณสนธิสรุปได้ว่า นั่นไม่ใช่ของจริง

๔-๕ ปี หลังจากที่มีการชุมนุมยาวนานที่สุดในโลก พี่น้องหลาย ๆ คนก็ได้แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมา บางคนได้เป็นเสนาบดี บางคนได้เป็นที่ปรึกษาของรัฐบาล ทั้งอำนาจและเงินตราสามารถเปลี่ยนนักต่อสู้กลายเป็นนักต้อยอด (โลกธรรม) ไปโดยปริยาย

จริง ๆ แล้วปัญหาบ้านเมืองในขณะนี้ โดยเฉพาะปัญหาการรุกรานแผ่นดินไทย นักการเมือง สื่อมวลชน และภาคประชาชน ต่างก็รู้ปัญหากันถ้วนทั่วหน้าอยู่แล้ว เพียงแต่จะมีใครใหม่ที่จะเห็นว่าเป็นปัญหาและจะต้องรีบแก้ปัญหา ซึ่งก็ต้องยอมรับกันว่า มันเป็นปัญหาที่มีเบื้องหลังคือผลประโยชน์มหาศาลตามแนวชายแดน ที่ทำให้ผู้มีส่วนรับผิดชอบพากันนิ่งเงียบไปตาม ๆ กัน หรือผู้ที่ไม่มีส่วนรับผิดชอบ ก็จะไม่เห็นว่ายุสบายอย่างนี้ก็ดีแล้ว จะไปเดือดร้อนไวยวยให้เกิดสงครามทำไม เมื่อคนส่วนใหญ่คิดอย่างนี้ จึงเหลือคนอยู่ไม่กี่คน ที่จะออกมาเป็นชาวบ้านบางระจันเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อปกป้องแผ่นดินไทย

และคนที่เหลือน้อยแสนน้อยเหล่านี้แหละ ที่จะถูกหล่อหลอมให้กลายเป็นของจริงขึ้นมา เพราะความมุ่งมั่นของเขาถึงแม้จะรู้ว่าพวกตนน้อย และยังคงต้องถูกกดดันจากพวกไม่เข้าใจ ซึ่งจะต้องทั้งเสียชื่อเสียง เสียเวลา และทรัพย์สิน และอาจจะต้องถึงกับสูญเสียชีวิตก็ตาม และทั้งรู้ก็รู้ว่าจะต้องพ่ายแพ้อีกด้วย แต่หัวใจก็ไม่ยอมแพ้ ล้มไม่ถอย ถ้าอย่างนี้ไม่เรียกว่าของจริงแล้วจะเรียกว่าอะไร ???

ดังนั้นใครที่เป็นของจริงโปรดแสดงตัวด้วย!

หลุมดำแห่งอำนาจ คือ แหล่งช่องสุ่มอัตราที่ร้ายกาจ (จอมเผด็จการ)

การดำริของนายก ฯ อภิสิทธิ์ ที่อยากจะขออยู่ต่ออีกหนึ่งสมัย เป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงการหลงติดในหลุมดำแห่งอำนาจเข้าแล้ว เมื่อเมมาในอำนาจและหลงติดในอำนาจก็ย่อมจะมุ่งแต่รักษาอำนาจของตนเป็นหลัก ส่วนปัญหาทั้งหลายก็คงไม่ต้องไปคาดหวังอะไร เพราะเมื่อเห็นแก่อำนาจก็ย่อมมีการตัดสินใจอยู่บนพื้นฐานที่จะรักษาอำนาจของตนเอาไว้เท่านั้นเอง

พรรคการเมืองใหม่ที่กำลังจะเดินทางเข้าไปสู่หลุมดำแห่งอำนาจก็เช่นเดียวกัน แม้ว่าตอนนี้จะยังไม่ได้มีตำแหน่งหรืออำนาจอะไร แต่เพียงแค่สมาชิกพรรคจะออกมาร่วมเคลื่อนไหวกับคุณวิระ ซึ่งเป็นภารกิจของชาติโดยตรง ก็มีการกีดกันหรือหาทางขับออกจากพรรค ทั้ง ๆ ที่เป็นภารกิจของชาติซึ่งเป็นงานของการเมืองใหม่โดยตรงอยู่แล้ว แต่ผู้ที่กำลังเดินทางไปสู่หลุมดำแห่งอำนาจกลับเปลี่ยนภารกิจแห่งชาติมาเป็นภารกิจแห่งอัตรา หรือภารกิจเพื่อพิทักษ์อัตราของตนไปอย่างน่าเสียดาย

แม้แต่ทางแกนนำของภาคประชาชน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นระดับหัวหน้าชุมชนเขากันทั้งนั้น ก็คงต้องระมัดระวังที่จะไปผูกขาดแนวทางการต่อสู้ที่จะต้องเป็นแบบของตุเท่านั้น ใครคิดต่างจากแบบ

ของคุณ นั่นคือ คนละพวกกับคุณ นี่ก็เป็นอัตรานี้ที่ร้ายกาจ ซึ่งถูกซ่อนอยู่ในกันบังแห่งหัวใจ และอยู่ในสายเลือดของนักเผด็จการทั้งหลาย ที่นิยมใส่เสื้อประชาธิปไตยห่อหุ้มเอาไว้

หัวใจของประชาธิปไตยคือการให้อิสระเสรีภาพแก่ทุก ๆ คน ซึ่งจะทำให้ไม่ได้คิดระแวงกัน เพราะเราต้องเคารพในความคิดซึ่งกันและกัน จึงจะเป็นประชาธิปไตย แต่การที่ไม่ฟังใครจะเอาให้ได้แต่ใจตัว แม้การต่อสู้นั้น ๆ จะได้ชื่อว่าประชาธิปไตย แต่จริง ๆ แล้วนั่นคือเส้นทางของเผด็จการ นั่นคือการเดินทางไปสู่หลุมดำแห่งอำนาจ ซึ่งเป็นแหล่งช่องสุ่มอัตรานี้ที่ร้ายกาจ (จอมเผด็จการ) เอาไว้

๗ ตุลาคมสว่างทั้งแผ่นดินจะได้ไหม ?

ต้องยอมรับความจริงว่า ขบวนการพันธมิตร ฯ ที่ผ่านมา ถูกกระแสสังคมบิดเบือนให้เห็นว่า เป็นกลุ่มของผู้ก่อการร้าย และก็ยังไม่แน่ใจว่า ในวันที่ ๗ ตุลา ฯ รำลึก จะมีผู้คนมารวมพลได้มากเท่ากับพี่น้องเสื้อแดงกันหรือไม่ มันเป็นเรื่องที่น่าเศร้าว่า หากคนที่จงรักภักดีพระมหากษัตริย์ จะรวมตัวกันได้ไม่เหนียวแน่นเท่ากับกลุ่มคนที่จงรักภักดีต่ออดีตนายก ฯ ทักษิณ ทั้ง ๆ ที่พี่น้องพันธมิตร ฯ ต่างก็มีพลังทางคุณธรรมมากกว่า มีความเสียสละมากกว่า และยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งความถูกต้องได้มากกว่า

แต่หมู่มวลชนพันธมิตร ฯ ก็ไม่ต่างอะไรกับข้าวกล้องที่อุดมไปด้วยคุณภาพและความแข็งแกร่ง ต่างก็เป็นอิสระซึ่งกันและกัน จึงไม่สามารถปั้นข้าวกล้องให้เป็นก้อนได้ดีเท่ากับก้อนข้าวเหนียวที่มีอมิสเป็นตัวยึดโยง ทำให้เกาะกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น

มีทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ข้าวกล้องนุ่มนวลน่ากินและเกาะกลุ่มกันได้ นั่นก็คือต้องนำไปแช่น้ำก่อนหุง น้ำในที่นี้ก็คือ น้ำใจที่มีเมตตาต่อกัน น้ำใจที่มีความจงรักภักดีเห็นแก่สถาบัน

เห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าการเอาแต่ใจของตนเอง (อัตรานี้) น้ำใจที่พร้อมจะสลายอัตรานี้ของตัวเอง ออกมาเป็นเยื่อใยยึดโยงกัน โดยไม่ยึดถือแต่คุณค่าของตัวเองจนเห็นคนอื่นเลวร้ายใช้ไม่ได้

๗ ตุลาคมรำลึกน่าจะได้พบพวกัน ๑๙๓ วันที่ผ่านมา พวกเรามีทั้งพุทธ คริสต์ อิสลาม ต่างความเชื่อต่างศาสนา แล้วออกมาพร้อมกันต่อสู้ โดยไม่ได้ยึดถือเชื้อชาติศาสนา ยึดเขายึดเราแต่อย่างใด ดังนั้นก้าวเดินกันต่อไป หากเราไม่สามารถแตกอัตรามาเป็นเมตตาต่อกันได้ เมล็ดข้าวกล้องทั้งหลาย ก็ย่อมไม่สามารถสู้ข้าวเหนียวของเครือข่ายทักษิณ ที่กำลังจะถูกหลอกกินในไม่ช้า

แล้วเราจะปล่อยให้การตายของวีรชนทั้งหลาย ต้องพากันบาดเจ็บล้มตายไปเปล่า ๆ กระนั้นหรือ ?? ?

๗

ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ต้องทำ
ให้ได้

คือ
แก้ไขตนเอง

● สมณะโพธิรักษ์

(งานตลาดอารียะปีใหม่ครั้งที่ ๑๕/๒๕๓๗)

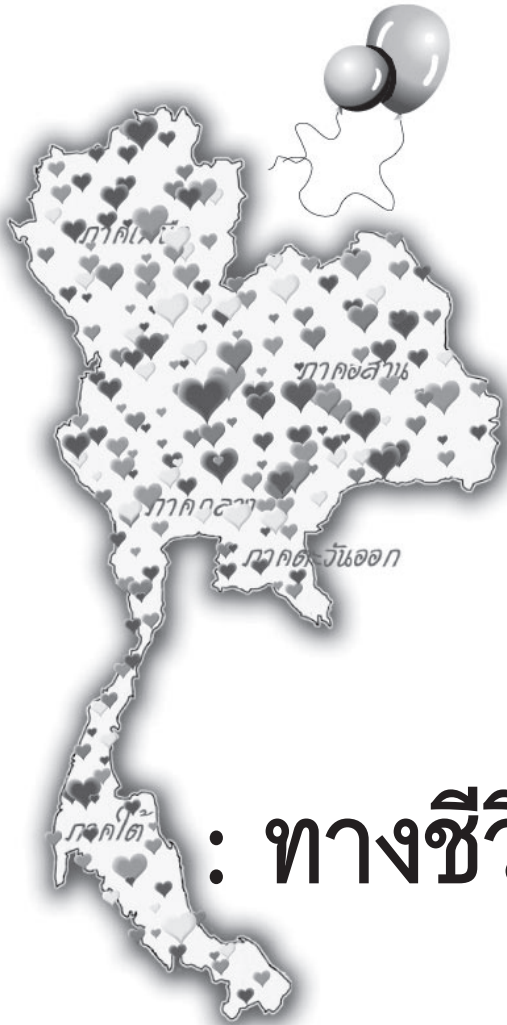
โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

คนรวยไม่ใช่คนมีบุญ
คนตำแหน่งใหญ่โตก็ใช่จะเป็นคนมีบุญ
แต่ที่แน่ ๆ คนมีบุญ คือ
คนที่เกิดมาที่จะทำประโยชน์ให้แก่สังคม
ค่าของคนเมื่ออยู่ที่ผลของงาน
ระดับของคนมีบุญมากน้อย
จึงต้องวัดกันที่ผลงานการช่วยสังคม

ปรากฏการณ์ Big Love

ภาค ๒

: ทางชีวิตของคนมีบุญ (นักธรรมะ)

คนรวยไม่ใช่คนมีบุญ
ค คนตำแหน่งใหญ่โตก็ใช่จะเป็นคนมีบุญ
แต่ที่แน่ ๆ คนมีบุญคือ คนที่เกิดมาที่จะทำ
ประโยชน์ให้แก่สังคม
ค่าของคนเมื่ออยู่ที่ผลของงาน
ระดับของคนมีบุญมากน้อย จึงต้องวัดกันที่
ผลงานการช่วยสังคม
เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะประสูติ เหล่าพราหมณ์

ผู้รู้ฟ้าดิน ต่างพนง ๒ ทางชีวิต
เป็นศาสดาถ้าบวช
เป็นมหาจักรพรรดิถ้าอยู่ทางโลก
วิชาหมอดู วิชาดูโหงวเฮ้ง เขาก็มีกันเป็นพัน
เป็นหมื่นปีเหมือนกัน
เรื่องของคนมีบุญ จึงมี ๒ ภารกิจ
๑) ช่วยยกจิตวิญญาณ
๒) ช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุข

๒ภารกิจมิใช่แยกสุดขั้วแต่อยู่ที่ความสามารถ แต่การทำทุกวันนี้มีเรื่องง่าย ขึ้นอยู่กับบารมี คนมีบุญ

Job Description หรือ **ขอบเขตงานรับผิดชอบ ของคนมีบุญ** มีดังนี้

- ยกระดับความคิด
- ยกระดับจิตวิญญาณ
- ยกระดับความเป็นอยู่
- เปลี่ยนโครงสร้างของสังคมให้ดีขึ้น
- เปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น

คนมีบุญระดับ ซี ๕ ย่อมไม่เก่งเท่า ซี ๖ เป็น ของธรรมดา

สำหรับวิธีการจัดการจะมี ๒ วิธี หากมีใจทย์ เป็นรูปสามเหลี่ยม ก็จะจัดการจากฐานไปสู่ยอด และจากยอดลงมายังฐาน

หลายสิบปีที่ผ่านมา แนวคิดคนมีบุญ หรือนักธรรมะ ได้ถูกบงกชอย่างสิ้นเชิง

วลีอุจจาระที่ว่า **“นักปฏิบัติธรรมต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง”** ได้สะท้อนแนวคิดที่ว่า

นักปฏิบัติธรรมนั้นต้องซัดซาต่อลาภยศ สรรเสริญ

นักปฏิบัติธรรมต้องไม่อยากได้ใครมี

นักปฏิบัติต้องตัดขาดสังคัม

แสดงว่าเรื่องการเมืองเป็นเรื่องลาภยศ สรรเสริญ เป็นเรื่องอยากได้ใครมี เป็นเรื่องของ คนมีกิเลสตัณหา !

แต่คนทำงานด้วยจิตเสียสละและจริงจัง มีหรือไม่มีในแผ่นดิน ตอบหน่อยได้ไหม ?

เมื่อระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ถูกโค่นล้ม ประชาชนกระโดดเข้ามาบริหารจัดการ

จะมีสิ่งใดเป็นเครื่องรองรับ ไม่หลงตาม อำนาจแห่งโลกะโทสะ

ลูกชาวบ้านที่ขึ้นมาเป็นใหญ่ จึงต้องมีตะกร้า กรองอีกชั้นหนึ่ง เพื่อความปลอดภัยของประชาชน !

คนเป็นรั้วของชาติ ยังมีโรงเรียนฝึกฝน มีระบบคัดเลือก

แต่คนมาบริหารประเทศ ไม่มีเครื่องกรองใด ๆ

นอกจากความสามารถในการทำธุรกิจ

หรือเรียนสูง

หรือเป็นลูกเศรษฐี ลูกนักการเมือง !

ปรากฏการณ์ Big Love ทางการเมือง มี อยู่ในทุกประเทศ ผู้เป็นนักบวชท่านจะประท้วง บ้าง เตือนสติบ้าง แสดงออกต่าง ๆ นานา สำเร็จหรือไม่สำเร็จก็ว่ากันไป แต่ก็ต้องใช้ความ กล้าหาญอย่างยิ่งยวด

- พระเวียดนาม เผาตัวเอง ประท้วงอเมริกา รุกราน

- คานธี พาประชาชนนับล้าน ๆ ปลดแอก อังกฤษ

- สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (วัดระฆัง) เดิน จุดเทียนเข้าวังในตอนกลางวัน เพื่อเตือนสติ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า ๆ

- พระสังฆราชทักท้วงให้อดโทษแม่ทัพ นายกอง กรณีปล่อยให้พระนเรศวรพระองค์ท่าน บุกเดี่ยวรบกับพม่า

บทสรุป ความเข้าใจผิดในวิถีชีวิตนักธรรมะ ยังมีอีกมาก เหมือนกรณีพระอรหันต์จะต้อง เหนาะได้จึงจะยอมรับ อะไรทำนองนั้น

อยากจะบอกว่า ความคิดที่แตกต่างเป็นเรื่อง ที่ดี สังคมต้องมีอิสระทางความคิด ความ หลากหลาย เป็นอุดมการณ์ของสังคม

กระจกด้านเดียว สะท้อนสังคมไม่พอ จำต้องมีหลาย ๆ ด้าน

ความแตกต่างจึงเป็นความศักดิ์สิทธิ์ของ ชีวิต ที่ต้องเคารพและให้เกียรติ

แต่ละศาสนามีแตกต่างกัน กระจาย เป็น ร้อย ๆ พัน ๆ นิยาย

นั่นคือปรากฏการณ์ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ มิใช่เรื่องน่าตกใจ แต่แท้จริงคือความองกวม แห่งสติปัญญาต่างหาก

ผู้คับแคบ ย่อมเบือนหน้า ระอา เป็นของ ธรรมดา !

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“บาป”จะเกิดได้ ก็แค่ที่มีการ“เจาะจง”ผู้หนึ่งผู้ใด
เท่านั้น และผู้ถูก“เจาะจง”เท่านั้นอีกด้วย
ที่“กินเนื้อนั้น” จึงจะ“บาป” นอกนั้นไม่บาป
ช่างบัญญัติจริงๆ!
ช่องทางที่จะ“ได้กินเนื้อสัตว์”
จึงเกิดขึ้นได้อย่างกว้างขวางแสนกว้าง
เห็นการตีความแบบนี้ เป็นไง? เก่งกาจไหม?
ทั้งๆที่คำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็ไม่ได้มีคำที่ระบุ
ลงไปว่า หมายถึง “การเจาะจงบุคคล”แต่อย่างไร

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อีกเช่นกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แคคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักร
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน **ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้หนึ่งก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างจริงจังจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา **มีความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญ** ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละ**แก่กันและกัน**”นี้แหละ**คือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และ**ความเชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขั้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิฏฐิ**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งใน**ความเป็น“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมัตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร-อิตตานุทิฏฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”(ซาหาติ)“เห็น”(ปีสสติ)**อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก”หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อรรถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหัต”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิฏฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดี๋ยวนี ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**ความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่ เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักรู้แจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมกุสละธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมกุสละธรรม)นั้นๆจริง]

ซึ่งเป็น“การเจริญของธาทูรู้”สำหรับผู้มี“อธิปัญญาสิกขา”ตามภูมิธรรมอย่างเป็นจริงลึกซึ้งแท้ๆ

เช่น เมื่อ“อธิปัญญาสิกขา”เจริญเป็นนามรูปปริจเฉทญาณ(ญาณกำหนดจำแนกรู้นามและรูป) เราก็จะเริ่มเกิด“ความรู้จริง ที่รู้ชนิดสัมผัสผัสเห็นของจริงขึ้นนามธรรมคือจิตคือเจตสิกของเราเอง”เกิดเป็น“อธิปัญญา”(ความรู้ขั้นญาณ)-แล้วจึงจะเจริญขึ้นเป็นปัจฉยปริคคหญาณ(ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป)-และก้าวหน้านั้นเจริญเป็นสัมมสนญาณ(ญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูปโดยไตรลักษณ์)-แล้วเจริญยิ่งขึ้นเป็นอุท্থัพพยานุสัสสนาญาณ(ญาณอันตามเห็นความเกิดและความดับ)-และยิ่งขึ้นเป็นภังคานุสัสสนาญาณ(ญาณอันตามเห็นความสลาย)-จนกระทั่งถึงขั้นภยตูปัฏฐานญาณ(ญาณอันมองเห็นสังขารปรากฏเป็นของน่ากลัว)

ก็จะเป็น“ความรู้จริงที่รู้สึกขึ้นๆ”เกิดเป็นอธิปัญญา(ปัญญาที่ยิ่งขึ้นใหญ่ขึ้นกว่าเก่าไปอีก)เห็นแจ้งความเป็นภัยนั้นจริงๆ ในจิตของผู้บรรลุญาณนี้ และยิ่งสูงขึ้นไปถึงขั้นอาทิวานานุสัสสนาญาณ(ญาณที่เห็นเป็นโทษโดยแท้ ถ้าแผ่นดินยังหลงติดลึกลงนั้นอยู่) “ความรู้จริงแท้”ของผู้บรรลุญาณนี้ก็จะยิ่งลึกซึ้ง เป็น“ปัญญาที่สื่อน้ำใจเจริญขึ้นๆ”(ปัญญาในทรีย์-ปัญญาพละ) เพราะชัดเจนในภัยในโทษของความติดยึดของตน ความเจริญของ“ปัญญาชนิดพิเศษ”(อภิปัญญา,วิชา)ก็จะพัฒนาขึ้น เป็นนิพพิทานุสัสสนาญาณ(ญาณที่เกิดความหน่าย)ซึ่งเกิดในจิตในใจเป็นความเจริญของ“อธิปัญญาสิกขา”แท้ๆ คือปัญญาอันมีคุณลักษณะที่เห็นว่า“ไม่ควรเป็น...ไม่ควรมี” มันเห็นแจ้งเห็นจริงเจริญขึ้นๆ

ต่อจากนั้นจึงเกิดมูญจิตกัมยตาญาณ(ญาณที่ปล่อยปล่อย ที่พ้นจากกันไป) ซึ่งเป็น“การปล่อยวางในจิต เพราะมีความเจริญของปัญญาพิเศษเกิดขึ้นถึงขีดเห็นแจ้งเห็นจริงอย่างแน่แท้ จิตก็ปล่อยปล่อย”

“ความหลุดพ้น”แบบพุทธเกิดขึ้น ตามนัยนี้ต่างหาก “จิตปล่อยวางเพราะปัญญามันเกิด” จึงต่างกันอย่างยิ่งกับ“การปล่อยวางเพราะใช้วิธีกดข่ม หรือวิธีใช้อุบายโกศลให้มันสงบระงับด้วยวิธีต่างๆลุ่มๆมันไป”เท่านั้น

“จิตปล่อยวางเพราะปัญญามันเกิด” เป็นวิธีปฏิบัติที่เรียกว่า“วิปัสสนาวิธี่” เป็นทฤษฎีของพุทธโดยเฉพาะแท้ๆ

ส่วน“การปล่อยวางเพราะใช้วิธีกดข่ม หรือวิธีใช้อุบายโกศลให้มันสงบระงับ” เป็นวิธีปฏิบัติที่เรียกว่า“สมถวิธี่” เป็นทฤษฎีสากลทั่วไป กระทำกันได้ไม่ลึกซึ้งอะไร ซึ่ง“การปล่อยวาง”จะเป็นอย่างไร ก็ให้พยายาม“ทำ”ตามที่เราเข้าใจเอาเองก็แล้วกัน

หรือใครจะเห็นว่า หลอกล่อจิตให้คิดไปทางอื่นเสียอย่างสนใจเรื่องนั้น คือ “การปล่อยวาง” ก็ทำ

ใครจะเข้าใจว่า “การปล่อยวาง” คือ หัดฝึกกดข่มไว้ก็ทำ หรือบ้างก็ทำเป็นปล่อยๆ ทำเป็นวางๆ เข้าไปดุษๆ ตามประสา

แบบที่“ทำ”กันมาก ก็คือ เข้าใจว่า “จิตที่ปล่อยวาง”หรือ“นิโรธ”หรือ“หลุดพ้น”นั้น ได้จากการปฏิบัติหนึ่งท่าสมาธิหลับตา ซึ่งการนั่งหลับตาทำสมาธินี้เป็น“สมถวิธี่”โดยตรง

และพากันหลงผิดว่าเป็นจุดสร้าง“นิโรธ”คือ“ดับกิเลส”ไปสู่ นิพพานกันมากในโลก ซึ่งจริงๆแล้ว วิธีนี้ ยังไม่ใช่การทำ “นิโรธ”แบบพุทธ ที่เป็นสัมมาทิฐิ พาไปสู่นิพพานได้ เพราะทำแล้วจะได้“เจโตสมถะ”เป็นผลหลัก

ซึ่งไม่ใช่“การเปลื้องปล่อย-การปล่อยวาง”ที่เกิดเป็น “ญาณปัญญาเหนือสามัญ” (โลกุตระปัญญา)ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จิตในภายใจเจริญไปตามขั้นตอนแห่งการพัฒนาแท้ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๓๓ “บุคคล ๔ ประเภท” ได้แก่

๑. บุคคลผู้ได้เจโตสมถะในภายใจ แต่ไม่ได้ปัญญา ที่เห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ

๒. บุคคลผู้ได้ปัญญาเห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ แต่ไม่ได้เจโตสมถะเป็นภายใน

๓. บุคคลผู้ได้เจโตสมถะเป็นภายในด้วย ได้อธิปัญญา ธรรมวิปัสสนา เป็นโลกุตระด้วย

๔. บุคคลผู้ไม่ได้เจโตสมถะภายในด้วย ไม่ได้ปัญญา ที่เห็นแจ้งในธรรมคืออธิปัญญา(โลกุตระ)ด้วย

ผู้ที่ปฏิบัติแล้วได้แต่“เจโตสมถะ” ไม่ได้“โลกุตระ” นั้นแหละ คือ ผู้ที่ได้แต่“นิโรธ”แบบที่ยังไม่สัมมาทิฐิ ตามแบบของพุทธ ซึ่งก็เป็นเพียง“นิโรธสมาบัติ”ตามขั้นแห่ง ลูฏานาฐานะแต่ละผู้แต่ละคน บางคนอาจจะเป็นถึงขั้นเป็น “ทักษิณียบุคคล”(บุคคลสมควรได้รับของทาน ผู้ควรบูชา) คือ เป็นผู้ปฏิบัติดี มักน้อย อต ลต งต เว้น ในโลกธรรม ไม่เบียดเบียน เกรงในศีลในธรรม มีวิธีปฏิบัติ“สมาธิ”ใน แบบต่างๆ นับเป็น“โคตรภูบุคคล”(ผู้ประพฤดิธรรม เกรงศีล เกรงธรรม แม้จะอดทนด้วยหน้าองน้ำตาอยู่ ก็ยังไม่ยอมลดราวาศอก) แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”แบบพุทธที่ดี หรือยังไม่พ้นศีลภาพต ปรามาสก็ดี จึงกำจัด“กิเลส”ไม่ได้อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล เพราะผลที่ได้จะเป็นแค่“สมถะ” เป็นบุคคลผู้ได้เจโตสมถะ ในภายใจ แต่ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ แม้จะปฏิบัติธรรมในแบบลิมตา มีสติฝึกฝนปฏิบัติ แต่ถ้ายังไม่มี“สัมมาทิฐิ” ยังไม่มี“วิชา ๘”สามารถหยั่งรู้ “กิเลส” แล้วกำจัดกิเลสได้ด้วย“วิปัสสนาวิธี” ก็ไม่เป็น “โลกุตระ” ยังคงเป็นแค่“สมถวิธี”อยู่นั่นเอง

“สมถวิธี” เช่น ปฏิบัติแบบสอนกันว่า ให้มีสติเท่านั้น

เป็นสำคัญ(ไม่มีสัมปชัญญะช่วยปฏิบัติจนเกิดปัญญา..ปัญญาหรือ ..ปัญญาผละ เป็นลำดับ) ขณะที่สติ รู้ตัวอยู่ ในชีวิตสามัญ ลืมตาทอดนี่แหละ ถ้ารู้สึกว่ามีอารมณ์อันไม่ชอบใจก็อย่า รับอารมณ์นั้นเข้ามาใส่ใจ จิตให้ห่างจากอารมณ์อย่างนั้น เสีย ขจัดอารมณ์อย่างนั้นออกไปอย่าให้มีในจิต(ขจัดอารมณ์ทุกข์ เท่านั้น ดังหน้าตั้งตาดับทุกข์ด้วยวิธีลัดๆ) ให้ฝึกอย่างนี้ นั่นคือ การฝึกจิตว่าง ไม่ให้เกิดอาการทุกข์ เชื่อว่าวิธีนี้แหละคือ การฝึกนิพพาน เพราะถ้าขึ้นให้มีอารมณ์อย่างนั้น มันก็ทุกข์ อารมณ์ใดรู้สึกว่ามันทุกข์ ก็ให้ขจัดอารมณ์นั้นลงไปทันที (ไม่ ใช่มิธรรมวิจัยหยั่งรู้เหตุแล้วดับเหตุ)แต่ถ้าอาการที่เป็นอารมณ์สุข เขาก็ไม่รู้สึกรู้หาย เขาก็ไม่ขจัด เขาก็ให้มันเกิดไปตามปกติ เพราะมันไม่ใช่ทุกข์ ทำแค่นี้ อย่างนี้ถือว่าเป็นการดับทุกข์ การศึกษาฝึกฝนโดยใช้“สติ”นำการปฏิบัติ แบบนี้แบบนี้ก็มี

หรือไม่ก็ สอนว่า ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม รู้อะไรแล้วก็ ลักแต่ว่ารู้ แล้วก็ให้ปล่อยวาง อย่านึกไปคิดอะไรต่อ ให้รีบตัด ทุกอย่างมันเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างไม่ใช่ตัวใช้ตน ล้วนแต่เกิดขึ้น..ตั้งอยู่..แล้วก็ดับไป เป็นสมมุติทั้งสิ้น เมื่อ ปล่อยวางได้ก็เป็นอารมณ์ว่าง ถือว่าเป็นจิตว่าง จิตบริสุทธิ์ ฝึกเข้า ก็จะทำได้ และชำนาญ จึงได้อาศัย“จิตว่าง”แบบนี้ แล้วนับว่า นี่แหละคือ ผลธรรม วิธีปฏิบัติของพุทธธรรม เป็นทฤษฎีการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ขจรยัสสสมบุรณ์แล้ว การศึกษาฝึกฝนโดยใช้“สติ”นำการปฏิบัติ แบบนี้แบบนี้ก็มี

หรือไม่เช่นนั้นก็ สอนว่า ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วก็ มีวิธีสารพัด ที่จะอธิบายให้ปฏิบัติ ซึ่งจะต้องทิ้งๆอารมณ์ที่ ตนไม่ชอบไป ลืมๆอารมณ์ที่ไม่เป็นสุขนั้นๆไป ปล่อยวาง ตามที่มีปฏิภาณ มีสามัญสำนึกเท่าที่ตนเอง หรือรู้ด้วยภูมิของ ผู้นั่นเอง ว่า ต้องทำใจของตนให้สบายๆ ทำอารมณ์ให้ไม่วุ่น สงบอารมณ์ที่เราร้อนให้หายไป หากมีอารมณ์ที่รู้สึกวุ่น นี้ยังไม่ใช่ความสงบ ก็ปรับจิตให้สงบ อย่ายึดมั่นถือมั่น ฝึกฝนไปก็สามารถทำได้ แล้วก็ถือว่า ลักวันหนึ่งจะถึง นิพพาน การศึกษาฝึกฝน“สติ”แบบนี้แบบนี้ก็มี

หรือให้ มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วพยายาม“ทำการปล่อยวาง”ตามอัตโนมัตินั้นของแต่ละคน หรือไม่ก็ให้เอาคำสอนที่ว่า “ธรรมทั้งหลายไม่ควรยึดมั่นถือมั่น”(สัพเพธัมมา นาลัง อภินิวสายะ)บ้าง เอา “ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพธัมมา

อนัตตา)บ้าง มาเป็นคาถาประกอบการพิจารณาปฏิบัติ เป็นต้น วิธีทำแบบนี้หลงกันว่าเป็น“วิปัสสนาวิธี”กันเอาด้วยนะ แต่แท้จริงก็เป็นเพียง“สมถวิธี”ของการปฏิบัติแบบลืมนตา แค่ว่า “มีสติ”แล้วก็ฝึกหัดทำสมถะหรือทำให้เกิดความสงบระงับ ด้วยการปล่อยวาง การศึกษาฝึกฝน“สติ”แบบนี้แบบนี้ก็มี หรือไม่ก็ ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วก็ให้พิจารณาให้เห็นความจริงว่า ทุกสิ่งเกิดขึ้นแล้วก็ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เป็นธรรมดา เป็นธรรมชาติ เราต้องเห็นทุกอย่างเป็นสิ่งอาศัยซึ่งกันและกัน อย่าทำร้ายทำลายกัน อยู่ด้วยกันอย่าง สุขสงบ สามัคคี มีเมตตา มั่นคง สันโดษ ฯลฯ คำสอนในตรรกะอื่นๆที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้นั้นแหละ เอามาประกอบการปฏิบัติ ขบคิด จะเข้าใจเห็นแจ้ง จิตก็สงบ ว่างสบาย ให้ปฏิบัติอย่างนี้ไป ก็จะมีบรรลุตามลำดับ โดยไม่ต้องเรียนรู้“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”จนกระทั่งหยั่งรู้(ซานาติ)และหยั่งเห็น(ปัสสตี)เข้าไปถึงปรมัตถธรรม ดังที่อาตมาได้อธิบายมามากมายยืดยาว การศึกษาฝึกฝน“สติ”แบบนี้แบบนี้ก็มี ซึ่งแบบหลังนี้ ปัญญาชนส่วนมากนิยมกัน

หรือในแบบอื่นๆอีกมากที่ ปฏิบัติโดยวิธี “มีสติ”เป็นหลักนำในการปฏิบัติ มีแปลกแยกต่างแบบไปอีกมากมาย ซึ่งล้วนยังเป็นการปฏิบัติได้ผลแค่ขั้น“สมถะ”เท่านั้น เพราะไม่มี“วิชชา ๘”เป็น“วิปัสสนาญาณ”ที่จะนำไปให้เกิดผลมโนมยทธิญาณ เกิดอิทธิวิธญาณ เกิดทิพโสตญาณ เกิดเจโตปริยญาณ แล้วจึงจะสามารถใช้บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ รู้แจ้งเห็นจริงผลเป็นที่สุด เพียงเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้ว ใช้“สติ”นำเท่านั้น เมื่อพูดถึงการปฏิบัติที่เน้นคำว่า“สติ”เป็นหลักนำในการปฏิบัติ อาตมาก็คิดว่า น่าจะได้สาธยายถึงคำว่า“สติ”นี้แหละ ในธรรมะของพระพุทธเจ้าท่าน บทบาทของ“สติ”นี้มีหลากหลายมากมายทีเดียว

ตั้งแต่ที่อาตมาเคยแยกแยะให้ฟังมาบ่อยๆว่า “สติ”นั้น มีคุณสมบัติต่างกันถึง ๓ ระดับ

๑. สติปฤษณ ก็มีความสมบัตินี้ลักษณะหนึ่ง
๒. สติกัลยาณชน ก็มีความสมบัตินี้ลักษณะหนึ่ง
๓. สติอารยชน ก็มีความสมบัตินี้พิเศษอีกลักษณะหนึ่ง ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่รู้ว่า คุณสมบัตินี้ของความเป็น“สติ”

ทั้ง ๓ นี้ไม่เหมือนกันจะปฏิบัติบรรลุธรรมได้ยากหรือไม่บรรลุอรหัตต์เลย แต่ถ้ามีสัมมาทิฐิก็จะช่วยในการปฏิบัติสู่ “สัมมาปฏิบัติ”ได้ง่าย และมีหวังบรรลุอรหัตต์

เพราะถ้าไม่เข้าใจคุณสมบัติที่มีลักษณะสำคัญของ “สติ ๓ ระดับ”นี้อย่างสัมมาทิฐิแล้ว ก็จะมีปฏิบัติให้เกิด “สติ อารยชน”ได้ยาก หรือไม่สามารถึงความเป็น “สติอารยชน”ได้เลย แม้“สัมมาทิฐิ”แล้ว แต่ถ้าปฏิบัติภาวนา(ทำให้เกิดผล)ไม่ถึงขั้น“สัมมาปฏิบัติ” คุณสมบัตินี้ของ“สติ”นั้นก็ไม่เข้าขั้น “สติสัมโพชฌงค์”ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “สติ”ขั้นอารยชน ต้องเข้าใจคุณสมบัติของความเป็น “สติ” ที่มีคุณภาพ แห่งคุณธรรมต่างกันทั้ง ๓ คุณลักษณะ กันทีเดียว

๑. สติปฤษณ คือ “สติ”ที่มีคุณลักษณะของปฤษณ ได้แก่ ความรู้ตัวทั่วพร้อมที่มี “สัมปชัญญะ”และ“ปัญญา” อยู่ในคนระดับปฤษณ(คนผู้กิเลสหนา)ทั้งหลาย ซึ่งดำเนินชีวิตเป็นปกติของคนผู้ไม่เสียสติหรือสติไม่พินเพื่อน” โดยมี กิเลสกับสามัญญ์สำนึกของตนเป็นประธานของการดำเนินชีวิต เพราะยังไม่ได้มีความตั้งใจอย่างเป็นกิจจะลักษณะจะปฏิบัติตนให้มีคุณธรรม หรือให้มีความเจริญทางศีลธรรมแต่อย่างใด ตลอดชีวิตของคนลักษณะนี้ จึงไม่เจริญความดี(กัลยาณธรรม) ได้คู่กับที่ เกิดมาเป็นคน เพราะได้แต่บำรุงบำเรอกิเลสของตนโตขึ้น(ปุถุ)หนาขึ้น(ปุถุ)อ้วนขึ้น(ปุถุ)ให้กับชีวิตไปจนตาย

ชีวิตของปฤษณทั่วไปก็จะ มี “สติสัมปชัญญะปัญญา”ไป ตามประสา โดยปล่อยให้ “กิเลส”เป็นตัวจูงนำไป กล่าวคือ แสวงหาสุข หลีกเลียงทุกข์ไปตามที่สามารถและมีความรอบรู้ หลงว่า ชีวิตที่เกิดมามีแค่แสวงหาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลกียสุข เท่านั้น จึงใช้ “สติสัมปชัญญะปัญญา” ทำกายกรรม ..กิจกรรม..มโนกรรมไปกับการลาลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข จนตลอดชีวิต โดยไม่พยายามแสวงหาคุณสมบัติที่จะเจริญพัฒนา“กัลยาณธรรม”ให้แก่ตนเท่าที่ควร จะมีบ้างก็แค่เพียง “พยายามไม่ทำ”ในสิ่งที่ตนมีสามัญญ์สำนึกเป็นบางครั้ง บางคราวว่า ควรละบ้าง ควรดบ้าง เท่านั้น และ“ทำดี”บ้าง ตามสำนึกสามัญญ์ ซึ่งไม่เป็นกิจจะลักษณะ หรือไม่เป็นจริง เป็นจ้งเลย จะทำไปตามเหตุแวดล้อม หรือตามอารมณ์ ซึ่งมี “กิเลส”ตัวแท้เป็นประธานบงการอยู่เกือบตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น ชีวิตของคนที่มี “สติปฤษณ”นี้จึงเป็นไป

ตามอำนาจ“กิเลส”ที่บำเรอความอยากได้(กามตัณหา-ภวตัณหา) แม้จะทุจริตบาป เป็นอกุศลอย่างไรก็ตาม โดยไม่สามารถสู้ อำนาจ“กิเลส” ชีวิตจึงมีแต่บาปหรือสิ่งสมกิเลสตลอดเวลา เพราะการบำเรอ“กามตัณหา” ได้“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-รส กามคุณ ๕ -อิตตา”สมใจตน เป็นสุขัลลิกะ(สุขหลอกๆ)ทุกที่ กิเลสก็โตก็หนาขึ้นทุกที่ หรือบำเรอ“ภวตัณหา”กิเลสก็โต ก็หนาขึ้นทุกที่เช่นกัน แม้แต่คนที่แปล“วิเวกตัณหา”ว่า “ไม่อยากได้-ไม่อยากมี-ไม่อยากเป็น” แต่ถ้าบำเรอกิเลส ในความหมายนี้ กิเลสก็โตก็หนาขึ้นอยู่นั่นเอง [ที่จริงนั้น “วิเวกตัณหา”แปลว่า **อยากได้ความไม่มีภาพ** ถ้าสัมมาทิฐิ ผู้ปฏิบัติ สมใจ“วิเวกตัณหา”(สนใจในสัญเจตนาที่ลตกเกสติดิกามภตติคภวภว ลงได้) กิเลสจึงยิ่งลดหรือหมดกิเลสในที่สุด]

ชีวิตแทบทุกลมหายใจเข้าออกของคนที่มี“สติปัญญา” จึงสะสม“กิเลส”อยู่ตลอดเวลาเพราะ“อวิชชา” ไม่ว่าจะสม อารมณ์แล้วเป็นสุข กิเลสก็โตขึ้นอ้วนขึ้นหนาขึ้น หรือ ไม่สมอารมณ์แล้วเป็นทุกข์ กิเลสก็โตก็อ้วนขึ้นหนาขึ้น แม้แต่อยู่ในอารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ กิเลสก็โตก็อ้วนได้อีก ถ้าหลงเสพเป็นอารมณ์สงบสบาย เป็นต้น

ดังนั้น “**สติสัมปชัญญะปัญญา**”ของนักปฏิบัติธรรมที่ แสวงหา“ภพสงบ”โดยหลักสี่หนีไปอยู่ป่าเขาถ้ำ หรือแม้แต่ ทำสมาธิหนึ่งหลับตาสร้าง“รูปฌาน-อรูปฌาน”สำเร็จ ก็คือ ผู้ เข้าไปเสปสุขใน“ภพสงบ”นั่นเอง มี**ได้ดับภพ** แต่เป็นผู้ “สร้างรูปภพ-อรูปภพ”แล้วเข้าไปเสวย“ภพ”นั้นๆ

เพราะไม่ได้ดับ“ตัณหา”อย่างถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของ “ตัณหา”จนสิ้นสนิท “ภพ”จึงไม่ลดไม่หมดสิ้นไปไม่ได้ ไม่เป็น ไปตามหลักปัจจุสมุปบาท

ตามธรรมของศาสนาพุทธนั้น สอนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ทุกขอริยสัง”และตามรู้ตามเห็นความเป็น“ตัณหา”ที่เป็น “ทุกขสมุทัยอริยสัง”ในจิตของตนให้ได้ โดยผู้ปฏิบัติจะ ต้องปฏิบัติจนเกิด“อภิปัญญาสิกขา”ที่เป็น“ธรรมจักร”หรือที่ เรียกกันทั่วไปว่า“ตาทิพย์”จนกระทั่ง“รู้แจ้งเห็นจริง”(วิปัสสิ หรือเกิดวิปัสสนาญาณซึ่งเป็น“วิชชา”ข้อที่ ๑)รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง “**ตัวตนของตัณหา**”ที่เป็นโอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา- อรูปอัตตา แล้ว**กำจัด**(ปหตติ)ตัณหาอื่นๆให้หมดสิ้นไป หรือ “**ดับสนิท**”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ความดับ**”(นิโรธ)นั้นๆในตน

นั่นคือ “**ดับตัณหา**”ลงไปได้ตามหลัก**ปัจจุสมุปบาท** ด้วย**ไตรสิกขา** ซึ่งมี**อภิปัญญาสิกขา**เจริญ“**เกิดวิชชา ๘**” ไปตามลำดับ เมื่อการปฏิบัติเป็นสัมมาปฏิบัติ

อภิปัญญาจึงสามารถ...

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**สังขาร**”ด้วย**วิปัสสนาญาณ**ซึ่งเป็น “**วิชชา ๘ ข้อที่ ๑**” และต้องมี“**นามรูปปริจเฉทญาณ**”(ญาณ ที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖)เป็นสำคัญ

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**วิญญาณ**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”ซึ่งเป็น“**นามรูปปริจเฉทญาณ**”นั่นเอง(ญาณที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**นามรูป**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”ซึ่งก็คือ“**นามรูปปริจเฉทญาณ**”แท้ๆ(ญาณที่ ๑ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**อายตนะ ๖**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”เจริญขึ้นเป็น“**ปัจจยปริคคทญาณ**”(ญาณที่ ๒ ของญาณ ๑๖)

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ผัสสะ**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”ด้วย “**ปัจจยปริคคทญาณ**”นั้นแลยิ่งขึ้น(ญาณที่ ๒ ของ ญาณ ๑๖)

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**เวทนา**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”ด้วย “**ปัจจยปริคคทญาณ**”ยิ่งขึ้นๆมี“**สัมมสนญาณ**”(ญาณที่ ๓ ของ ญาณ ๑๖)เจริญพัฒนาไปเรื่อยๆ

..รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**ตัณหา**”ด้วย“**วิปัสสนาญาณ**”แล้ว ปฏิบัติกำจัดด้วย“**ปหาน ๕**”

หากอุตสาหะ“**มนสิสิโรติ**”พากเพียร“**กำจัด**”(ปหตติ) **ตัณหา**กระทั่ง“**ตัณหา**”จางคลายลงๆ ที่สุด“**ดับสนิท**”ด้วย **วิปัสสนาญาณ**และญาณ อื่นๆ อันเป็น“**วิชชา ทั้ง ๘ ข้อ**”

ซึ่งพัฒนาเป็นองค์รวมอย่างมีปฏิสัมพันธ์

“**อุปาทาน**”จึง“**ดับ**”ชนิดที่มี“**ของจริง**”อย่างเห็นๆ เมื่อ“**อุปาทานดับ**” “**ภพ**”จึง“**ดับ**” “**ชาติ**”จึงต้อง“**ดับ**”ไปด้วย

โคกะ-ปริเทว-ทุกข-โทมนัส-อุปายาสก็ **ดับ**ไปหมด **สิ้น**ทั้งสาย “**อวิชชา**”ก็**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ขึ้นไปตามลำดับ **จนกระทั่งครบสัมบูรณ์เป็น“วิชชา”**

การปฏิบัติในแบบพุทธที่สัมมาทิฐิรู้จริงจึง“**สิ้นภพ- จบชาติ**”ด้วยประการฉะนี้ ตรงตามปัจจุสมุปบาท อันมี ปัจจยการของอิทัปปัจจยตาครบกระบวนการ

ไม่ได้“สร้างภพ” หรือไม่ใช่“ภพ”ยังคงเหลืออยู่ เพราะได้“ดับเหตุ”ที่จะไปก่อภพก่อชาติอย่างถูก

“ตัวตน”(อัตตา-สักกายะ-อาสวะ)ของ“เหตุ”นั้นๆชนิดที่รู้จัก
รู้แจ้งเห็นจริง สำเร็จลงอย่างเป็นทางการ

ส่วนการปฏิบัติใดที่ไม่มี“ไตรสิกขา”ของพุทธอย่าง
สัมมาทิฐิ ไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ของพุทธอย่างสัมมา
ทิฐิ ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ของพุทธอย่างสัมมาทิฐิ
หรือการปฏิบัติในหลักธรรมอื่นๆและแม้ผู้นั้นจะเป็นชาว
พุทธก็ตาม ถ้าไม่มีความรู้ของพุทธที่สัมมาทิฐิจริง ก็
จะไม่สามารถปฏิบัติ“ดับภพ-จบชาติ”ดังที่ได้อธิบายมานั้น

เพราะแบบอื่นๆหรือแบบที่แม้ชาวพุทธเองก็ตามที่ยัง
มีมิจฉาทิฐิหรือยังไม่สัมมาทิฐิ ก็จะไม่ได้นำจัดอย่างตรง
ถูก“ตัวตนของ“เหตุ”ที่มันพาเกิด“ภพ”เกิด“ชาติ” ตาม
อิทัปปัจจยตาหรือตามปฏิจจสมุปบาท

จึงไม่เหมือนส่วนใหญ่ทั่วไปที่ปฏิบัติแบบนั่งหลับตา
ทำสมาธิ ยังมีมิจฉาทิฐิอยู่ หรือลัทธิอื่นที่ไม่ใช่พุทธ

ดังนั้น ผู้ที่สัมมาทิฐิเมื่อปฏิบัติก็จะปฏิบัติ“*สังรวม
อินทรีย์ ๖*”และ“*โภชนเนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ*”ในชีวิต
สามัญทุกอิริยาบถ มี“*อายตนะ ๖*” มี“*ผัสสะ*”เป็นปัจจัย

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ และข้ออื่นๆอีก
มาก มีชัดเจนว่า “*..อาศัยตาและรูป จึงเกิดจักขุวิญญาณ
ความประชุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็น“ผัสสะ” เพราะ
ผัสสะเป็นปัจจัย จึงเกิดเวทนา เพราะเวทนาเป็นปัจจัย
จึงเกิดตัณหา เมื่อ มี“ผัสสะ”ก็จะเกิด“เวทนา”*

ภิกษุทั้งหลาย นี้แลเป็นความเกิดขึ้นแห่งทุกข์”

ผู้ศึกษา“ปฏิจจสมุปบาท”มาแล้ว ก็จะเข้าใจชัดเจน
ในอิทัปปัจจยตาหรือในปัจจยการที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้
และผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่“สัมมาทิฐิ”แล้วทุกคนก็
ต้องปฏิบัติ“ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิปักขิย
ธรรม ๓๗” ซึ่งผู้“สัมมาทิฐิ”จริงก็จะไม่มัว ไม่มีสงสัย
อะไรเลย ว่า “ไตรสิกขา” หรือ“จรณะ ๑๕” หรือ“โพธิ
ปักขิยธรรม ๓๗” เพราะมันก็คือ หลักปฏิบัติอันเดียวกัน

เพราะหลักปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ย่อมขึ้นต้นด้วย
“ศีล” เป็นหลักตายตัวทุกคน แล้ว*ก็สังรวมอินทรีย์ ๖ คือ
มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เปิดรับวิถีธรรมอยู่ตลอดเวลา
(ไม่ได้นั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ตามทฤษฎีของลัทธิอื่น) จึงมี
ผัสสะอยู่ตลอดเวลา และโภชนเนมัตตัญญูตา-ชาคริยา*

นุโยคะ” โดยปฏิบัติ“*สติปัฏฐาน ๔*” พิจารณา“*กายในกาย”*
*พิจารณา“เวทนาในเวทนา”พิจารณา“จิตในจิต”พิจารณา“ธรรม
ในธรรม”* ตามที่มี“*ผัสสะ*”ก็สามารถจะ“*ดับตัณหา*”อันเป็น
“*สมุทัยอริยสัง*”ได้สำเร็จ

ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ“*ลูกพระรัตนตรัย*” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “*ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป
แล้วว่า*

- ๑. *ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย* รูป กับ นาม
- ๒. *ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย* กาย กับ ใจ
- ๓. *ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย* วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. *ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย* ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. *ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย* ชั้น ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“*รูป*”ได้แก่ *กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑*
ส่วน“*นาม*”ได้แก่ *ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชชา*

“*ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล*
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“*ชีวิตนี้*” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า *เป็นอยู่อย่างไร?*

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “*ชีวิตนี้*” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“*อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ*” ก็จะ
เห็นได้ว่า“*ชีวิตนี้”เป็นอยู่* ทั้งที่เกี่ยวกับ“*อตุ*” เกี่ยวกับ
“*พีชะ*”เกี่ยวกับ“*จิต*”และจะเกี่ยวกับ“*กรรม*”เกี่ยวกับ“*ธรรมะ*
”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชื่อ“*ความเป็น(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค*
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นไป トラาบ “ปรีนิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะดีหรือชั่วชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “**บุญบารมี**” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ** **ว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ “อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขั้นถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจพิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ชาตาน-ผีร้าย หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ย่อมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระ

ประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแกะหรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจชาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“**กรรม**” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า “**กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยั้งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆ ว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** “**กรรม**” **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน** **แม้แค่เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ** (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น **พร้อมไปด้วยเจตนา** ก็นับได้ทันทีว่า คือ “**กรรม**” **ส่งสมเป็น “วิบาก” (ผลของกรรม)** นับเป็น “**มโนกรรม**” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “กัมม” ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “**กัมมัสสกะ**” หรือ “**กัมมัสสโกมทิ**” และ “**กัมมทายาโท**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๔-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธ**” จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “**กรรมทั้ง ๕**” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพตีสู่ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ “กรรม” ตั้งแต่ “กัมมัสสกะ” อันเป็นของตน “กรรม” เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง “**กัมมปฏิสรณะ**” ที่พึงแท้ๆ ของคนคือ “กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดี่ยว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลอื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลอื่นๆ กว้านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี “การค้าขายผิด” (มิจฉาอาชีพ ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น *มิจฉาชีพ* การค้าขายที่เป็น *มิจฉาชีพ ๕* ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

และถ้าเอา “หลักปริสุทธ” โดยส่วน ๓” มาใช้พิจารณา ประกอบ นั่นคือ

๑. เนื้อสัตว์นี้ *เรารู้เห็นอยู่* ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้ “เจาะจง” เรา *เรากินบาป*
๒. เนื้อสัตว์นี้ *ไม่รู้ไม่เห็นแต่ได้ข่าวมา* ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้ “เจาะจง” เรา *เรากินบาป*
๓. เนื้อสัตว์นี้ *เราไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้ข่าว เพียงแต่สงสัย* ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้ “เจาะจง” เรา *เรากินก็บาป* นั่นก็คือ *ทั้งรู้เห็น* ว่า “เขาฆ่าเจาะจงเรา”

ทั้ง *ไม่รู้ไม่เห็นแต่ได้ข่าว* ว่า “เขาฆ่าเจาะจงเรา” ทั้ง *ไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้ข่าวแต่สงสัย* ว่า “เขาฆ่าเจาะจง” เรา ถ้าขึ้นกินเนื้อสัตว์นี้ *บาปทั้งสิ้น* นั่นคือ เราเชื่อมั่นว่า เนื้อสัตว์นี้ผู้ฆ่าไม่ “เจาะจง” เรา เท่านั้น เราจึงจะกินไม่บาป

ก็หมายความว่า เนื้อสัตว์นั้นกินได้ทั่วไป ไม่มีบาป จะมี “บาป” อยู่ที่เฉพาะที่เราเชื่อว่า เนื้อสัตว์นั้น ใครจะฆ่าก็ตาม ถ้าเขาไม่ “เจาะจง” ผู้ใด ใครๆ ก็กินได้ ไม่บาป แต่ถ้าขึ้นฆ่า “เจาะจง” ใคร ผู้ถูก “เจาะจง” จึงจะกินไม่ได้ แม้แต่เราฆ่าเอง ถ้าขึ้นเราฆ่าแล้วใจมุ่งหมายจะให้เรานี้แหละกิน คือ “เจาะจง” เราเอง เราก็กินไม่ได้ ขึ้นกินก็บาปพะงะ ต้องเราฆ่าโดย “ไม่เจาะจง” แม้ตัวเราเอง เราจึงจะกินได้ เราจึงจะไม่บาป ใช่มั้ย *ตกลงมั๊ย?*

เพราะ “บาป” จะเกิดได้ ก็แค่ที่มีการ “เจาะจง” ผู้หนึ่ง ผู้ใดเท่านั้น และผู้ถูก “เจาะจง” เท่านั้นอีกด้วย ที่ “กินเนื้อนั้น” จึงจะ “บาป” นอกนั้นไม่บาป *ช่างบัญญัติจริงๆ!* ในเรื่อง “เนื้อสัตว์” ถ้าตามที่ดีความกันไว้ นั่นก็คือ ลำคัญอยู่ที่ “ผู้ฆ่าเจาะจง” ใคร เท่านั้น ที่กินแล้วบาป ถ้า *ผู้ฆ่าไม่ “เจาะจง” ใคร* แม้แต่ตัวผู้ฆ่าเองก็ต้องไม่เจาะจงตัวเองนะ ผู้ฆ่าจึงจะกินได้ ไม่บาป *จริงมั๊ย?*

เพราะผู้จะ “บาป” ก็เฉพาะแค่ผู้ถูก “เจาะจง” เท่านั้น และการ “เจาะจง” นั้น ก็ *ต้องรู้ต้องเห็น* อยู่ใต้งๆ ว่า “เจาะจงเรา” ด้วยจึงจะกินไม่ได้ หรือถ้าไม่รู้ไม่เห็นก็ *ต้องได้ข่าว* ว่า “เจาะจงเรา” จึงจะกินไม่ได้ หรือถ้าไม่รู้ไม่เห็น และได้ข่าวก็ *ต้องสงสัย* ว่า “เจาะจงเรา” จึงจะกินไม่ได้ พ้นไปจากนี้ กินได้ แล้วตีความเหมาว่า นี่คือ “เนื้อที่ไม่ปริสุทธ” โดยส่วน ๓”

คำว่า “อุทิศ” หรือ “สังฆิจจะ” ถูกตีความคำว่า “เจาะจง, จงใจ, ตั้งใจ” ลงไปให้แบบยล

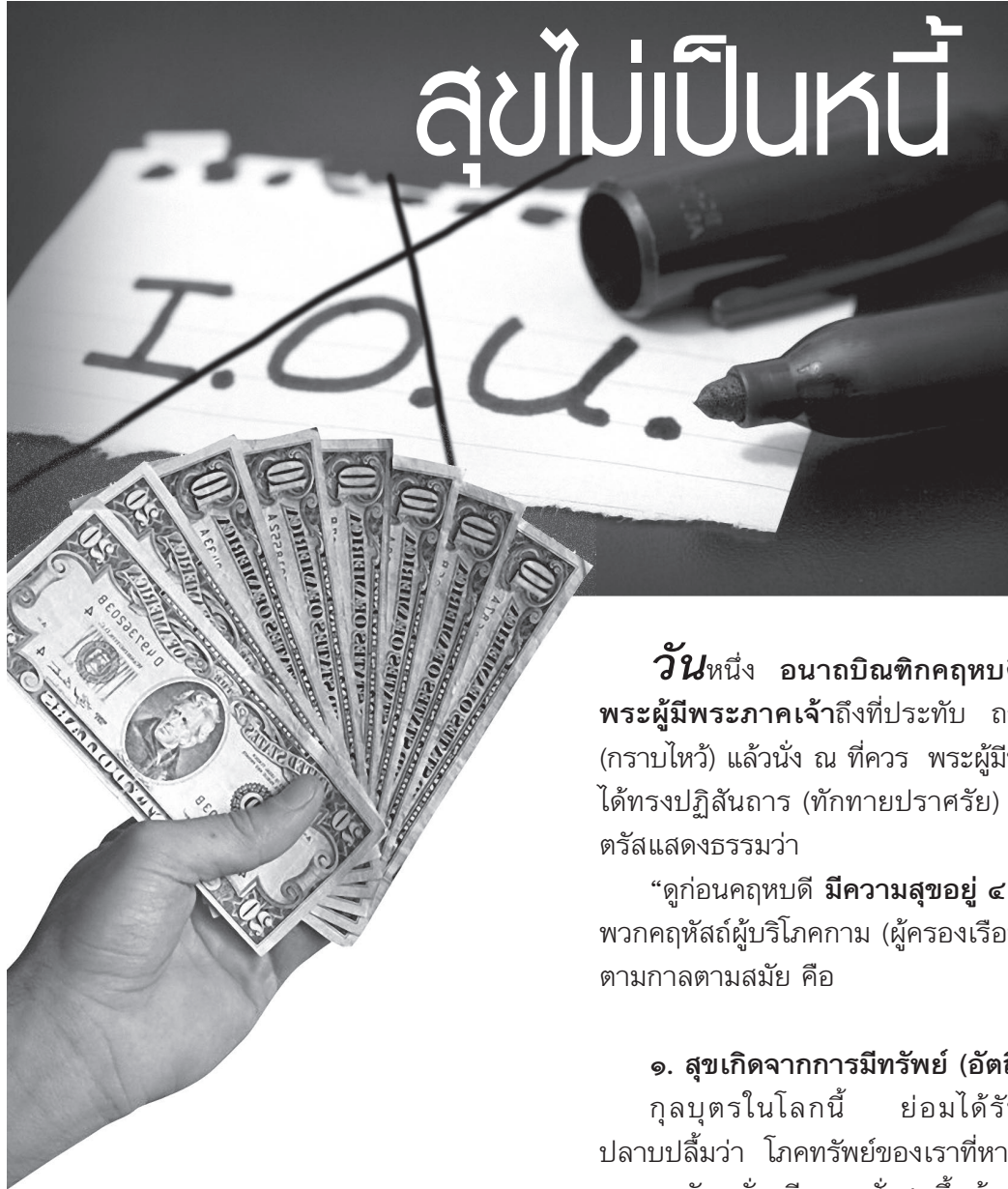
ฉะนั้น ช่องทางที่จะ “ได้กินเนื้อสัตว์” จึงเกิดขึ้นได้อย่างกว้างขวางแสนกว้าง

เห็นการตีความแบบนี้ เป็นไง? เก่งกาจไหม?

ทั้งๆ ที่คำตรัสของพระพุทธเจ้า ก็ไม่ได้มีคำที่ระบุลงไปว่า หมายถึง “การเจาะจงบุคคล” แต่อย่างใด

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

มีหนี้หนึ่ง ก็ทุกข์หนึ่ง
มีหนี้ล้าน ก็ทุกข์ล้าน
มีหนี้ทั้งประเทศ ก็ทุกข์ทั้งประเทศ
ใครล่ะ ? ทำให้ทั้งประเทศเป็นหนี้

สุขไม่เป็นหนี้

วันหนึ่ง อนาคตบิณฑกคฤหบดีเข้าไปเฝ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ถวายอภิวาท (กราบไหว้) แล้วนั่ง ณ ที่ควร พระผู้มีพระภาคเจ้า ได้ทรงปฏิสันถาร (ทักทายปราศรัย) จากนั้นจึง ตรัสแสดงธรรมว่า

“ดูก่อนคฤหบดี มีความสุขอยู่ ๔ ประการ ที่ พวกคฤหัสถ์ผู้บริโภคคาม (ผู้ครองเรือน) พึงได้รับ ตามกาลตามสมัย คือ

๑. สุขเกิดจากการมีทรัพย์ (อัตถิสุข)

กุลบุตรในโลกนี้ ย่อมได้รับความสุข ปลายปลี้มว่า โภคทรัพย์ของเราที่หามาได้ ด้วย ความขยันหมั่นเพียร ลังสมขึ้นด้วยกำลังแขน อาบเหงื่อไทรมกาย ประพடுத்தในธรรม ได้มาโดย ธรรมของเรามีอยู่

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

๒. สุขเกิดจากการใช้ทรัพย์สิน (โภคสุข)

กัลบุตรในโลกนี้ย่อมได้รับความสุขปลาบปลื้มว่า เราได้ใช้สอยโภคทรัพย์ ได้ทำบุญทั้งหลายด้วยโภคทรัพย์ที่ตนหามาได้ ด้วยความขยันหมั่นเพียร ลั่งสมขึ้นด้วยกำลังแขน อาบเหงื่อไทรมกาย ประพฤติในธรรม ได้มาโดยธรรม

๓. สุขเกิดจากการไม่เป็นหนี้ (อานันทยสุข)

กัลบุตรในโลกนี้ย่อมได้รับความสุขปลาบปลื้มว่าเราไม่เป็นหนี้อะไร ๆ ของใคร ๆ ใ่ว่าน้อยก็ตามมากก็ตาม

๔. สุขเกิดจากการทำงานที่ไม่มีโทษ (อนวัชช-สุข)

อารยสาวก (สาวกที่มีใจสูงประเสริฐวิไกลจากกิเลส) ในศาสนานี้ ย่อมได้รับความสุขปลาบปลื้มว่า เราเป็นผู้มีการกระทำทางกายไม่มีโทษ กระทำทางวาจาไม่มีโทษ กระทำทางใจไม่มีโทษ

นรชนผู้จะต้องตายเป็นที่สุด

ย่อมรู้ว่า ความไม่เป็นหนี้

เป็นสุขอย่างยิ่ง

พึงระลึกถึงสุขที่เกิดจากการมีทรัพย์สิน

แล้วใช้สอยทรัพย์สินเป็นสุขอยู่

อย่างเห็นแจ้งด้วยปัญญา

ผู้มีปัญญาดิจึงรู้แจ้งว่า

แม้สุขจากทั้ง ๓ อย่างนั้น

ก็ไม่ถึงเสี้ยวที่ ๑๖ ของสุข

ที่เกิดจากการทำงานที่ไม่มีโทษ

ดูก่อนคฤหบดี นี้แหละความสุข ๔ ประการ
ที่พวกคฤหบดีผู้บริโภคมาม พึงได้รับตามกาล
ตามสมัย”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “อรรถนถสูตร” ข้อ ๖๒)

อันตรายจาก อุจจาระตกค้าง

แบ่งปัน สรรสาระ

หากเคี้ยวอาหารไม่ละเอียด กินอาหารที่มีกากใยน้อย มีพยาธิ หรือ เชื้อรา ระบบดูดซึมเสีย ไม่ถ่ายอุจจาระ ๐๕.๐๐-๐๗.๐๐ น. หรือหากถ่ายอุจจาระ หลัง ๗ โมงเช้า ลำไส้จะบีบให้อุจจาระขึ้นไปข้างบน เวลาถ่าย จะถ่ายไม่หมด อุจจาระที่ค้าง ก็จะเกาะที่ผนังลำไส้ พอมีอุจจาระใหม่ที่เหลวกว่า มันก็แข่งหน้าไปก่อน แต่ไม่สามารถดันพวกที่ค้างแข็งให้ออกไปได้ พวกที่ค้างแข็งไว้จะเกาะติดแน่นไปเรื่อย ๆ **อุจจาระตกค้างจะไปทับเส้นเลือดต่าง ๆ ในกระเพาะและกดทับกระดูกหลัง** ทำให้เกิดอาการ เช่น ท้องอืด ปวดหลัง ปวดขา ปวดกล้ามเนื้อ ไส้และสะบัก เวียนหัว นอนไม่หลับ เป็นฝ้า ไมเกรน และอื่น ๆ

น.พ.กฤษดา ศิรามพุช ผอ.สถาบัน เวชศาสตร์อายุรวัฒน์นานาชาติ อธิบายว่า อุจจาระตกค้างเป็นเรื่องจริง แต่ไม่ทุกคนอาจตรวจสัญญาณอึดค้างในลำไส้ใหญ่โดยการนอนหงายแล้วเอามือคลำท้องด้านซ้ายล่าง เลยสะดือไปทางซ้ายหน่อย แล้วเอานิ้วทั้ง ๕ ลองกดดูจนลึกเต็มที่เลื่อนไปมา ถ้ามีอึดค้างอยู่จะคลำได้เป็นล่ำคล้ายแท่งยาว ๆ อยู่ตามรูปลักษณะของลำไส้กลุ่มคนที่มักมีปัญหาเรื่องอึดค้าง ได้แก่

๑. เด็กเล็กที่กินนมแล้วนอนเลย ไม่อุ้มพาดบ่าลูบหลัง หรือไม่พาขยับตัวคลึงไปมาให้ไล่ได้บีบตัวบ้าง และในเด็กที่อึดแข็งมากถึงกับขาดรูปกินเป็นแผล ครั้งต่อไปเด็กจะไม่อยากกิน เพราะกลัวเจ็บ แผลแยก เลยยิ่งกิน ยิ่งกินอึดก็ยิ่งแข็งค้าง

๒. คนที่ผ่าตัดบ่อย จะมีพังผืดไปรัดลำไส้ข้างในจนนั่งทำให้บีบตัวไม่ตี อาจกลายเป็นลำไส้อุดตันไปได้

๓. ผู้สูงอายุและคนไข้ ที่ไม่ค่อยได้ขยับตัวลุกเดิน

๔. คนที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายแถมกลับอึดบ่อย โดยเฉพาะท่านที่ทำงานออฟฟิศต้องนั่งแปะอยู่กับที่นาน

๕. ท่านที่มีลำไส้ยาว บางท่านจะสังเกตว่าผักก็กินเยอะแต่อึดแค่ล่ำปาดหั่นเท่านั้น

เทคนิค “**อึดให้ตี ไม่มีตกค้าง**”

๑. อย่าอึดตอนเช้า เพราะถ้าเลยเข้าไปแล้ว กว้างร่างกายจะส่งสัญญาณให้ปวดอีกอาจจะนานจนผิดเวลา

๒. อึดให้ตรงเวลาเดิม เป็นการช่วย “โปรแกรม ลำไส้” ให้ค่อยบีบไล่อึดออกมาสม่ำเสมอ

๓. รอจังหวะขณะอึด ถ้าขณะนั่งห้องน้ำถ่ายหนักอยู่ ถ้าไม่ปวดอย่าเบ่ง ให้ลองจับสังเกตุว่าจะ “ปวดเป็นช่วง ๆ” แล้วก็คลาย ประเดี๋ยวก็ปวดบีบขึ้นมาอีก นั่นเป็นเพราะลำไส้คนบีบตัวเป็นลูกคลื่นเหมือนงูเลื้อย ถ้าเลื้อยมาถึงตรงอึดพอดีจึงปวดขึ้นมา ถ้าเบ่งตอนไม่ปวดจะเป็นการ “แกล้งลำไส้” ให้เกิดแรงดันโดยใช่เหตุ อาจได้ “ริดสีดวงทวาร” เป็นของแถม

๔. นวดลำไส้ ในเด็กให้นวดรอบสะดือ ในผู้ใหญ่ให้นวดตรงท้องด้านซ้ายเลยสะดือขนาดเบา ๆ สักพักจะรู้สึกปวดถ่าย

๕. เอามือกดท้องด้านซ้ายล่างขณะถ่าย หรือจะลุกขึ้นนั่งของเอาหน้าขาเป็นตัวกดไล่ (สวมแบบนั่งห้อยขา จะทำให้ไม่มีแรงเบ่งอึดมาก จะทำให้เป็นริดสีดวงและท้องผูก)

๖. ลุกขึ้นเดินไปมา จะทำให้ไล่บีบตัวดี สักพักไล่จะบีบรัดเอา “อึดท้ายขบวน” ที่เหลือออกมาแล้วเราจะรู้สึกปวดเบ่งอีกที

● **ขอบพระคุณ FW.dinhin2503@gmail.com**

● ท่านจันทร์-ไพศาล พิชมงคล

มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน ๖๙/๑๕๔ ซอยนวมินทร์ ๔๘

แขวงคลองกุ่มเขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทรศัพท์ ๐๒๗๓๓๔๐๐๐ และ ๐๒๗๓๓๔๐๐๑ (สายตรงในห้องทำงาน)

ถึง ผู้อาวุโส ไพศาล พิชมงคล

จดหมายฉบับนี้เริ่มบันทึกด้วยคอมพิวเตอร์เครื่องเก่านับสิบปีแล้ว ณ วันพุธ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๓ ถือเป็นการตอบจดหมายผู้อาวุโสไปด้วยเลย

แม้จะล่วงเวลามานานกว่าที่เคยและเป็นเวลานานกว่าที่ควร ประการแรกต้องขอบคุณผู้อาวุโสที่กรุณาทวงถามจดหมายตอบของอาตมาทางเฟซบุ๊ก

นับเป็นการแสดงความใส่ใจต่อการสื่อสารอย่างเหมาะสม ขอยืนยันว่ายังมีความแน่วแน่ทางเจตนารมณ์ในการฟื้นฟูการติดต่อทางจดหมายเหมือนเดิม แต่ที่เว้นห่างไปนานก็เพราะเครื่องมือสื่อสารทางคอมพิวเตอร์มีปัญหา ทำให้ประจักษ์ความจริงว่าเครื่องมือเป็นตัวการทำลายฝีมืออย่างสำคัญ

จนมาถึงวันนี้ให้ผู้ช่วยงานนำเครื่องคอมพิวเตอร์ใหญ่ชิ้นนั้นออกไปซ่อม แล้วหวนนึกถึงคอมพิวเตอร์พกพาตัวเก่านับสิบปีที่เพิ่งซ่อมใหม่ว่ายังใช้การได้อยู่ จึงให้ผู้ช่วยงานนำมาติดตั้ง ปรากฏว่าใช้งานได้ดีมาก ตัวพิมพ์โตเต็มตา ไม่ต้องใส่แว่นตาเลย นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “อย่าหลงลืมของเก่า และ อย่ามัวเมาของใหม่”

ทราบว่าผู้อาวุโสไปทำรายการโทรทัศน์ดาวเทียมช่อง ๑๓ สยามไทเป็นอาจิณวัตร เช่นเดียวกับอาตมา แต่ต่างวันกัน โดยจริงโทรทัศน์ช่องนี้ก็เป็นที่น่าสนใจในฐานะที่เป็นสื่อโทรทัศน์ภาคประชาชน คณะทำงานโดยรวมมิได้เป็นคนทำสื่อมืออาชีพ แต่เป็นคนที่เคลื่อนไหวทางการเมืองแบบทวนกระแสสังคมอยู่มีใช้น้อย การดำเนินงานด้านสื่อออกกระแสหลักแบบนี้ น่าจะไม่ค่อยล่องตัวนักในทางรายได้เงินเจือสถาณีและการบริหารจัดการทำงานที่มีใช้ความถนัดมาแต่เดิม บางครั้งก็ขาดการประมาณสถานะของตน ค่อยไปในทางแรงสุดโต่งเอาเลยก็มี ผู้อาวุโสเป็นผู้ใหญ่โปรดช่วยตักเตือนและติเตียนกันบ้าง เพื่อให้เกิดการประมาณอยู่ในมัชฌิมาปฏิปทา มิเช่นนั้นจะเป็นดังคำของเพื่อนร่วมอุดมการณ์

บางคนก็พูดว่า “ช่อง ๑๓ สยามไท มีแต่พวก ส.ต.” (สุดโต่ง) ตรงนี้บันทึกจดหมายมา เพื่อแสดงความเป็นกัลยาณมิตรเท่านั้นเอง ขออย่าได้ถือสาเป็นอารมณ์ ด้วยว่า **“กัลยาณมิตรนั้นคือผู้ที่กล่าวพูดความจริงในสิ่งที่เราไม่อยากฟัง”** (วาทะ ส.ศิวรักษ์)

ในเฟซบุ๊กมีคนส่งข้อความถามอาตมาว่า อาจารย์ไพศาล พีชมงคล หายหน้าไปจากจอเอเอสทีวีนานแล้วด้วยเหตุใด ในเรื่องนี้อาตมาไม่ทราบละเอียด เท่าที่ทราบอยู่บ้างจากคนในเอเอสทีวีบางคนก็เป็นความคิดเห็นของเขา มีอาจนำมาเป็นคำตอบได้ จนบัดนี้ก็ยังมิได้ตอบสมาชิกท่านนั้น ต้องเป็นหน้าที่ของผู้อาวุโสตอบคำถามดังกล่าวอย่างไรก็ตาม ในคำถามนั้นก็เป็นการสื่อถึงความสนใจมีใช้น้อยเลยที่จะติดตามชมรายการของผู้อาวุโสไพศาล

ประมาณสองเดือนที่ผ่านมา ประเทศชาติบ้านเมืองของเรายังไม่เข้าที่เข้าทางนัก เพราะปัญหาการบำบัดเยียวยารักษาประเทศยังไม่ได้ทำอย่างเป็นจริงเป็นจังในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะในส่วนของรัฐบาล ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีคนหนุ่มหน้าตาดีและมีอุปนิสัยเหมาะสมกับการเป็นผู้นำประเทศแต่อยู่ในโครงสร้างทางการเมืองที่ทำให้ “นายกรัฐมนตรีคืออยู่คนเดียว” จึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้ โดยจริงแม้จนถึงวันนี้อาตมาก็ยังรู้สึกชื่นชอบคุณอภิสิทธิ์อยู่มีใช้น้อย ด้วยเห็นว่าเขาได้รับการสร้างความแข็งแกร่งมาจากคุณทักษิณและบริวาร ซึ่งกลายเป็นแนวร่วมในมุมกลับไปด้วยปริยาย คุณอภิสิทธิ์มีความอดทนและมีความสุขุมคัมภีรภาพในการเผชิญหน้ากับสถานการณ์วิกฤติได้อย่างน่าชื่นชม ถ้าคนอื่นเป็นนายกฯอาจมีความเสียหายมากกว่าที่เป็นอยู่ คุณอภิสิทธิ์มีข้อดีในเรื่องการ “เปลี่ยนดินปืนเป็นพระ เปลี่ยนขยะทำเป็นปุ๋ย” ความคิดเห็นของอาตมาน่าจะไม่เหมือนกับผู้อาวุโสในกรณีนี้ เพราะเคยชมรายการผู้อาวุโสทางโทรทัศน์อยู่บ้าง ไม่มีปัญหาใดหรอกกับความเห็นต่างเราจะได้นำความเห็นที่ไม่เหมือนกันนั้นมาเรียนรู้ศึกษาซึ่งกันและกัน

จดหมายของผู้อาวุโสกล่าวถึงพระไพศาล วิสาโล ในช่วงที่ผ่านมานี้มีข่าวเกี่ยวกับพระอีกรูปหนึ่งที่พระไพศาลเคยไปร่วมปฏิบัติธรรมด้วย นั่นคือ “พระปราโมทย์ ปาโมชโช” ในกรณีทรัพย์สิ้นเงินทองอะไรทำนองนั้น ผู้อาวุโสคงทราบรายละเอียดบ้างแล้ว อาตมาติดตามข่าวด้วยความใคร่ครวญไม่ด่วนคล้อยไปตามกระแสข่าวในเชิงลบเสียทีเดียว แต่กระนั้นก็นำมาเป็นข้อสังวรให้ตนเองระมัดระวังในเรื่องเดียวกันคือทรัพย์สิ้นเงินตราม่าพระ ด้วยมีความเชื่อในคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสว่า **“เงินทองควรแก่ผู้ใด แม้กามคุณห้าก็ควรแก่ผู้นั้น กามคุณห้าควรแก่ผู้ใด แม้เงินทองก็ควรแก่ผู้นั้น”**

ดังนั้น อาตมาจึงยินดีพอใจกับความจน โดยส่วนตัวไม่มีเงินเลยแม้สักบาทเดียวตามพระธรรมวินัย โดยส่วนรวมในองค์กรที่ทำงานอยู่ก็พยายามหลีกเลี่ยงการหาเงินเข้ามาสะสมให้มากมายนอกด้วย เห็นโทษเห็นทุกข์ของการมีเงินแม้ไม่เป็นของส่วนตนก็ตาม ตั้งใจว่าจะไม่มีการเรียไรเรียรดเพื่อให้มีเงินมาทำงานเผยแผ่พระพุทธศาสนา

เพราะจะเป็นผลเสียมากกว่าผลได้ มีเจตนาธรรมว่าจะรักษาปฏิบัติแห่งความยากจน เพราะอยากจนให้มากที่สุด เช่นเดียวกับศีลหลักสามข้อของนักบวชคริสต์ที่ว่า ๑. ความบริสุทธิ์ ๒. ความยากจน ๓. ความนบนอบ ช่างสอดคล้องกับแนวทางของนักบวชพุทธเสียนี้กระไร “เงินเป็นอสรพิษสำหรับพระ”

ไม่ใช่แต่พระสงฆ์เท่านั้นที่ควรระมัดระวังเรื่องเงิน ขรราวาสญาติโยมทั้งหลายก็ต้องระมัดระวังลั้งวรให้จงหนักยิ่งนักการเมืองด้วยแล้วยังต้องถือเป็นเรื่องสำคัญมากทีเดียวเพราะเงินย่อมนำความเสียหายเลวร้ายอย่างไม่ปราณีปราศรัยมาสู่คนที่เป็นทาสาของเงิน ด้วยว่าเงินนั้นเป็นเหมือนอสรพิษ การรูดพิษงูออกมาทำเป็นเซรุ่มเพื่อรักษาคนถูกงูพิษกัด จึงเป็นความฉลาดของมนุษย์ การเสียสละเงินทำทานเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมก็ไม่ต่างอะไรกับการรูดพิษงูออกมาทำเป็นเซรุ่มแก้พิษงูนั้นแล

จดหมายฉบับต่อไปอาตมาจะตอบรับให้รวดเร็ว อย่างน้อยเดือนละหนึ่งฉบับ ทางหนังสือพิมพ์เราคิดอะไรได้กรุณานำลงพิมพ์ด้วย เว้นฉบับที่ผ่านมาเพราะอาตมาไม่ได้เขียนดังกล่าวแล้ว ขออนุโมทนาในกุศลธรรมฉันทะของผู้อาวุโส

ด้วยความยินดีและปรารถนาดีในความดีของคนดี

สมณะจันทเสฏฐโฐ

สมณะจันทเสฏฐโฐ (ท่านจันทร์)

๑๖ กันยายน ๒๕๕๓

กราบนมัสการพระคุณท่านสมณะจันทเสฏฐโฐที่เคารพ

ผมมีความปิติที่ได้รับลิขิตฉบับวันพุธที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๓ ของพระคุณ หลังจากทีห่างหายกันไปนาน และด้วยปริวิตกว่ามีเหตุปัจจัยให้เป็นไปไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งใน ๒ สถาน สถานหนึ่งนั้นอาจเป็นภยากติที่อาจกระทบถึงพระคุณ หากว่าติดต่อกับผม เหมือนกับมิตรหลายท่านที่กำลังประสบกันอยู่ อีกสถานหนึ่ง อาจเป็นเพราะพระคุณมีศาสนกิจมาก และจำเป็น แต่น้ำใจนั้นนึกอยู่ลึก ๆ ว่าน่าจะเป็นประการหลัง เพราะพระผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐเฉกพระอาจารย์นั้น ไทนเลยจะมีภยากติใดครอบงำได้ และการณ์ก็

เป็นไปดังคาด แม้ปานนั้นก็มีความปิติ ที่ได้ลั้มรสพระธรรมจากลิขิตของพระคุณ

นับว่าพระคุณยังโชคดียังมีคอมพิวเตอร์ใช้ถึง ๒ เครื่อง เครื่องหนึ่งเก่าชำรุดก็หยิบฉวยเอาอีกเครื่องหนึ่งมาใช้ได้ จะจัดว่าได้ใหม่ลิมเก่า หรือหลงลืมของเก่า มัวเมาของใหม่คงไม่ถนัดนัก และเมื่อทราบความนี้จากพระคุณแล้ว ก็ประหวัดถึงความในพระสูตรเรื่องความประหยัดของชาวพุทธ ที่ทรงแสดงเป็นปฐมบทไว้เกี่ยวกับการใช้จีวรของพระสงฆ์ ว่าเก่าแล้วก็ชุน ชุนแล้วก็ปะปะไม่ไหวแล้วก็ใช้ทำอย่างอื่น จนแม้ในที่สุดถึงขั้นสุดที่จะใช้สอยอย่างอื่นแล้วก็ใช้ผสมดินทำกุฏิวิหาร ซึ่งพิสดารยิ่งนัก นับว่าสอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างน่าอัศจรรย์ แต่เสียดาย

นักที่การสอนเรื่องนี้แทบไม่มีปรากฏ จึงทำให้อิทธิพลของความพึงเพื่อเทอเทียมในของใหม่สามารถรองรับกำลังคมไทยได้ อย่างกว้างขวางดังที่เป็นอยู่

ผมไม่ได้ไปออกรายการที่เอเอสทีวีมานานพอสมควรแล้ว มีผู้ถามกันมากเช่นเดียวกับพระองค์คุณว่าเป็นมาแต่เหตุอันใด ในชั้นนี้ขอกราบเรียนพระองค์คุณและฝากบอกถึงมวลมิตรทั้งหลายแต่เพียงว่าทำไมไม่ได้ไปนั้นเพราะไม่ได้รับเชิญ น้ำใจแท้ของผมไม่มีความซุนเคืองขัดข้องหรือขัดแย้งกับผู้ใดเลย มีแต่เมตตาที่แผ่ไปโดยหาประมาณมิได้เท่านั้น เหตุที่ตอบได้เท่านี้ก็เพราะเชื่อและปฏิบัติตามที่พระตถาคตเจ้าทรงสอนไว้ว่า ตถาคตมีปกติกล่าวแต่ความจริง กล่าวแต่สิ่งซึ่งเป็นประโยชน์ กล่าวด้วยปิยะวาจา กล่าวเป็นที่ต้องใจคน และกล่าวความตามกาล เมื่อครั้งที่พรรคไทยรักไทยเป็นรัฐบาล มีอำนาจมาก คราวนั้นผู้มีอำนาจในรัฐบาลได้เรียกผมไปต่อว่าต่อขานขอให้เลิกเขียนบทความในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ และให้เลิกคบหาคนนั้นคนนี้ แต่ผมไม่อาจฝืนใจตนทำตามความต้องการนั้นได้ เพราะถือคติในการคบมิตรมันคงอยู่ และไม่มีน้ำใจที่จะทิ้งมิตรสหายในยามยาก จึงเป็นเหตุให้ผมได้รับความเดือดร้อนเป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะผมคำนึงว่า หากยอมกระทำตามเช่นนั้นก็เท่ากับยอมตนเป็นบ่าวไพร่ **ไร้ซึ่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์** การคำนึงเช่นนั้นเคยเป็นมาอย่างไร ในวันนี้ก็ยังเป็นอยู่อย่างนั้น จึงขอพระองค์คุณได้ทราบความน้ำใจแท้ในประการนี้ด้วย

ผมได้รับเชิญไปออกรายการที่สถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม ช่อง ๑๓ สยามไท สัปดาห์ละครครั้งคือวันจันทร์ ตั้งแต่เวลา ๑๙.๓๐ - ๒๑.๓๐ น. เป็นรายการตอบคำถามที่ทางสถานีได้รับการสอบถามจากประชาชน ก็ตอบไป อธิบายไป แต่ก็พยายามให้อยู่ในกรอบที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสสอนไว้นั้น จึงไม่เคยที่จะกล่าวร้ายหรือด่าว่า

ผู้ใด หากจะติเตียนบ้างก็มุ่งที่การกระทำของผู้มีอำนาจที่เห็นว่าเป็นผลร้ายต่อบ้านเมืองและราษฎรดังที่**พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสสอนว่า ปิศาณเท ปิศาณหาระหัง นิคศาณเท นิคศาณหาระหัง คือให้ชมคนที่ควรชม ให้ชมหรือติเตียนคนที่ควรชมหรือควรติเตียน**

ส่วนการดำเนินงานของทางสถานีนั้น เท่าที่ดูพิธีกรหรือวิทยากรโดยทั่วไปก็หาได้สุดโต่งแต่ประการใด และเท่าที่เห็นส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องผู้ชมหรือผู้ฟังทางบ้านออกความคิดเห็น ซึ่งบางครั้งก็ดุดันก้าวร้าว หรือหยาบคายไปบ้างด้วยถ้อยคำจากใจที่ไร้มารยา บางคนก็ฉวยโอกาสด่าว่าคนอื่น แล้วปิดสายไปเลย เมื่อเป็นดังนี้จะกล่าวหาทางสถานีว่าสุดโต่งก็ย่อมกล่าวหาได้ แต่จะเป็นธรรมหรือไม่ ขอพระองค์คุณได้ตรองโดยธรรมเถิด ผมเองไม่มีสิทธิ์ ไม่มีเสียงที่จะไปแนะนำติติงอะไรได้ เพราะที่ไปออกรายการก็ในฐานะวิทยากรที่ได้รับเชิญ ซึ่งระยะหลังนี้เมื่อทางสถานีเห็นว่าผมมีเวลามาก จึงเชิญให้ไปออกรายการวันอาทิตย์อีกวันหนึ่ง ตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ - ๑๐.๐๐ น.

ในข้อที่พระองค์คุณชื่นชมนายกรัฐมนตรีนั้น ก็มิได้ต่างจากน้ำใจลึกซึ้งของผมเลย และเห็นสภาพตลอดจนข้อจำกัดทางการเมืองที่เป็นอยู่ว่าเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดดอกออกผลเช่นนั้น เพราะเหตุนี้ในบางครั้งก็มีเหตุร้ายแรง ถ้าหากพูดเป็นภาษาหมากรุกว่ามีตาคับขันเกิดขึ้นแล้ว ผมก็เป็นหนึ่งที่ช่วยบอกแต่มีตากลให้หลุดพ้นออกมาจากความคับขันนั้นได้ ความเมตตาและปรารภนาอันดีอันใดที่คนไทยพึงมีต่อผู้ที่ได้รับพระบรมราชโองการจากเจ้าเหนือหัวให้เป็นหัวหน้ารัฐบาล ความเมตตาและปรารภนาดีอันนั้นผมย่อมยืนยันต่อพระองค์คุณได้ว่าไม่เคยขาดตกบกพร่อง เป็นแต่เป็นเรื่องไม่สมควรมาเอ่ยอ้างโอ้อวดกันเท่านั้น

แต่ในขณะที่เดียวกันนั้นก็พึงรำลึกคำสอนของ

พระบรมศาสดาในเรื่องการเมือง การปกครอง ที่ทรงตรัสไว้ว่า ะโส อัสริยัง โลก อั้นแปลได้ว่า อำนาจย่อมเป็นใหญ่ในโลก อันอำนาจของนายกรัฐมนตรีนั่น เป็นอำนาจที่พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจอธิปไตยแทนปวงชน มอบหมายให้กระทำการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งนายกรัฐมนตรีก็น่าจะได้กล่าวคำสัตย์ต่อหน้าอาณานิคมประชาชาติทั้งปวง ดังที่พระองค์ทรงทำอยู่ ทั้งได้ถวายสัตย์เฉพาะพระพักตร์ของเจ้าเหนือหัวว่าจะทำการทั้งปวงด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีหมายเอาอาณาประโยชน์แก่ประเทศชาติแลราษฎรเป็นที่ตั้ง ความสัตย์ทั้งสองประการนี้แหละที่จะบังชี้ดีชั่วประการใด เพราะในพระศาสนานี้การดำรงมั่นคงในความสัตย์ การทำตามทีพูดด้วยความบริสุทธิ์ มุมานะบากบั่น ย่อมถือได้ว่าเป็นการกระทำกตัญญูกตเวทิตาต่อพระมหากษัตริย์และราษฎร นั้นแล้วจึงถือได้ว่าเป็นคนดี ดังพระพุทธภาษิตที่ว่า นิमितตั้งสาธูรูปานัง กตัญญูกตเวทิตา ซึ่งแปลว่าความกตัญญูกตเวทิตาเป็นเครื่องหมายของคนดี จึงวอนพระองค์ได้ใช้บรรทัดฐานที่พระบรมศาสดาทรงมอบไว้แก่ผองเราชาวพุทธ ในการตรวจสอบหรือวัดความดีชั่วของคนเถิด เพราะนี่คือความถูกต้องเที่ยงแท้ที่ทรงยืนยันไว้ว่าจะไม่ผันแปรไม่ว่าในกาลไหน ๆ เทียงตรงยิ่งกว่าการประเมินโดยถืออารมณ์ความรู้สึก หรือความใกล้ชิด หรือเพราะฐานะหรือพันธะใดๆ ก็จะทำให้การมองความดีชั่วกระจ่าง มีความสว่างเกิดขึ้นในใจ สามารถชี้ถูก ชี้ผิด แนะนำให้ออกจากความประมาทพลาดผิดได้ เพราะเมื่อใดที่อคติครอบงำเสียแล้ว สติปัญญา ย่อมถูกบดบังไปด้วย เมื่อนั้นผิดชอบชั่วดีย่อมไม่กระจ่าง เมื่อไม่กระจ่างแล้ว โทษเลยจะเป็นประโยชน์ช่วยเหลือนายกรัฐมนตรีก่อนฝ่าความยากลำบากไปสู่ความถูกต้องได้เล่า

ในมงคลสูตรประการแรก พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสสอนว่าอย่าคบคนพาล ข้อต่อมาอีก

สอนว่าให้**คบบัณฑิต** จึงเป็นที่มาของการประเมินคุณค่าคนอีกสถานหนึ่งว่าจะดูว่าใครเป็นใคร ก็ให้ดูว่าเขาคบหรือเสวนาอยู่กับใคร เพราะเป็นไปได้ที่ผู้บริสุทธิ์หรือคนดีจะคลุกคลีเสวนาอยู่กับหมู่มโจรใจพาลสันดานหยาบ ชนเหล่าใดที่เสพเสวนาเป็นอาจึณอยู่กับโจรใจพาลสันดานหยาบถึงแม้รูปกายและการศึกษาจะสูงส่งปานใด ก็ย่อมถูกตั้งข้อสงสัยได้ว่าเป็นวิญญูชนแท้หรือไม่ เพราะเหตุนี้จึงตำหนิติเตียนคนทั้งปวงที่ขุ่นเคืองและแคลงใจนายกรัฐมนตรียิ่งได้

เมื่อ ๑๙ กันยายน ๒๕๕๙ คปค.ได้ทำรัฐประหารโดยระบอบสาเหตุ ๔ ประการ และเหตุ ๔ ประการ นั้นย่อมถือได้ว่าเป็นเหตุ เป็นปัจจัยของวิกฤตและความเสื่อมเสียของบ้านเมือง เป็นเรื่องสมควรได้รับการแก้ไข แต่ในวันนี้ผู้มีใจสว่างอย่างพระคุณก็ย่อมเห็นความจริงกระจ่างชัดว่าเหตุปัจจัยทั้ง ๔ ประการนั้นยังคงดำรงอยู่หรือไม่ และมากหรือน้อยกว่าเดิม ทั้งยังมีเหตุปัจจัยอย่างอื่นเพิ่มเติมอีกหรือไม่ เหล่านี้เป็นการใหญ่ของแผ่นดิน อันควรที่จะได้รับการพิจารณาแสวงหาความจริงให้กระจ่าง ก็จะเป็นทางที่จะแนะนำหรือตักเตือนให้เกิดประโยชน์ได้ หากไม่แล้วก็จะพากันลุ่มหลงตั้งตรงไปในวิกฤตที่หนักหน่วงยิ่งขึ้น

ในข้อที่พระคุณกล่าวเรื่องการเมืองพระศาสนานั้น ผมเห็นด้วยทุกประการว่าเจ้ากูในวันนี้ เห็นห่างไกลออกไปจากพระธรรมวินัยในพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นอันมาก การศึกษาและปฏิบัติเพื่อความกระจ่างแจ้งในพระธรรมที่ทรงแสดงไว้ก็ดี ความซื่อตรงมั่นคงในพระวินัยที่ทรงบัญญัติไว้ก็ดี มีปรากฏให้เห็นน้อยมาก จึงมีเหตุให้ชาวบ้านตำหนิติเตียนและหลงผิดตามไปเป็นอันมาก อย่างเช่นการเรียโรทรัพยเพื่อสร้างถาวรวัตถุต่าง ๆ ก็เป็นที่รู้กันดีว่าเป็นสิ่งต้องห้ามตามพระวินัย แต่ก็ยังทำกันอย่างแพร่หลาย กระทั่งถือเอาผลงานการก่อสร้างมาวางเป็นมาตรฐานในการขอสมณศักดิ์

ซึ่งเท่ากับเป็นการส่งเสริมการลวงพระวินัยนั่นเอง จึงเป็นเหตุให้มี การลวงพระวินัยกันเป็นอันมาก ทั้งทำให้เป้าหมายในการประพฤติพรหมจรรย์ ผันแปรไป แทนที่จะถือเอาความดับทุกข์เป็น ที่หมายปลายทาง กลับหมายปองเอาสมณศักดิ์ และอำนาจเป็นที่ตั้ง

ก็แลเมื่อมีการแสวงหาทรัพย์เงินทองก็ย่อม เป็นที่หมายปองของผู้ประสงค์เงินทองเช่นเดียวกัน เหตุนี้คนศรัทธาแห่งพรหมจรรย์จึงพากันเร่งเข้าหาจน ชักพาให้ลวงละเมิดพระวินัย ในข้อที่ร้ายแรง จน กระทั่งชาวพุทธเอือมระอาตาม ๆ กัน

พระวินัยนั้นทรงบัญญัติขึ้นเพื่อป้องกันสงฆ์ เพื่อความสุขแห่งสงฆ์ เพื่อความปรองดอง สามัคคีในสงฆ์ และคุ้มครองอันตรายทั้งปวง ต่าง กับศีลที่เป็นบาทฐานแห่งสมาธิและปัญญา จึงมี บทลงโทษตามพระวินัยตามหนักตามเบา แต่ เจ้ากุกำนวนมากไม่ได้คำนึงถึงตนเป็นใหญ่ใน การลวงรู้ความผิดตน กระทั่งสำคัญผิดคิดว่า ความลวงพระวินัยอันใด หากใครไม่รู้ก็ไม่ใช่ ความผิด ซึ่งวิปริตแปรปรวนไปเป็นอันมาก ดัง นั้นเมื่อมีการลวงละเมิดพระวินัยซึ่งเป็นกรรม อย่างหนึ่งแล้ว การจะหลีกเลี่ยงไปจากวิบาก กรรมนั้นย่อมไม่ใช่วิสัยจะเป็นไปได้เลย

พระผู้มีพระภาคเจ้ามิได้ตรัสสอนให้ชาวพุทธ ยากจน และความยากจนไม่ใช่เป้าหมายของ คำสอนในพระศาสนา นี้ การเน้นความยากจน เป็นมิจฉาทิฐิวาสนาอย่างหนึ่ง สิ่งที่ได้ตรัสสอนเป็น อันมากก็คือเรื่องทุกข์และความดับทุกข์ โดยใน วิถีดำเนินนั้นความสันโดษ หรือความพอเพียง ความรู้จักประมาณและความมีเหตุมีผลเป็นธรรม ข้อสำคัญ ธรรมประการนี้แล้วคือหัวใจของ หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขออาราธนาพระคุณได้ช่วย แสดงธรรมประการนี้ให้แก่เพื่อนพ้องพี่น้องไทย

ด้วยเถิด

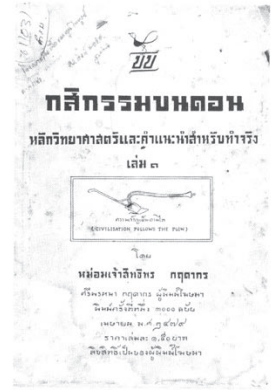
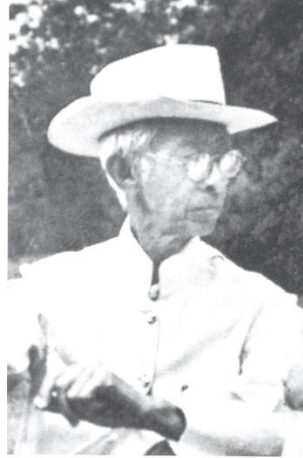
เงินก็เช่นเดียวกัน หากใช้เป็นอสรพิษแต่ ประการใดไม่ มีฐานะเป็นแค่ปัจจัยอย่างหนึ่งที่มี ปัญญาสามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ประดุจตั้ง เครื่องมือหรือลิวขวานที่ใช้ทำการตามหน้าที่ได้ แต่ถ้ามือใดไปยึดถือเป็นสรณะ เป็นเป้าหมาย หรือหวังเอาเป็นผลในการประพฤติพรหมจรรย์แล้ว การนั้นย่อมเป็นมิจฉาทิฐิและไม่เป็นประโยชน์ใด ๆ เลย ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ไม่ควรปฏิเสธเรื่อง เงินทอง แต่ต้องไม่ติดยึดหรือถือเอาเงินทองเป็น สรณะเป้าหมายของชีวิตหรือในการประพฤติ พรหมจรรย์ โดยในส่วนของสมณะนั้นพระ ผู้มีพระภาคเจ้าทรงวางแบบอย่างไว้เป็นที่ ประจักษ์ชัด ให้ถือครองแต่แค่นี้ไตรจีวร ซึ่งเพียงพอ ต่อการคุ้มครองป้องกันตนให้พ้นจากความหนาวร้อน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลายได้ ทรงสรรเสริญว่า ทำให้ชีวิตนี้เบาเหมือนดั่งนกที่มีปีก ขน และหาง ก็สามารถบินไปในอากาศอันไร้พรมแดนได้

ขณะนี้บรรดามหาเศรษฐีชาวอเมริกันพากัน ร่วมมรณรังค์ให้บรรดาเศรษฐีทั้งหลายร่วมกัน บริจาคเงินเพื่อประโยชน์สาธารณะ และมีมหา เศรษฐีเข้าร่วมเป็นอันมาก บางคนบริจาคถึง ครึ่งหนึ่งของทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ นับว่าเป็นเรื่อง น่าสนใจ เพราะเมื่อใดที่เศรษฐีรู้จักสิ่งทีเรียกว่า จาคะและปฏิบัติในธรรมเรื่องจาคะนี้ได้แล้ว ย่อมนับว่าได้เข้าสู่กระแสแห่งอนุปปพิทกกา ซึ่งเป็นธรรมสำคัญมากในพระศาสนา นี้ ดังที่ ประจักษ์แล้วว่าอุบาลก อุบาลิกาจำนวนมากได้ บรรลุธรรมขั้นสูงหลังจากที่พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรง แสดงอนุปปพิทกกาแล้ว ดังนั้นการมรณรังค์ ของมหาเศรษฐีอเมริกันที่กำลังเป็นข่าวครึกโครม อยู่ในขณะนี้ จึงน่าที่จะนำมามรณรังค์ในบ้านเมือง ของเรา ก็จักเป็นประโยชน์มาก

กราบนมัสการด้วยความเคารพ

นายไพศาล พิษมงคล

๒

ชีวิตการต่อสู้

ของ **ม.จ.สิทธิพร กฤดากร**

เพื่อรักษาความเป็นประชาธิปไตยให้แก่พื้นฐานเกษตรกรไทย

● ระพี สาคริก

หลังจากนั้นฝ่ายที่ยกกำลังเข้ามาก็ได้ประกาศ
ทยอมแพ้ ทำให้หัวหน้าใหญ่ถูกจับตัวส่งไป
กักขังอยู่ที่เกาะตะรุเตา ซึ่งขณะนั้นใช้เป็น
เกาะควบคุมนักโทษการเมืองเพราะไม่มีความ
สะดวกสบายอะไร นอกจากเป็นป่าเป็นเขา

การถูกควบคุมตัวของนักโทษการเมืองในครั้งนั้น
ได้รวมเอา ม.จ.สิทธิพร กฤดากร เข้าไปไว้ด้วย

หลายคนเชื่อว่าไม่มีทางหนี เพราะไม่มีท่าเรือ
แม้แต่เรือที่จะเข้าไปจอดเพื่อรับส่งคนและสินค้า
รวมทั้งมีปัญหาโรคภัยไข้เจ็บให้ทุกคนซึ่งไปอยู่ที่นั่น
ต้องเผชิญกับมันด้วย

ม.จ.สิทธิพร กฤดากรได้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจ ของพระองค์ท่าน

ช่วงนั้นมีข่าวลือที่เชื่อได้ถึงพฤติกรรมของนักโทษ
การเมืองที่พยายามหลบหนีออกมาจากเกาะตะรุเตา
ฉันได้ทราบจากรายงานว่า ม.จ. สิทธิพร ระหว่างที่
ทรงประทับอยู่ที่นั่นได้ทรงเขียนบันทึกเหตุการณ์ที่
ประสบในชีวิตของพระองค์

ทั้ง ๆ ที่มีเพื่อนนักโทษหลายคนมาชวนให้
พระองค์ท่านหลบหนีจากความเลวร้ายแสนสาหัส
ของบรรยากาศที่นั่น แต่พระองค์ท่านก็ไม่ยอมหนี
พฤติกรรมดังกล่าวได้พิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์ใจอย่าง
น่าประทับใจ

พระองค์ท่านยังคงอยู่ต่อมาจนกระทั่งถึง
กำหนดปล่อยตัวเป็นอิสระ แสดงถึงความอดทนที่มี
อยู่ในจิตวิญญาณอันบริสุทธิ์

หลังจากได้รับการปล่อยตัวออกมาแล้ว พระ
องค์ท่านได้มาเปิดฟาร์มปลูกแตงโมที่เรียกกันว่า
“ฟาร์มบางเบิด” อยู่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ขณะนั้นชื่อ “แตงโมบางเบิด” ได้เข้าไปสู่ความนิยม
ชมชื่นของคนไทยอย่างกว้างขวาง ทำให้คนทั่วไป
รู้สึกถึงชื่อเสียงเรียงนามของแตงโมบางเบิด ดิกว่า
ฟาร์มบางเบิดเสียด้วยซ้ำ

ฉันได้มีโอกาสชมภาพถ่ายของม.จ. สิทธิพร
กฤดากร ในขณะทรงขับรถแทร็คเตอร์ไถไร่ ซึ่งมัน
เป็นภาพของการทำฟาร์มแบบฝรั่งชัด ๆ

ในช่วงนั้นใครจะรู้ว่า ม.จ.สิทธิพร กฤดากร

กำลังทรงคิดอะไรอยู่ในพระทัย

จากประสบการณ์ชีวิตของฉัน มันทำให้ฉันฉันทึ่งได้ว่า พระองค์ท่านคงกำลังคิดในเรื่องการลงทุนบนพื้นฐานทุนนิยม ถ้าจะกล่าวสรุปว่า **“การทำฟาร์มแบบฝรั่งบนพื้นฐานสังคมไทยนั้น มันคงไปได้ยาก นอกจากทำให้มีหนี้สินล้นพ้นตัว”**

จากเหตุดังกล่าว จึงทำให้พระองค์ท่านหวนกลับมาใช้ชีวิตเริ่มต้นทำฟาร์มบนพื้นฐานวัฒนธรรมไทย ดังจะกล่าวต่อไปนี้

จากภาพดังกล่าวเลยซึ่งถัดจากนั้นมาอีกช่วงหนึ่งฉันได้มีโอกาสเดินทางผ่านไปยังกิ่งอำเภอกันทรวิชัย ซึ่งขณะยังมีการตั้งบ้านเรือนของราษฎรชาวบ้านอยู่ไม่กี่หลัง มีเส้นทางเดินแบบเป็นตรอกแคบ ๆ บนพื้นดินปนทราย ที่เจาะลึกจากถนนสายหลักเข้าไปทางด้านทิศตะวันตกซึ่งก็ไม่ลึกมากนัก

และแล้วเราก็ได้พบกับบ้านไม้ชั้นเดียวใต้ถุนโปร่งซึ่งมีสองคนตายาย คนหนึ่งเป็นผู้ชายที่มีพระนามว่า ม.จ.สิทธิพร กฤดากร ส่วนฝ่ายหญิงได้แก่หม่อมศรีพรหมา ผู้เป็นชายน่าพักอยู่ในบ้านหลังดังกล่าว

ฉันได้เห็นกับตาตัวเองว่า ม.จ.สิทธิพร ทรงสวมกางเกงขาก๊วยสั้นถึงหัวเข่า สวมเสื้อผ้าป่านคอกลมสีขาว ทรงใช้จอบพินดินอยู่กลางแจ้ง

ณ ช่วงนั้นเองที่ฉันได้มีโอกาสได้กราบทูลแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับพระองค์ท่านอย่างใกล้ชิดเกี่ยวกับการจัดการทำฟาร์มเกษตรของไทย

จากวันนั้นนับเป็นจุดเริ่มต้นของความคิดที่มีการเชื่อมโยงถึงกันระหว่างพระองค์ท่านกับตัวฉัน จนกระทั่งช่วงถัดมา ไม่ว่าใครจะไปเฝ้าพระองค์ท่าน พระองค์ท่านมักรับสั่งถามถึงฉันเสมอ

พระองค์ท่านทรงเป็นนักประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยม

ในช่วงนั้นกิตติศัพท์ของพระองค์ท่านที่มีความเด่นดัง จนเป็นที่ยอมรับของสังคมไทยก็คือ **“การต่อสู้เพื่อให้รัฐบาลยกเลิกค่าพรีเอมิยมข้าวให้แก่ชาวนาจนกระทั่งเป็นผลสำเร็จ”**

นอกจากนั้นแล้ว ฉันยังได้เห็นภาพความเพียรพยายามที่พระองค์ทรงใช้ชีวิตประทับอยู่ท่ามกลาง

กลุ่มชาวนาไทยเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาพที่ฉันเห็น มักจะปรากฏอยู่ที่ศาลาเก่าๆ หน้าโรงงานทอผ้า **“โฆมพัลลภ”** บางวันฉันผ่านไปทางนั้นก็ยังคงแวะเข้าไปนั่งฟังการสนทนา ระหว่างพระองค์ท่านกับกลุ่มชาวนาไทย

จึงได้ทราบว่าพระองค์ท่านมีความเพียรพยายามที่จะสร้างโรงสีข้าวขนาดเล็ก ที่มีชาวนาเป็นเจ้าของ ในช่วงนั้นถ้าใครนั่งรถไปตามถนนพหลโยธิน ผ่านขึ้นไปทางเหนือไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก จะพบกับป้ายโรงสีริมถนนที่เขียนเอาไว้ว่า **“โรงสีข้าวเล็กสว่างสุริย์”** ซึ่งหมายความว่าคุณสว่างได้เพียรพยายามที่จะประดิษฐ์โรงสีข้าวขนาดเล็ก ส่วนคุณสุริย์นั้นเป็นลูกสาวของคุณสว่างและเป็นกำลังสำคัญในการติดต่องานถวาย ม.จ.สิทธิพร โดยเฉพาะกับการต่อสู้กับลัทธิทุนนิยม

เรื่องนี้สรุปได้ว่ากาลเวลาที่ผ่านพ้นมาจากปีพ.ศ. ๒๔๗๕ ซึ่ง ม.จ.สิทธิพร กฤดากรและคณะลุกขึ้นมาต่อสู้กับกลุ่มบุคคลที่เรียกตัวเองว่า **“คณะราษฎร”** ซึ่งมีจำนวนไม่ถึงสามร้อยคน และถูกฝ่ายรัฐบาลกล่าวหาว่า **“เจ้าเสียอำนาจ”** แท้จริงแล้วควรจะสรุปได้ว่า สิ่งที่ถูกกล่าวมาเป็นการพิสูจน์ความจริงได้ว่า **“ไม่ใช่เพราะเจ้าเสียอำนาจ แต่เพราะคณะเจ้าเห็นว่าการใช้กำลังปล้นราชบัลลังก์ในครั้งนั้นเป็นการไม่บังควร เพราะชาวไร่ชาวนายังขาดความพร้อมที่จะเป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”**

แม้อนุสาวรีย์ที่รัฐบาลสร้างขึ้นที่สี่แยกหลักสี่บนถนนพหลโยธิน ซึ่งเคยถูกขนานนามว่าเป็น **“อนุสาวรีย์ปราบกบฏ”** ต่อมาภายหลังก็ถูกให้เปลี่ยนชื่อเป็น **“อนุสาวรีย์พิทักษ์รัฐธรรมนูญ”**

สิ่งที่ถูกกล่าวมาแล้วทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องราวของ ม.จ.สิทธิพร กฤดากร เท่าที่ฉันจำได้เราก็สามารถสรุปลงได้ ณ บัดนี้ว่า ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ นั้น มีกลุ่มบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ ที่พยายามใช้ชื่อตัวเองว่า **“คณะราษฎร”** เข้าไปทำการปล้นราชบัลลังก์ โดยอ้างว่าต้องการประชาธิปไตยนั้น มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นความจริง ซึ่งเราแต่ละคนสามารถพิสูจน์ได้

๒ กรกฎาคม ๒๕๕๑

คัมภีร์ฝ่ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

● โรคต่าง ๆ ที่สืบเนื่องมาจาก
ตำแหน่งคลาดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

ตอนที่ ๑๐

๒. หลังส่วนบน ไหล่ และต้นแขน

กล้ามเนื้ออกสะบัก

กายวิภาค เกาะจากกระดูกคอท่อนที่ ๑-๔ ถึง
มุมบนด้านในของสะบัก

หน้าที่ ยกสะบักหรือไหล่ขึ้น

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดมุมล่าง
ก้านคอ คอแข็ง ปวดมากเวลาหมุนคอไปด้านที่มี
อาการรุนแรง จะปวดตลอด ร้าวไปขอบด้านใน
สะบัก และหลังหัวไหล่

การตรวจหาจุดปวด ผู้ตรวจยืนข้างหลัง ใช้
๔ นิ้วมือจับกล้ามเนื้อที่บ่า ปลายนิ้วชี้อยู่ตรง
มุมคอ จะถูกกับกล้ามเนื้อมัดนี้ ถ้ากดค้างจะมี
อาการปวดร้าว

การยืดกล้ามเนื้อ ผู้ป่วยนั่งบนเก้าอี้ มือข้าง
ที่มีอาการเกาะยึดเก้าอี้ไว้ เพื่อป้องกันการเคลื่อนไหว
ของสะบัก แล้วหันศีรษะไปด้านตรงข้าม ผู้ช่วย
ยืนข้างหลังมือหนึ่งอ้อมไปจับขมับ ดันศีรษะให้หัน
ไปด้านตรงข้ามที่มีอาการ พร้อมกับดันไปด้าน
หน้าด้วย

ปัจจัยเสริม การนั่งพิมพ์ดีดนาน ๆ การนอน
ในท่าที่เงยศีรษะมากเกินไป การนอนหลับในท่าที่
คอพับไปด้านใดด้านหนึ่ง การที่กล้ามเนื้อถูกใช้
งานมากเกินไป เช่น การเล่นเทนนิส หรือ การ
ว่ายน้ำอย่างหักโหม การใช้ไม้เท้าที่ยาวเกินไป
ความเครียดด้านจิตใจ

กล้ามเนื้อสะแลลิน (Scalene)

กายวิภาค มี ๓ มัด คือ

๑. มัดหน้า ๒. มัดกลาง ๓. มัดหลัง

เกาะจากปุ่มกระดูกคอท่อนที่ ๑ ถึง ๗ (C 1- T 7) ปลายล่างเกาะที่ซีโครงซี่ที่ ๑ ยกเว้นมัดหลังเกาะซี่ที่ ๒

หน้าที่ ยกซีโครงช่วยหายใจเข้า ตรึงกระดูกต้นคอไม่ให้เคลื่อนไปด้านหลัง

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวไปหน้าอก ขอบด้านในสะบัก ไปไหล่ ต้นแขนหน้าหลัง แขนท่อนล่างด้านนอก หลังนิ้ว หัวแม่มือและนิ้วชี้

การตรวจหาจุดปวด วาง ๔ นิ้วมือบนกล้ามเนื้อต้นคอ ที่ป่า ปลายนิ้วชี้จะอยู่ที่กล้ามเนื้อยกสะบัก ให้ขยับปลายนิ้วชี้เข้าไปอีกหน่อย (กดแล้วให้สุดลมหายใจเข้าแรง ๆ จะรู้สึกวักกล้ามเนื้อหดตัว) กดคาไว้ประมาณ ๒๕ วินาที จะมีอาการปวดร้าว

การยืดกล้ามเนื้อ การยืด ‘มัดหน้า’ ยืดหัวไหล่ไม่ให้เคลื่อน ผู้ป่วยต้องหันหน้าไปยังด้านตรงกันข้าม อีกมืออ้อมศีรษะไปจับที่ขมับเพื่อใส่แรงดันที่ศีรษะไปในทิศทางด้านหลังและด้านข้าง ‘มัดกลาง’ ให้เอียงคอสุด ๆ ไปทางไหล่ด้านตรงข้าม ‘มัดหลัง’ อยู่ในท่าศีรษะตรง แล้วใช้แรงดันไปในทิศทางด้านหน้าและด้านข้าง

ปัจจัยเสริม การดึง หัว ลาก หรือยกของหนักเกินไป การไอเรื้อรัง หอบหืด ภาวะไหล่เอียง

กล้ามเนื้อสันสะบัก (Supraspinatus)

กายวิภาค เกาะในแอ่งสะบักไปที่ปุ่มกระดูกต้นแขน

หน้าที่ กางไหล่ และหมุนออกนอกเล็กน้อย และช่วยยึดกระดูกต้นแขนให้อยู่ในเบ้าขณะกางแขน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดลึก ๆ ด้านข้างหัวไหล่ ร้าวไปต้นแขน คอก และปลายแขนด้านนอก ไพล่หลังมือแตะไม่ถึงสะบัก

การตรวจหาจุดปวด ใช้นิ้วคลำขวางกล้ามเนื้ออกค่างไว้สักครู่ จะปวดร้าวไปที่แขนด้านหลัง จนถึงสะบักอีกข้าง

ปัจจัยเสริม หัวของหนักหรือนาน ยกของขึ้นสูงระดับไหล่ หรือมากกว่าในท่ากางแขน

กล้ามเนื้อคลุมสะบักหลัง (infraspinatus)

กายวิภาค เกาะแอ่งใต้สันสะบักไปที่ปุ่มกระดูกต้นแขน

หน้าที่ แบะไหล่ ออก และยึดหัวกระดูกต้นแขนให้กระชับขณะเคลื่อนไหวและไหล่

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดลึก ๆ ด้านหน้าไหล่ และบริเวณข้อไหล่เอว ปวดลงแขนด้านหน้าและข้างของต้นแขน ปลายแขน และปลายนิ้ว

การตรวจหาจุดปวด ใช้นิ้วกดตำแหน่งจุดปวด ในแนวขวางกล้ามเนื้อไว้สักครู่ จะปวดร้าวลงแขนด้านหน้า จะตรวจได้ง่ายขึ้น ถ้าให้ผู้ป่วยเอื้อมมือไปจับหัวไหล่ด้านตรงข้ามโดยข้อศอกอยู่ด้านหน้า

การยืดกล้ามเนื้อ กระทำเหมือนการยืดกล้ามเนื้อสันสะบัก

ปัจจัยเสริม เอื้อมมือไปหยิบของข้างหลัง การเลี้ยวรถเทนนิส และการหวดแรง ๆ แต่พลาด การนอนตะแคงที่ไม่มีหมอนรองแขนที่มีอาการ

กล้ามเนื้อสี่ข้าง (Lastissimus Dorsi)

กายวิภาค เกาะจากกระดูกต้นแขนด้านล่างถึงกระดูกหลัง T6 – L5 กระเบนเหน็บ หัวตะคอก และซีโครงซี่ที่ ๙ – ๑๒

หน้าที่ เหยียด หุบ และบิดเข้าในของหัวไหล่ (ท่าว่ายน้ำฟรีสไตล์) กดกระดูกสะบัก

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวมุมล่างของสะบัก ปวดบ่อย ๆ ที่บริเวณซอกรักแร้ อาจกระจายถึงหัวไหล่ ท้องแขน ตั้งแต่ต้นแขนถึงปลายนิ้วก้อย และนิ้วนาง

การตรวจหาจุดปวด ให้หนีบ หรือหยิบ

กล้ามเนื้อที่เป็นจุดปวดบริเวณใต้รักแร้จะร้าวไปมูม
ล่างสะบัก

การยืดกล้ามเนื้อ ทำได้เองโดยงอศอก
ยกต้นแขนขึ้นแนบหู แล้วงอศอกเอามือจับตะ
หลัง ใช้มืออีกข้างมาดึงศอกเพื่อช่วยเสริมแรงยืด
นอนตะแคงเอาด้านที่จะยืดอยู่บน จัดทำให้
ผู้ป่วยเอื้อมมือไปหลังศีรษะ แล้วให้ผู้ป่วยใช้แรง
ช่วยดันต่อที่ข้อศอก

ถ้าจะยืดโยกกล้ามเนื้อส่วนบน ซึ่งเรียงตัวใน
แนวขนานพื้น ต้องจัดตำแหน่งต้นแขนไว้ด้าน
หน้าของหน้าอก แล้วให้ผู้ป่วยค่อย ๆ ดันที่ข้อ
ศอกไปยังด้านตรงกันข้าม

ปัจจัยเสริม ยกของหนักในท่าเหยียดแขนไป
ข้างหน้า การยืดแขนไปดึงของหนักจากบนลงล่าง
บ่อยไม่นาน ๆ การถอนต้นไม้ต้นหญ้าที่เหนียว ๆ นาน ๆ

กล้ามเนื้อแอ่นอก (Rhomboides)

กายวิภาค อยู่ใต้กล้ามเนื้อมัดกลางของ
Trapezius มี ๒ มัด คือ

๑. มัดเล็ก (minor) เกาะกระดูก C7-T1 กับ
ขอบสะบักในด้านบน

๒. มัดใหญ่ (Major) เกาะกระดูก T2-T5
กับขอบสะบักในส่วนที่ต่ำลงมาจากมัดเล็ก

หน้าที่ แอ่นอกดึงสะบักเข้าหากัน และหมุน
สะบักเอียงลงล่าง

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดใกล้ขอบ
สะบักใน อาจจะมาถึงบริเวณกล้ามเนื้อสะบัก

การตรวจหาจุดปวด กดจุดเจ็บในทำนั่งก้ม
ตัวห้อยแขน หรือนอนคว่ำมือโพล่หลังที่บริเวณ
กระเบนเหน็บ

การยืดกล้ามเนื้อ ผู้ป่วยนั่งก้ม และโน้มตัวไป
ข้างหน้าห้อยแขน มีคนช่วยดึงแขน หรือศอก
อ้อมหน้าอกไปยังข้าง หรือช่วยดันกระดูกสะบัก
ออกไปทางด้านข้างของลำตัว

ปัจจัยเสริม นั่งท่าไหลศีรษะโน้มไปด้านหน้า
มากเกินไป ถือของในท่าแขนกางเป็นเวลานาน

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำกรอง กรองคำ

ความรัก...ลีลัม

ลีเซียว ทาปผินป่า

ลีฟ้า ทาแผ่นดินน้ำ

ลีเทา ปุยเมฆถาม

ฟ้าลีคราม...รุ้งสีอะไร

ชมพู่ คู่บัวบาน

ทานตะวัน เหลืองสดใส

บานเย็น เย็นฉ่ำใจ

ม่วงหลากหลาย...ตะแบกบาน

กุหลาบ อาบสีแดง

รักร้อนแรง แห่งตำนาน

มะลิ ร่วมขั้วบาน

ปักลิษา...กลางดวงใจ

ลีลัม ผสมลี

เหลืองแดงนี้ พี่น้องไทย

ฆ่าฟัน กันทำไม

สร้างลีใหม่...ไว้มลทิน

● ขุนน้ำ เจริญชรา

๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๓

สัญญาอันตราย ว่าใกล้กลียุค
 เพราะผู้นำไม่สามารถแยกถูกผิด
 ไม่สามารถคุ้มครองคนดี
 ควบคุมคนชั่วได้

สัญญาอันตรายของชาติ !

ยุ คนี้ เขาว่าใกล้กลียุคเข้าไปเต็มทีแล้ว
 คำกล่าวนี้ดูท่าจะใกล้ความจริงเข้าไปทุกที
 ก็ดูจากบ้านเมืองทุกวันนี้ไม่ค่อยสงบเหมือน
 แต่ก่อน

เพราะอะไรหรือ ?

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **สิ่งทั้งหลายทั้งปวง
 ย่อมเกิดแต่เหตุ**

ผมพิจารณาดูแล้ว ก็เห็นอยู่เหตุหนึ่งที่ปรากฏ
 ชัด ๆ ในสังคม ก็คือ คนดีถูกกลั่นแกล้ง ไม่ได้รับ
 ความคุ้มครองจากรัฐ

ที่ชัด ๆ ก็คือ คนที่ชี้เบาะแสผู้กระทำความผิด
 กลับถูกตำรวจจับ หรือตั้งข้อหาว่าเป็นผู้ผิด เป็น
 ผู้หมิ่นสถาบัน เป็นผู้ก่อการร้าย !

ดังเช่นกรณีคุณสนธิ ลิ้มทองกุล ชี้ว่า ดา
 ตอร์ปิโด คือผู้หมิ่นสถาบัน ซึ่งศาลก็ลงโทษผู้หมิ่น
 สถาบันนั้น แต่คุณสนธิ กลับถูกตำรวจตั้งข้อหา
 ว่าหมิ่นสถาบัน หลังจากตำรวจจับ ดา ตอร์ปิโด
 แล้วไม่นาน ซึ่งก่อนหน้านี้ตำรวจก็ไม่มีแววจะ
 ดำเนินคดีกับ ดา ตอร์ปิโด จนกระทั่งคุณสนธิ
 ดึงตำรวจ บนเวทีพันธมิตร ฯ ตำรวจจึงได้รับไป
 ดำเนินคดีกับ ดา ตอร์ปิโด เพราะมีหลักฐาน
 ชัดเจนจากคุณสนธิ ที่นำมาเปิดเผย แต่คุณสนธิ
 กลับถูกจับด้วย เพราะเปิดเผยมากเกินไป !?

หรืออย่างคุณพงษ์พัฒน์ ดารานักร้องที่ขึ้นไป
 รับรางวัล แล้วกล่าวเทิดทูนสถาบัน จนคนทั่วไป
 ในประเทศซาบซึ้ง แต่กลับถูกตำรวจจับแจ้ง
 ข้อกล่าวหาว่าหมิ่นสถาบัน ! แต่พอถูกสั่งคุม

วิพากษ์วิจารณ์ถึงความบ่อนั่นในวิจารณ์ของ
 ตำรวจที่แจ้งข้อกล่าวหา ก็ทำให้ตำรวจใหญ่นายนั้น
 ไม่ทำสิ่งที่ประดุจตั้งการกระทำของคนปัญญา
 อ่อนน้อม

หรือกรณีแกนนำและกลุ่ม พธม. ประท้วงไล่
 รัฐบาล ที่มีผู้นำชั่วกระทำความผิดกฎหมาย ถึงขนาด
 ขยายชาติชายแผ่นดิน จนรัฐบาลนายก ฯ อภิสิทธิ์
 ต้องตามจับตัวในความผิดที่เป็นผู้ก่อการร้าย
 เผาบ้านเผาเมือง ล้มล้างการปกครองของชาติ
 ที่มีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุขในระบอบ
 ประชาธิปไตยแบบไทย แต่โดนเหล่าแกนนำและ
 กลุ่ม พธม. ๗๙ คน จึงถูกตำรวจตั้งข้อหาเป็น
 ผู้ก่อการร้ายด้วย

**นี่แหละ คือสัญญาอันตราย ว่าใกล้กลียุค
 เพราะผู้นำไม่สามารถแยกถูกผิด ไม่สามารถ
 คุ้มครองคนดี ควบคุมคนชั่วได้**

☐

บทความพิเศษ

● ทศพล นรทัศน์

thossaphol@ictforall.org

● ภาพ imagmecup.epohcj.org

สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตยและธรรมาภิบาล

๑. บทนำ

สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล เป็นหลักที่เกื้อกูลซึ่งกันและกันในการปกครองประเทศให้มีความเจริญรุ่งเรือง ยิ่งมีการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากเท่าใด ก็จะทำให้ประเทศมีความเป็นประชาธิปไตยมากขึ้นเท่านั้น การสร้างธรรมาภิบาลก็เป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนให้ภาคประชาชนเข้ามามีบทบาท มีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอย่างเป็นรูปธรรมและสัมฤทธิ์ผล ก่อเกิดดุลยภาพและประสิทธิภาพตามวิธีการปกครองระบอบประชาธิปไตย หากธรรมาภิบาลหรือการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเกิดขึ้นใน

ทุกภาคส่วนแล้ว คักดีศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคล ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายของประเทศนั้น ๆ และ/หรือกฎหมายระหว่างประเทศอย่างแท้จริง ส่งผลให้คุณภาพชีวิตของพลเมืองดีขึ้น การพัฒนาประเทศในทุกมิติก็เป็นไปโดยง่าย เพราะพลเมืองมีคุณภาพ

๒. สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล

Dr. Faustina Pererira, Advocate of the Supreme Court of Bangladesh and Director of the Human Rights and Legal Services (HRLS), BRAC ได้แสดงปาฐกถาในเรื่องนี้ไว้

อย่างน่าสนใจว่าในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศได้มีบทบัญญัติเพื่อรับรองสิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาลเสมือนหนึ่งเส้นเลือดหลักที่คอยหล่อเลี้ยงให้การปกครองรัฐ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ หรือกล่าวให้เข้าใจโดยง่ายก็คือ ยิ่งรัฐมีสิ่งเหล่านี้มากเท่าไร ก็จะเป็นรัฐที่มีสุขภาพดี (Healthy State) มากเท่านั้น

สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล ถือเป็นสี่เสาหลักของโครงสร้างทางสังคมทุกระดับ โดยสามารถเปรียบเทียบได้กับโครงสร้างของโรงงาน ที่ประกอบด้วยแสงอาทิตย์ น้ำ ที่ดิน และอากาศ

สิทธิและเสรีภาพ ก็เปรียบเสมือน แสงอาทิตย์และอากาศ - เป็นสิ่งที่ไม่มิตัวตน เราสามารถเพียงมองเห็นและรู้สึกและเชื่อมั่นมีอยู่จริง ส่วนประชาธิปไตยและธรรมาภิบาล ก็เปรียบเสมือนดินและน้ำ เป็นสิ่งที่สามารถมองเห็นจับต้องและแสดงให้เห็นได้ อันเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้เราสามารถทำอะไรต่าง ๆ ภายใต้อสภาพแวดล้อมดังกล่าว ทรายเท่าที่ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

การที่จะเสริมสร้างสิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล ให้เติบโตอย่างมั่นคงนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่รองรับไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญ การปฏิบัติจริงให้เห็นเป็นรูปธรรมทั้งในกลุ่มผู้ปกครอง นักการเมือง ข้าราชการ พนักงานของรัฐและประชาชนทั่วไป การส่งเสริมประเด็นต่าง ๆ เหล่านี้ผ่านทางเว็บไซต์และสื่อต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

รัฐจะต้องฟังเสียงคนยากจนและผู้ด้อยโอกาสในสังคม กระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกในปัจจุบันทำให้สิทธิของประชาชนที่จะได้รับการยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น หรือสิทธิที่จะหลุดพ้นจากความยากจน เป็นสิ่งที่รัฐควรกระทำให้เกิดขึ้น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และกระบวนการยุติธรรม ซึ่งมีตัวอย่างความ

สำเร็จของอดีตประธานาธิบดี Mary Robinson ของไอร์แลนด์ ที่ชูเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นตัวนำในการดำเนินงานและบริหารประเทศ

ความยากจนนั้น เกิดจากความล้มเหลวของระบบการบริหารงานและการดำเนินนโยบายสาธารณะของรัฐ คนจนกลุ่มใหญ่ในประเทศกำลังพัฒนาจะไม่สามารถเข้าถึงหรือเข้าถึงได้น้อยไม่ว่าจะเป็นด้านความยุติธรรม สิทธิในสินทรัพย์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทำมาหากิน สิทธิด้านการศึกษา ทำให้ประชากรเหล่านี้มีทักษะและฝีมือแรงงานต่ำ ขาดโอกาสในการทำงานที่ดี มีรายได้สูง กลายเป็นปัญหาของสังคม เช่น ผู้ก่อคดีอาชญากรรม หรือความรุนแรงต่าง ๆ ส่งผลต่อคุณภาพของประชาธิปไตยของประเทศ กล่าวคือ เมื่อคนยังยากจนนักการเมืองก็ใช้เงินซื้อเสียงกับคนเหล่านี้ เพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมือง แล้วอ้างว่าตนเองมาจากการเลือกตั้งของประชาชน ดังนั้น การสร้างประชาธิปไตยที่แท้จริง ก็คือการสร้างความยุติธรรมให้เกิดขึ้นกับประชาชน เพื่อให้พวกเขาสามารถตัดสินใจในการเลือกตั้งโดยไม่ถูกชี้นำด้วยเงิน หรือการสัญญาว่าจะให้สิ่งตอบแทนของนักการเมือง

Ban Ki-moon เลขาธิการสหประชาชาติ ได้กล่าวว่า สหประชาชาติได้ดำเนินโครงการเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ซึ่งในปลายปี ค.ศ. ๒๐๐๙ พบว่าจากการดำเนินโครงการดังกล่าวสามารถช่วยให้ประชาชนกว่า ๔ ล้านคน หลุดพ้นจากความยากจน ช่วยให้ประชาชนสามารถเข้าถึงสิทธิต่าง ๆ ที่พวกเขาพึงได้รับจากรัฐ

จากประสบการณ์การดำเนินงานของ Human Rights and Legal Aid Services Programme ที่ BRAC ซึ่งเป็นองค์กร NGO ที่ใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งจะให้ความช่วยเหลือและคำปรึกษาแก่ประชาชนด้านกฎหมาย สิทธิ ประชาธิปไตย ธรรมาภิบาล และการเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคพลเมือง จากหลากหลายมุมมอง ข้อค้น

พบของเราคือการที่ต้องสร้างสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างสิทธิและความต้องการของพลเมือง เพราะหากประชาชนมีด้านใดด้านหนึ่งมากเกินไปก็จะไปส่งผลกระทบต่ออีกด้านจนอาจทำให้เกิดความวุ่นวายได้ ยกตัวอย่างเช่น ประชาชนตื่นตัวในการใช้สิทธิของตนเองอย่างมาก โดยไม่สนใจต่อสิทธิของคนอื่น หรือความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม เป็นต้น

เสาหลักในการลดความยากจนและสร้างโอกาสให้กับประชาชนทั้งในระดับประเทศ และระหว่างประเทศ ได้แก่ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม การใช้หลักนิติธรรม สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิด้านแรงงาน และสิทธิในการประกอบอาชีพ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะมีความเชื่อมโยงกัน การหลอมหลวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันก็จะเป็นพลังในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้ประสบความสำเร็จ

เสาหลักที่ ๑ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม และหลักนิติธรรม

ความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและการยึดหลักนิติธรรมในการสร้างความเป็นธรรมให้เกิดขึ้นแก่ประชาชนทุกคน หรือกล่าวให้เข้าใจโดยง่ายก็คือ บุคคลยอมเสมอภาคกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน จะต้องไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าจะบุคคลนั้นจะแตกต่างกันในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมือง สิ่งเหล่านี้ถือเป็นความสำคัญประการแรกที่ต้องสร้างให้เกิดขึ้นในสังคมที่ต้องการมีธรรมาภิบาลและประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

เสาหลักที่ ๒ สิทธิในทรัพย์สิน

สิทธิในการถือครองทรัพย์สินของบุคคล

หรือนิติบุคคล ถือเป็นสิทธิมนุษยชนประการหนึ่ง กล่าวคือสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน การสืบทอดมรดกย่อมได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย การเวนคืนอสังหาริมทรัพย์จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะกิจการของรัฐเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การได้มาซึ่งทรัพยากรธรรมชาติ การผังเมือง การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาการเกษตรหรือการอุตสาหกรรม การปฏิรูปที่ดิน การอนุรักษ์โบราณสถาน และแหล่งทางประวัติศาสตร์ หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น และต้องชดเชยค่าทดแทนที่เป็นธรรมภายในเวลาอันสมควรแก่เจ้าของ ตลอดจนผู้ทรงสิทธิบรรดาที่ได้รับความเสียหายจากการเวนคืนนั้น

ในบังคลาเทศนั้น ได้คุ้มครองสิทธินี้แก่ผู้ที่อาศัยในชุมชนแออัดด้วย เจตนาารมณ์ของสิทธิในทรัพย์สิน ก็เพื่อให้คนจนเกิดความมั่นใจว่าจะมีที่ดินในการประกอบอาชีพหรือพักอาศัยได้อย่างมั่นคง ส่วนประเทศไทยนั้น จะพบเสมอว่ากลุ่มนักการเมืองและพวกพ้องมักจะได้ประโยชน์จากการเวนคืนที่ดินเสมอ เพราะคนเหล่านี้ จะรู้ว่รัฐจะมีโครงการก่อสร้างใดที่จำเป็นต้องทำการเวนคืนที่ดินในท้องที่ใด ก็ได้ไปซื้อที่ดินจากผู้อาศัยในท้องที่นั้นมาในราคาที่ถูก เพื่อที่จะได้รับค่าชดเชยในราคาที่สูง หรือการเก็งกำไรที่ดินในพื้นที่ใกล้โครงการนั้น ถือเป็นการเอารัดเอาเปรียบคนจนในสังคมอีกประการหนึ่ง

เสาหลักที่ ๓ สิทธิในแรงงาน

คนยากจนส่วนใหญ่จะใช้เวลาส่วนมากในการดิ้นรนทำงานเพื่อความอยู่รอดของตนเอง แต่พวกเขาก็เป็นแรงงานที่ไร้ฝีมือ ทำให้มีคุณค่าต่ำไม่ถูกมองเป็นทุนมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ แม้จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับทักษะฝีมือแรงงาน แต่รัฐและทุกฝ่ายก็ไม่อาจปฏิเสธในการพัฒนาฝีมือแรงงานให้สูงขึ้น

แม้เขาเหล่านั้นจะเป็นคนยากจน รวมถึงสิทธิที่จะได้รับหลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน หลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นจากการทำงาน เพราะแรงงานที่มีฝีมือจะเป็นทุนมนุษย์ที่สำคัญต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เสาหลักที่ 4 สิทธิในการประกอบอาชีพ

บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการประกอบกิจการ หรือประกอบอาชีพและการแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมาย เฉพาะเพื่อประโยชน์ในการรักษาความมั่นคงของรัฐหรือเศรษฐกิจของประเทศ การคุ้มครองประชาชนในด้านสาธารณสุข โภคการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การจัดระเบียบการประกอบอาชีพ การคุ้มครองผู้บริโภค การผังเมือง การรักษาทรัพยากรธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อม สวัสดิภาพของประชาชน หรือเพื่อป้องกันการผูกขาด หรือขจัดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน

นอกจากนี้ สิทธิในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพก็เป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ไม่ว่าจะเป็นแหล่งเงินทุนขนาดเล็ก ขนาดกลาง หรือขนาดใหญ่ วิสาหกิจชุมชนในประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่จะดำเนินการโดยผู้หญิง ซึ่งมีสัดส่วนการจ้างงานที่สูงมาก ความสำเร็จหรือล้มเหลวของภาคเศรษฐกิจ บ่อยครั้งพบกับความแตกต่างระหว่างการเติบโตและภาวะหยุดชะงักทางเศรษฐกิจ ระหว่างการจ้างงานที่เพิ่มขึ้นกับภาวะไร้งานทำ และระหว่างความเข้มแข็งทางสังคมกับความอ่อนแอทางสังคม

ดังนั้น รัฐและทุกภาคส่วนจะต้องสร้างโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินของประชาชน โดยเฉพาะในกลุ่มคนยากจน เพราะเงินทุนนำไปสู่การสร้างอาชีพ การจ้างงาน การมีรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในที่สุด

ประชาธิปไตยเครื่องมือในการขับเคลื่อนสิทธิและเสรีภาพ

อดีตประธานาธิบดีนิวซีแลนด์, Mike Moore ได้ให้ทัศนะต่อประชาธิปไตยทำให้คนจนมีสิทธิ มีเสียงในทางสังคมมากขึ้น การทุจริตคอร์รัปชันมีน้อย ผู้นำมีการบริหารประเทศอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยโปร่งใส พลเมืองมีความตื่นตัวทางการเมือง สิทธิ เสรีภาพ และสื่อสารมวลชนที่มีเสรีภาพในการนำเสนอข่าว ตรวจสอบการทำงานของรัฐอย่างตรงไปตรงมา ประชาธิปไตยนั้นเป็นมากกว่าการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง แต่มันคือเสรีภาพ เฉกเช่นเดียวกับสิทธิมนุษยชน

ความยุติธรรมและสันติภาพ คือสิ่งที่ถูกเรียกร้องเสมอมาในหลาย ๆ ประเทศ แต่แต่ละประเทศก็มีรูปแบบของประชาธิปไตยที่แตกต่างกันไป จึงไม่มีรูปแบบของประชาธิปไตยที่ดีที่สุดเพียงรูปแบบเดียว หากแต่คนจนจะต้องมีสิทธิมีเสียงมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และกระจายอำนาจออกไปสู่ท้องถิ่น นี่คือหลักการสำคัญของประชาธิปไตยในทุกรูปแบบ ประชาธิปไตยที่เข้มแข็งจะต้องประกอบด้วยสิทธิ เสรีภาพ และธรรมาภิบาล

ในประเทศไทย แม้จะมีจุดยืนที่เข้มแข็งด้านประชาธิปไตย ซึ่งเป็นที่ประจักษ์จากการยับยั้งในการชุมนุมทางการเมืองของกลุ่มต่าง ๆ ในห้วงเวลาที่ผ่านมา หากมองในระดับประเทศแล้ว สิทธิ เสรีภาพ และความโปร่งใสของภาครัฐเป็นสิ่งที่ต้องผลักดันให้บรรลุผลในภูมิภาคเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และขยายออกไปถึงภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกและระดับโลก ผ่านกลไกต่าง ๆ มิใช่เพียงด้านศาล หรือคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนเท่านั้น ตลอด ๓ ทศวรรษที่ผ่านมา ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ได้มีการเสวนาถึงความเป็นไปได้ถึงการจัดตั้งคณะกรรมการ หรือศาลด้านสิทธิมนุษยชนในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ซึ่งมีหัวข้อสนทนาที่หลากหลาย เช่น อาวุธนิวเคลียร์ สิทธิสตรี ชนพื้นเมือง การปลดปล่อยเอกราช การพัฒนา โลกาภิวัตน์

และกฎระเบียบด้านการค้า แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการเคลื่อนไหวที่จริงนักสำหรับเรื่องนี้ให้เห็นผลเป็นรูปธรรม

ในโลกแห่งความเป็นจริงมนุษย์เราอาศัยอยู่ในโลกแห่งความแตกต่างและหลากหลาย ทั้งด้านศาสนา ตลาดการค้า ระบบเศรษฐกิจ การเมือง แต่เราก็มีจุดร่วมกันที่เป็นลัทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคนบนโลกใบนี้ ซึ่งเราเรียกว่า “**ลัทธิมนุษยชน**” ซึ่งหมายถึง แนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ว่ามนุษย์นั้นมีสิทธิหรือสถานะสากล ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับขอบเขตของกฎหมาย หรือปัจจัยท้องถิ่นอื่นใด เช่น เชื้อชาติ หรือ สัญชาติ เป็นสิทธิที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งไม่สามารถจำหน่าย จ่าย โอน หรือแจกให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดได้ สิทธิดังกล่าวนี้มีความเป็นสากลและเป็นนิรันดร์

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ ๑ กล่าวว่า “**มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระเสรีเท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรีและสิทธิ ทุกคนได้รับการประสิทธิประสาทเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันอย่างฉันพี่น้อง**” ความดำรงอยู่ ความถูกต้อง และเนื้อหาของสิทธิมนุษยชนเป็นหัวข้อที่เป็นที่โต้เถียงกันมาอย่างต่อเนื่องทั้งในทางปรัชญาและรัฐศาสตร์ ตามกฎหมายแล้ว สิทธิมนุษยชนได้ถูกบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายและ

ข้อตกลงระหว่างประเทศและในกฎหมายภายในของหลายรัฐ อย่างไรก็ตาม สำหรับคนจำนวนมากแล้ว หลักการของสิทธิมนุษยชนนั้นกินขอบเขตเลยไปกว่ากฎหมาย และก่อร่างขึ้นเป็นหลักศีลธรรมพื้นฐานสำหรับวางระเบียบภูมิศาสตร์การเมืองร่วมสมัย สำหรับคนกลุ่มนี้แล้ว สิทธิมนุษยชนคือความเสมอภาคในอุดมคติ

๓. สรุป

ประชาธิปไตย เป็นกลไกและเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนสิทธิ เสรีภาพ และธรรมาภิบาล ให้มีผลอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งประชาชนจะได้รับการคุ้มครองตามหลักสิทธิมนุษยชนอย่างแท้จริง โดยมีเสาหลักในการลดความยากจนและสร้างโอกาสให้แก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกันทั้งในระดับประเทศ และระหว่างประเทศ ได้แก่ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม การใช้หลักนิติธรรม สิทธิในทรัพย์สิน สิทธิด้านแรงงาน และสิทธิในการประกอบอาชีพ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะมีความเชื่อมโยงกัน การหลอมหลวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันก็จะเป็นพลังในการขับเคลื่อนประชาธิปไตย และการพัฒนาประเทศให้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

สรุปและเรียบเรียงจากการสัมมนาวิชาการขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ประจำปี ๒๕๕๒ ว่าด้วย “สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตยและธรรมาภิบาล” วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ณ ห้องประชุม ๗๗๐๔ สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ อาคาร B ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

การสัมมนาดังกล่าวเกิดขึ้นจากการที่ผู้บริหารระดับเลขาธิการและหัวหน้าสำนักงานขององค์กรตามรัฐธรรมนูญที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ หมวด ๑๑ ประกอบด้วยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดิน สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และสำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้มีการประชุมร่วมกันเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจ และประสานการดำเนินงานระหว่างองค์กรตามรัฐธรรมนูญ โดยในการประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ที่ประชุมได้เห็นชอบให้มีการจัดสัมมนาวิชาการขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ประจำปี ๒๕๕๒ ว่าด้วย “สิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาล” เพื่อบูรณาการการดำเนินงานขององค์กรตามรัฐธรรมนูญในด้านการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพ ประชาธิปไตย และธรรมาภิบาลในสังคมไทย พัฒนาแนวทางการร่วมมือประสานงาน ตลอดจนสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทภารกิจขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๔๒

๖๖ **ประสิทธิภาพ** ของวิถีการผลิตและการบริโภคอย่าง**ขาด** รวมทั้งการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรมนุษย์ คือต้นธารที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศของโลกอย่างมีนัยสำคัญ อันส่งผลทำให้เชื้อโรคร้ายพันธุ์ใหม่ๆ ที่สามารถปรับตัวเข้ากับเงื่อนไขของระบบนิเวศในธรรมชาติที่แปรเปลี่ยนไป (ได้ดีกว่าเชื้อโรคร้ายพันธุ์เก่าที่มนุษย์เคยมีภูมิคุ้มกันต้านโรคหรือมียารักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ) มีโอกาสได้รับ

การคัดเลือกจากธรรมชาติให้กลายเป็นสายพันธุ์ใหม่ของโรคระบาดที่จะแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง

ไวรัส HIV หรือโรคเอดส์ คือตัวอย่างหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนในฐานะเป็นโรคระบาดที่เกิดจากพฤติกรรมของมนุษย์ การขยายตัวของยาเสพติดและพฤติกรรมสำส่อนทางเพศอันเกิดจากแบบวิถีการบริโภคอย่าง**ขาดประสิทธิภาพ**ของมนุษย์ คือ

ช่องทางที่ทำให้เชื้อไวรัส HIV แพร่ระบาดอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก

ตลอดจนพฤติกรรมกรรมการบริโภคที่ทำให้มนุษย์ทุกวันนี้อาศัยอยู่กันอย่างแออัดหนาแน่นในเขตเมือง ยัดเยียดกันอยู่ในตู้รถไฟ รถไฟฟ้า โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า งานแสดงคอนเสิร์ต แพลตที่เป็นห้องแคบ ๆ ชุมชนแออัด ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นผลพวงจากแบบวิถีการบริโภคอีกประการหนึ่งของมนุษย์ ที่ทำให้เกิดเป็นระบบนิเวศน์ ซึ่งจะเอื้อให้เชื้อไวรัสที่สามารถติดต่อผ่านทางระบบทางเดินหายใจ สามารถแพร่ระบาดไปได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง

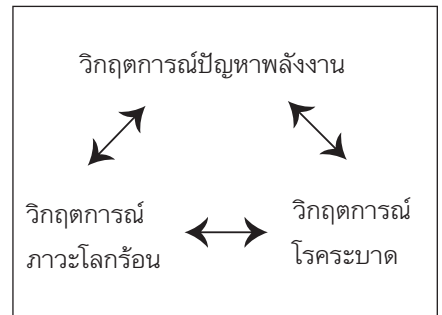
นอกเหนือจากนี้ ในขณะที่ความหลากหลายทางชีวภาพเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้กลไกของกฎวิวัฒนาการในธรรมชาติ สามารถกระทำหน้าที่คัดเลือกสายพันธุ์ที่เหมาะสมเพื่อให้เป็นตัวแทนของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่จะสืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป แต่แบบวิถีการผลิตและการบริโภคอย่าง**ขาดประสิทธิผล**ของมนุษย์ กำลังทำลายกลไกของธรรมชาตินี้ ด้วยการปลูกพืชหรือเลี้ยงสัตว์สายพันธุ์เดียวจำนวนมาก ๆ เพื่อให้ได้ผลผลิตสูงสุด เมื่อความหลากหลายทางชีวภาพถูกทำลายลง และเงื่อนไขของสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ ๆ ก็จะสามารถระบาดไปได้อย่างรวดเร็วทั้งในพืชและสัตว์ ซึ่งจะส่งผลกลับมาทำลายมนุษย์ในที่สุด

ตัวอย่างเช่น การเกิดโรคระบาดของมันฝรั่งในประเทศไอร์แลนด์ ซึ่งเคยปลูกมันฝรั่งทั่วประเทศด้วยสายพันธุ์เดียว ที่ทนอากาศหนาวของไอร์แลนด์ได้ดี แต่ในปี พ.ศ.๒๓๘๔-๒๓๘๘ เกิดอากาศร้อนผิดปกติติดต่อกัน ๔ ปี และมีโรคพืชที่เรียกว่าไบรท์ (Bright) ในมันฝรั่งระบาดรุนแรง ทำให้เกิดเป็นทุพภิกขภัยครั้งใหญ่ที่เรียกกันว่าทุพภิกขภัยมันฝรั่ง (Great Potato Famine)

ซึ่งส่งผลให้ผู้คนต้องอดอยากล้มตายหลายล้านคนเป็นต้น

วิกฤตการณ์ปัญหาพลังงาน วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน และวิกฤตการณ์ปัญหาโรคระบาด อันเป็นตัวอย่างของวิกฤตการณ์บางส่วน ซึ่งเป็นผลพวงจากแบบวิถีการผลิตและการบริโภคอย่าง**ขาดประสิทธิผล**ของมนุษย์ตามที่กล่าวมานี้ (ซึ่งยังไม่รวมถึง**วิกฤตการณ์จากเศรษฐกิจฟองสบู่แตก**ที่เกิดจากการเก็งกำไรในตลาดเงินและตลาดทุนอันเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่**ไม่มีประสิทธิผล**ต่อการสร้างประโยชน์สุขให้แก่มนุษย์อีกเช่นกัน) สามารถจะเสริมหนุนซึ่งกันและกัน (Synchronization) จนกลายเป็นชุดของปรากฏการณ์**“มหาวิกฤต”** สำหรับมวลมนุษยชาติได้

แบบวิถีการผลิตและการบริโภคที่ขาดประสิทธิผล

การบริโภคพลังงานอย่างเกินความพอดีพอประมาณจะส่งผลให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมามากเกินกว่าที่ระบบนิเวศน์ของธรรมชาติ (ซึ่งกำลังถูกมนุษย์ทำลายอย่างรวดเร็ว อาทิ การตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น) จะสามารถดูดซับไว้ได้ ส่งผลทำให้เกิดภาวะโลกร้อนขึ้น เมื่ออากาศยิ่งร้อนเท่าไร มนุษย์ก็จำเป็นต้องใช้พลังงานในปริมาณที่มากขึ้น เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่ตามมาจากภาวะโลกร้อน ทำให้ไปเสริมหนุนปัญหาการขาดแคลนพลังงาน ซึ่งเป็นวิกฤตการณ์อยู่แล้วให้เกิดเป็นวิกฤตการณ์ที่รุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมอีก

ขณะเดียวกันเมื่อมนุษย์ต้องใช้พลังงานในปริมาณที่มากกว่าเดิมเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จากภาวะโลกร้อน การปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก อันเป็นผลจากการเผาเชื้อเพลิงให้เป็นพลังงาน ก็ส่งผลกระทบต่อกลับมาเสริมหนุนทำให้วิกฤตการณ์ปัญหาโลกร้อนทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

เมื่อสภาพดินฟ้าอากาศแปรปรวนเพราะโลกร้อน เชื้อโรคสายพันธุ์แปลก ๆ ที่อยู่ในอากาศร้อนได้ดีซึ่งเคยซ่อนตัวอยู่ในดิน น้ำ อากาศ และสัตว์ ก็มีแนวโน้มจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น รวมทั้งการกลายพันธุ์ของเชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ ๆ ที่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพอากาศที่แปรเปลี่ยนไปได้ดีก็จะเติบโตอย่างรวดเร็วด้วย ปรากฏการณ์นี้จะเอื้ออำนวยให้สายพันธุ์ของเชื้อโรคที่มนุษย์ไม่รู้จักคุ้นเคย และยังไม่มีภูมิคุ้มกัน หรือไม่มียารักษาที่มีประสิทธิภาพ แพ้ระบอบไปได้กว้างขวาง

การแพร่ระบาดใหญ่ของเชื้อโรค ทำให้มนุษย์จำเป็นต้องใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ในการควบคุมการระบาดของโรค อันส่งผลกระทบต่อกลับมาเสริมหนุนความรุนแรงของวิกฤตการณ์ปัญหาพลังงาน และวิกฤตการณ์ปัญหาโลกร้อนให้หนักหนาสาหัสเพิ่มมากกว่าเดิมอีก ขณะเดียวกับที่วิกฤตการณ์ปัญหาขาดแคลนพลังงาน และวิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน ก็ส่งผลกระทบต่อทำให้มนุษย์เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ด้วยเช่นกัน สุดท้ายปัญหาเหล่านี้ก็จะเสริมหนุนซึ่งกันและกันจนกลายเป็น “ชุดของมหาวิกฤติ” ที่มนุษย์จะต้องเผชิญ

เมื่อต้องเจอกับภาวะขาดแคลนทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดแคลนพลังงานและอาหารซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อความอยู่รอดของชีวิตมนุษย์ การแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดก็จะนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งรุนแรงทางการเมือง ทั้งภายในของแต่ละประเทศ และ

ความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ จนอาจนำไปสู่การเกิดจลาจล สงครามครั้งใหญ่ ตลอดจนการก่อการร้ายในลักษณะต่าง ๆ ที่มีความรุนแรงยิ่ง ๆ ขึ้น แล้ว**แสนยานุภาพในการทำลายล้าง**ที่ควบคุมขอบเขตไม่ได้ของ**อาวุธสมัยใหม่** อาทิ ภัยมันตภาพรังสีจากอาวุธนิวเคลียร์ และเชื้อโรคจากอาวุธชีวภาพ เป็นต้น ก็จะสร้างความหายนะอย่างไพศาลให้แก่อารยธรรมของมนุษย์

บางคนอาจจะยังสงสัยว่าทำไมพฤติกรรม การบริโภคอย่างมี “**ประสิทธิผล**” แค่นี้จึงเรียกว่าเป็น “**ความดี**” เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับคุณธรรม จริยธรรมตรงไหน ถ้าเช่นนั้นลองถามตัวเองว่าทำไมศาสนาของศาสนาสำคัญต่าง ๆ ในโลกนี้ ซึ่งเป็นแบบอย่างของบุคคลที่เป็น “**คนดี**” จึงล้วนแต่มีคุณลักษณะสากลที่ตรงกันอยู่ประการหนึ่งคือ ต่างมีแบบวิถีการบริโภคทรัพยากรของโลกอย่างประหยัด สมถะ และเป็นไปในทิศทางที่ก่อให้เกิด “**ประโยชน์สูงสุด**” หรือบริโภคทรัพยากรของโลกอย่างมี “**ประสิทธิผล**” สูงสุดเหมือนกันทั้งหมดทั้งสิ้น

พฤติกรรม “**การไม่เบียดเบียนธรรมชาติ**” ด้วยการบริโภคทรัพยากรของโลกน้อยที่สุด แต่สร้างประโยชน์สุขกลับคืนให้กับโลกได้มากที่สุดนี้ จึงเป็นคุณลักษณะสำคัญของ “**ความดี**” ในมิติประการแรก ตามหลักคิดแห่ง “**จริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง**”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

โภภคทรัพย์ทำลายนง แต่ทำลายนที่ไฟแสงนิพพานไม่ได้ เพราะโลกในโภภคทรัพย์คนงยอมทำลายนอื่น และ (ผลที่สุดก็ทำลายน) ตนเอง

● พุทธรวจนะ

ชาวไร่ชาวนาชาวสวนได้รับฉายาว่า
เป็นกระดูกสันหลังของชาติ
น่าจะนับเป็นกลุ่มคนขยันของประเทศก็ได้
หากเขามีโอกาสปฏิบัติธรรมะ ถึงศีล ๕ ละอบายมุข
คนเหล่านี้ก็จะยังรู้คุณค่าของชีวิตอันแท้จริง

ความขยันกับความเจริญ

● นายไร้สารพิช เครือข่ายศิระะอโคค

“กริ่ง ๆ ๆ ๆ” เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นเป็นเวลาตีสี่ วิชาเย็นมือ
กดปุ่มปิดเสียง พร้อมลุกขึ้นนั่ง เปิดคอมพิวเตอร์ที่วางติดกับ
หม้อแบตเตอรี่ขนาดเล็กที่วางอยู่ในมุ้งให้สว่าง แล้วลุกไปล้างหน้าให้
ตื่นเต็ม แล้วกลับมาเปลี่ยนเสื้อและนุ่งผ้าถุงชุดเก่าที่ซักรีดจนหัวค้ำ
ยังชื้นอยู่เลย แต่ช่างเถอะ ไม่ต้องกลัวว่ามันจะเปรอะเปื้อน
โคลนตมอะไรอีก เพราะมันคือชุดทำงานประจำในทุก ๆ วัน

วิภายกชุดหม้อเบตเตอร์พร้อมโคมไฟลงจาก
เตียงนา เอาไปตั้งที่คันทา ไฟส่องไปยังนาข้าว
เห็นต้นกล้าขนาดพอดีที่จะถอนเอาไปปักดำใน
พื้นนาแปลงใหม่ได้

น้ำในแปลงนาท่วมสูงแค่ตาตุ่มพอเหมาะกับการ
ถอนพอดิ วิภาถอนต้นกล้ารวมเป็นกองได้
มากพอสมควร จากนั้นก็กำต้นข้าวกล้าทีละกำมือ
ตราบข้าวที่ข้างฝาทำสองสามครั้ง ดินก็แตก
หลุดร่วงออกไปไม่เหลือ หยิบดอกที่เตรียมไว้มัด
ข้าวกล้าตั้งไว้รอการลำเลียงไปปักดำ

เบื้องตะวันออก แสงเงินแสงทองเริ่มจับ
ขอบฟ้า เป็นความงามของธรรมชาติยามรุ่งอรุณ
วิภาารู้สึกว่าเวลาช่างหมุนเร็วไว ถอนกล้ายังไม่ได้
ถึง ๕๐ มัดก็จะสว่างเสียแล้ว

ที่เตียงนา สามีของวิภาลุกขึ้นมากอไฟตรง
ระเบียงที่ต่อออกมาเป็นเรือนครัว จัดแจงนั่ง
ข้าวเหนียวใส่กระติบข้าว เปิดปลากะปองที่ซื้อ
มาจากหมู่บ้านเมื่อตอนค่ำวานเทใส่จาน นับเป็น
กับข้าวมือเช้าชั้นดี ปั่นข้าวเหนียวจิ้มอิมท้องไป
อีกหนึ่งมือ

อิมท้องแล้ว สามีของวิภาก็ขมิขมันหัว
มัดกล้าไปปักดำในแปลงนาที่ไถคราดเตรียมไว้
ตั้งแต่บ่ายเมื่อวาน ข้าวกล้า ๕๐ มัดปักดำ
คนเดียวไม่ต้องหยุดพักก็คงจะใช้เวลาคืนวัน

“ไปช่วยถอนกล้าให้หน่อย ฉันให้ค่าแรงมัดละ
๓ บาท หรือจะปักดำก็มัดละ ๓ บาทเหมือนกัน”

ชาวบ้านมาติดต่อให้วิภาไปช่วยเป็นแรงงาน
ให้เมื่อค่ำวาน

วิภาตกลงรับจ้างถอนกล้าเพียงอย่างเดียว
เร่งทำแต่เช้าจรดเย็น ได้ค่าแรงหกหรือกว่าบาท
เป็นเงินไม่น้อยสำหรับชาวนาที่ไม่มีรายได้อื่นเสริม
วิภาวางแผนงานว่าจะตื่นมาถอนข้าวกล้าให้สามี
ไว้ปักดำในตอนกลางคืน ส่วนช่วงกลางวันจะไป
รับจ้างเพื่อเก็บเงินให้ได้มาก ๆ ไว้ก่อน ส่วนที่นา
ของตนนั้นจะหาเวลากลับมาช่วยสามีปักดำทีหลัง
แม้จะทำนาเสร็จทีหลังคนอื่นก็คงไม่มีปัญหาอะไร

มีชาวบ้านอีก ๒ คนที่มารับจ้างถอนกล้า

พร้อมกับวิภา ทั้งสามคนเร่งมือถอนกล้าให้ได้
คนละมาก ๆ ปากก็พูดคุยกันอย่างสนุกในเรื่อง
ลัทธิเพเทร

วิภาเล่าให้เจ้าของที่นาฟังว่า เธอตื่นไปถอน
กล้าในที่นาของตนก่อนทุกคืน เพื่อจะได้มีเวลามา
รับจ้างในช่วงกลางวัน เพื่อนที่มารับจ้างด้วยกัน
พูดเสริมว่า

“พูดถึงความขยันแล้ว ชาวนารุ่นเราฟังกันก็
เป็นเรื่องธรรมดา ๆ เพราะชาวนาแทบทุกคนมี
ความขยันประจำตัว แม้จะต้องทำงานตลอดก็มี
ความสุข เพราะนึกถึงผลผลิตที่จะเก็บไว้กินไว้ใช้
ตัดปัญหาเรื่องปากท้องตลอดทั้งปี อันนี้เป็นเรื่อง
สำคัญที่สุดของชีวิตครอบครัว ชาวนาชาวนอน
จึงมีเลือดขยันฝังแน่นในจิตใจ ทำงานได้ทั้งวัน
ไม่ซีเกียจ นอกจากร่างกายจะเหน็ดเหนื่อย
เท่านั้นที่จะต้องนั่งพักเป็นครั้งคราว

“แต่หากวัยรุ่นยุคใหม่ได้ยินพวกเราน่าพูดคุยกัน
คงนึกไม่ออกกว่าการทำงานด้วยความขยันทั้งวัน
เป็นอย่างไร”

ชาวไร่ชาวนาชาวนอนได้รับฉายาว่า เป็น
กระดูกสันหลังของชาตินั้น น่าจะนับเป็นกลุ่มคน
ขยันของประเทศก็ว่าได้ หากว่าพวกเขามีโอกาส
รู้จักธรรมะที่ถูกต้อง พร้อม**ปฏิบัติธรรมถึงศีล ๕
ละอบายมุข** คนเหล่านี้ก็จะยิ่งรู้คุณค่าของชีวิตอัน
แท้จริง

เขาเหล่านั้นจะเกิดปัญญาพัฒนาตนแบบ
พอเพียง สิ่งไหนที่เป็นสาระมีประโยชน์ก็จะรีบทำ
ช่วยสร้างสรรค์ และจะเข้าใจรู้จักสิ่งไหนที่ไร้สาระ
เช่น ตีมหาสนุกเล่นการพนัน ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
ก็จะเกิดจิตสำนึกหลบหลีก หยุดทำในสิ่งที่ไม่
ดีงามนั้น ชีวิตก็จะยิ่งเพิ่มคุณค่า มีแต่ความขยัน
หมั่นเพียร การดำรงชีวิตก็จะราบรื่นเจริญรุ่งเรือง
ทั้งความเป็นอยู่และจิตใจ สังคมครอบครัวก็จะ
มีแต่ความอบอุ่น แล้วพลังของความสามัคคีที่
เป็นอุดมการณ์อันดีงามจากจุดเล็กก็จะขยาย
กว้างออกไป ช่วยยกอบกู้สังคมที่กำลังโน้มไป
ทางเลวให้กลับฟื้นคืนมาอีกครั้ง **๒**

● ภาพจากอินเตอรเน็ต

การดำเนินคดี ในศาลเยาวชนและครอบครัว

ความสำคัญของเด็กและเยาวชน

เด็กหรือเยาวชนที่กำลังเจริญเติบโตในประเทศใดประเทศหนึ่ง นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะในวันข้างหน้าตัวเขานั้นจะต้องมาทดแทนผู้ใหญ่ และจะเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติต่อไปในอนาคต จึงกล่าวได้ว่าเด็กหรือเยาวชนถือเป็นทรัพยากรบุคคลอันทรงคุณค่าของประเทศชาติ หากเด็กหรือเยาวชนในวันนี้มีการศึกษาดี มีพัฒนาการที่ดี มีอุปนิสัยดี มีความประพฤติดี มีสุขภาพพลานามัยและร่างกายแข็งแรง มีสัมมาชีพดี มีคุณธรรมและวัฒนธรรมประจำใจที่ดีแล้ว ก็เป็นที่เห็นได้ว่าพลเมืองของ

ประเทศในอนาคตจะต้องประกอบด้วยผู้ที่มีความสามารถและมีคุณค่าอย่างสูง ส่งผลให้ประเทศเจริญรุ่งเรืองมั่นคงและพัฒนาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

สาเหตุที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิด

- สาเหตุจากตัวเด็กและเยาวชนเอง
- สาเหตุจากครอบครัวของเด็กหรือเยาวชน
- สาเหตุจากปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อม
- สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

ทำไมจึงต้องมีศาลเยาวชนและครอบครัว

เด็กหรือเยาวชนมีร่างกายและจิตใจที่ยัง

ไม่เจริญเติบโตเต็มที่ ยังขาดความรู้สึกผิดชอบในการประพฤติปฏิบัติต่าง ๆ ฉะนั้นรัฐจึงไม่ควรที่จะลงโทษเด็กเพื่อเป็นการแก้แค้น หรือลงโทษเด็กเพื่อให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่ผู้อื่น แต่ควรพิจารณาเด็กเป็นคน ๆ ไปว่าควรจะลงโทษหรือใช้วิธีการอย่างไรจึงจะทำให้เด็กกลับตนเป็นคนดีได้ ทั้งนี้ เพราะถ้าจะมองอีกแง่หนึ่งแล้ว การที่เด็กกระทำผิดอาญานั้นรัฐมีส่วนที่จะต้องรับผิดชอบด้วย ถ้าให้ศาลธรรมดาที่ขึ้นต่อการพิจารณาพิพากษาผู้ใหญ่มาพิจารณาคดีเด็กก็อาจไม่ได้รับผลเต็มที่

ศาลเยาวชนและครอบครัว ต่างจากศาลธรรมดาอย่างไรบ้าง

ต้องมีจิตวิทยาและความเข้าใจเด็กพอสมควร และมีผู้พิพากษาสมทบซึ่งได้แก่ราษฎรธรรมดา ทั้งนี้ เพื่อจะให้มีการพิจารณาในแง่ปुरुชนธรรมดาในฐานะเสมือนเป็นบิดามารดาของเด็ก

ศาลเยาวชนและครอบครัวมีสถานพินิจเป็นเครื่องมือสืบเสาะข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนให้ศาล โดยเฉพาะศาลเยาวชนและครอบครัวจะต้องหยั่งทราบสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนแล้วหาหนทางที่จะขจัดสาเหตุที่ทำให้เด็กกระทำผิดให้หมดไป

ศาลเยาวชนและครอบครัวจึงต้องระวางที่จะต้องพิจารณาให้ได้ความจริงว่า เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดจริงหรือไม่ เพราะการล้วงความจริงจะเป็นประโยชน์แก่ตัวเด็กเอง เป็นการกระทำให้เด็กรู้สึกตัวว่าผิดและกลับตนเสียในโอกาสแรก ๆ

การพิจารณาในศาลเยาวชนและครอบครัวจึงไม่ควรที่จะมีพิธีรีตองมากนัก แต่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นกันเอง

การพิจารณาของศาลเยาวชนและครอบครัวเป็นการพิจารณาลับเสมอ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เป็นการประจานเด็กให้ต้องอับอาย และเป็นการรักษาอนาคตของเด็ก การพิจารณาลับยังจำเป็นอีกอย่างหนึ่ง กล่าวคือ การพิจารณาคดีเด็กหรือเยาวชนบางครั้งอาจมีการเปิดเผยถึงชีวิตส่วนตัว

ของครอบครัวเด็ก

ศาลเยาวชนและครอบครัว ได้ถือหลักที่ว่า คำพิพากษาอาจแก้ไขได้เสมอ เพราะพฤติการณ์ของเด็กหรือเยาวชนอาจเปลี่ยนแปลงไปจึงต้องหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้เด็กกลับตนเป็นคนดี

ศาลเยาวชนและครอบครัวเน้นหนักไปในทางสงเคราะห์ แก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็กหรือเยาวชน

เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔

ในคดีอาญามุ่งคุ้มครองสวัสดิภาพและอนาคตของเด็กและเยาวชน ซึ่งควรได้รับการฝึกอบรมสั่งสอน และสงเคราะห์ให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ยิ่งกว่าการที่จะลงโทษ และในการพิจารณาคดีนั้นให้ศาลคำนึงถึงบุคลิกลักษณะ สุขภาพและภาวะแห่งจิตของเด็กหรือเยาวชนซึ่งแตกต่างกันเป็น คน ๆ ไป และลงโทษหรือเปลี่ยนโทษหรือใช้วิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชนให้เหมาะสมกับตัวเด็กหรือเยาวชนและพฤติการณ์เฉพาะเรื่อง แม้เด็กหรือเยาวชนนั้นจะได้กระทำความผิดร่วมกัน ส่วนในคดีแพ่งหรือคดีครอบครัวมุ่งที่จะปกป้องคุ้มครองประโยชน์ของผู้เยาว์ตลอดจนเสริมสร้าง ความมั่นคงและสงบสุขของครอบครัวที่มีผล นานัปการต่อเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้เยาว์

การใช้บังคับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๓๔ เริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

ความหมายของคำว่าเด็กหรือเยาวชน

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

“เยาวชน” หมายความว่า บุคคลอายุเกิน

สิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ ให้
ถืออายุเด็กหรือเยาวชนนั้นในวันที่กระทำความ
ผิดได้เกิดขึ้น

ดังนั้น หากเยาวชนกระทำความผิดในขณะที่
ที่อายุ ๑๗ ปี แล้วหลบหนี จนกระทั่งมาจับกุมตัว
ได้เมื่ออายุ ๒๑ ปี เช่นนี้ก็ต้อฟ้องเยาวชนนั้นต่อ
ศาลเยาวชนและครอบครัวเพราะกฎหมาย
บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าให้ถือเอาอายุของเด็กหรือ
เยาวชนนั้นในวันที่กระทำความผิดเป็นหลัก

หลักการวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลเยาวชน และครอบครัว

การดำเนินคดีอาญาในศาลเยาวชนและ
ครอบครัวหากพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชน
และครอบครัว ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษได้บัญญัติ
เรื่องนี้ไว้โดยเฉพาะแล้วก็ต้องปฏิบัติตามที่บัญญัติ
ไว้วันนั้น ส่วนใดที่ไม่บัญญัติไว้โดยเฉพาะจึงจะนำบท
บัญญัติแห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรมและ
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามา
บังคับใช้แก่คดีเด็กและเยาวชนและครอบครัวเท่า
ที่ไม่ขัดแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

คดีอาญาที่อยู่ในอำนาจศาลเยาวชน และครอบครัว

มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ศาลเยาวชนและ
ครอบครัวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่ง
ในคดีดังต่อไปนี้

- ๑) คดีอาญาที่มีข้อหาว่าเด็กหรือเยาวชน
กระทำความผิด
- ๒) คดีอาญาที่ศาลซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดี
ธรรมดาได้โอนมาตามมาตรา ๖๑ วรรคหนึ่ง
- ๓) .....
- ๔) คดีที่ศาลจะต้องพิพากษาหรือสั่งเกี่ยวกับ
ตัวเด็กและเยาวชนตามบทบัญญัติของกฎหมาย
ซึ่งบัญญัติให้เป็นอำนาจหน้าที่ของศาลเยาวชน
และครอบครัว

เมื่อเด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความ ผิดอาญามีหลักการว่าต้องพิจารณาคดีที่ ศาลเยาวชนและครอบครัวเท่านั้น แต่ก็มี ข้อยกเว้น

● คดีที่มีโทษปรับสถานเดียว เมื่อผู้กระทำ
ความผิดยินยอมเสียค่าปรับในอัตราอย่างสูง
สำหรับความผิดนั้นแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน
ศาลพิจารณา

● ในความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มี
อัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษหรือคดีที่มี
โทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมี
โทษปรับอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อผู้ต้อง
หาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้เปรียบ
เทียบแล้ว

● ในความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มี
อัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษหรือคดีที่มี
โทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
หรือความผิดต่อกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรซึ่งมี
โทษปรับอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท เมื่อ
ผู้ต้องหาชำระค่าปรับตามที่พนักงานสอบสวนได้
เปรียบเทียบแล้ว

● ในความผิดที่เป็นลหุโทษหรือความผิดที่มี
อัตราโทษไม่สูงกว่าความผิดลหุโทษหรือคดีที่มี
โทษปรับสถานเดียวอย่างสูงไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
ซึ่งเกิดในกรุงเทพมหานคร เมื่อผู้ต้องหาชำระค่า
ปรับตามที่นายตำรวจประจำท้องที่ตั้งแต่ตำแหน่ง
สารวัตรขึ้นไปหรือนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรผู้ทำ
การในตำแหน่งนั้น ๆ ได้เปรียบเทียบแล้ว

● คดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น
เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามคำเปรียบเทียบ
ของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

การจับกุมเด็กและเยาวชน

● มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า ห้ามมิให้จับกุมเด็ก
ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดเว้นแต่เด็กนั้นได้

กระทำความผิดซึ่งหน้า ส่วนกรณีที่มีผู้เสียหายชี้ตัวและยืนยันให้จับกุมเด็ก หรือมีผู้ขอให้จับโดยแจ้งว่าได้มีการร้องทุกข์ไว้แล้วนั้น ไม่อาจใช้บังคับได้ เพราะเป็นการขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญเพราะมิใช่เป็นกรณีความผิดซึ่งหน้า หรือมีเหตุจำเป็นเป็นอย่างอื่นที่ให้จับได้ตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้เพราะมิใช่กรณีเร่งด่วน ส่วนปัญหาว่าพนักงานสอบสวนจะจับกุมผู้ต้องหาที่เข้ามอบตัวโดยไม่มีหมายจับได้หรือไม่นั้น เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่าเหตุที่จะออกหมายจับผู้นั้นได้ตามมาตรา ๗๑ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อขอออกหมายจับโดยทันที แต่ถ้าขณะนั้นเป็นเวลาศาลปิดหรือใกล้จะปิดทำการให้พนักงานสอบสวนสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลในโอกาสแรกที่ศาลเปิดทำการ หากผู้ต้องหาไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจจับผู้ต้องหานั้นได้ โดยถือว่าเป็นกรณีจำเป็นเร่งด่วนที่จะจับผู้ต้องหาได้โดยไม่มีหมายจับและมีอำนาจปล่อยชั่วคราวหรือควบคุมผู้ต้องหานั้นไว้

การควบคุมเด็กหรือเยาวชนในระหว่างสอบสวน

มีบทบัญญัติบังคับให้แยกการควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนในระหว่างสอบสวนไม่ให้ปะปนกับจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่ ในการควบคุมเด็กหรือจำเลยมาหรือไปจากศาล หรือในระหว่างควบคุมตัวไว้ก่อนนำเข้าห้องพิจารณา ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากศาล ห้ามมิให้ควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นปะปนกับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้ตามมาตรา ๙๒

การสอบสวนคดีเด็กหรือเยาวชน

ให้เจ้าพนักงานผู้จับหรือควบคุมเด็กหรือเยาวชนนั้นแจ้งการจับกุมหรือควบคุมไปยังสถาน

พินิจ ๆ ตลอดจนบิดามารดา ผู้ปกครองฯโดยไม่ชักช้าและในกรณีนี้ พนักงานสอบสวนจะต้องถามปากคำเด็กหรือเยาวชนให้เสร็จภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เวลาที่เด็กหรือเยาวชนนั้นมาถึงสถานที่ทำการงานของพนักงานสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนถามปากคำเด็กหรือเยาวชนนั้นแล้ว ให้ส่งตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไปยังสถานพินิจ ๆ (ในทางปฏิบัติสถานพินิจ ๆ จะไม่รับตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นไว้หากไม่มีการจับกุมหรือไม่มีหมายจับ)

การสอบสวนของพนักงานสอบสวนในคดีเด็กหรือเยาวชนอาจแบ่งออกได้เป็น ๒ กรณี

๑. กรณีที่ท้องที่ที่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ทำการสอบสวนนั้นอยู่ในเขตอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว แม้นศาลเยาวชนและครอบครัวนั้นจะเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวในท้องที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดซึ่งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนั้นก็ตาม แต่เมื่อจะยื่นฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่จำเลยมีถิ่นที่อยู่ปกติก็ต้องมายื่นคำร้องขอผิดฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวที่จำเลยมีถิ่นที่อยู่ปกติด้วย เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดแล้ว ให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบรีบดำเนินการสอบสวนและส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นไปยังพนักงานอัยการเพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัวให้ทันภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนถูกจับกุม

ขอผิดฟ้องได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง ครั้งละไม่เกิน ๑๕ วัน รวมระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนต้องรีบทำการสอบสวนและส่งเรื่องให้พนักงานอัยการฟ้องคดีต่อศาลในกำหนดระยะเวลาผิดฟ้องในกรณีนี้ ๖๐ วัน

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

เศรษฐกิจพอเพียง

พรรคใดชนชั่วช้า	ล้งกัด
ถึงกล่าวประกาศสัตย์	ชื่อล้า
มือถือสากแกว่งกวัด	ปากพรำ ศิลแฮ
เฉกช่องโจรฉกจกข้า	ชาติข้ายับเยิน
เฟลิดเฟลินเฟริดเกลือกกลัว	อาจม
ระรื่นรลชาติสม	เสพล้อง
ชมฉมชื่นภิรมย์	เริงรำ
ดูจดังสุนัขพ้อง	เหยื่อลี้มรลเลอ
หลงตัวเผยอหยิ่งโอ้	อวดเขลา
เหลิงโอ้สมแลเงา	โง่แท้
ผลาญชาติกอบโกยเอา	ประโยชน์
จิตต่ำทราวมเกินแก้	กลับพื้นคืนคน
โฉนชนเหล่าผู้	อาสา
ขอรับใช้ประชา	ทั่วแคว้น
ลำแดงถ่อยกลางสภา	ประจักษ์ แจ้งนา
สืบส่อสันดานแมน	หลบเร้นอเวจี
แปรวิธีหยุดยั้ง	อธรรม สามานย์
ยึดมั่นกุศลกรรม	ก่อเกื้อ
พัฒนาจิตใจนำ	วัตถุ
ทูนเทิดสุดเศียรเอื้อ	ย่างก้าว “พอเพียง”

ประโยชน์ของฟ้า
เป็นหัวป้องกัน
ให้ดวงจันทร์ขึ้นมาดิน
ปรับดินที่เป็น ทุรต-คอง
ให้มีความอุดมคูล
ทำดินให้ร่วนรูก
คลุมดิน วัชพืชจะไม่เกิดขึ้น
บึงเกิดห่างตามธรรมชาติ

พริก
มากกว่า
หอมกว่า

